

GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
109

ATLANTİS RÜYASI

Anne Mather

ATLANTİS RÜYASI

«Dur!»

Julie arkasında, çalıların üzerinde hışırdayan ayak seslerini duydu, ama dönmedi. Birkaç saniye sonra adamın elleri ona ulaştığında paniğe kapıldı, çünkü hiç kimse, hatta Adam bile onu bacaklarından tutmamıştı. Anlaşılması güç bir şeydi ama, bacaklarının üst kısmını kavrayan bu güçlü ellerin teması ona hiç de yabancı gelmemişti.

«Bırak beni!» diye haykırdı. Kurtulmak için var gücüyle çırpınmaya başlayınca, ayağı kaydı ve adamın üstüne düştü. Birlikte birkaç metre aşağıya kadar yuvarlandılar.

BİRİNCİ BÖLÜM

Julie ormanın çam, ardıç ve toprak kokusunun tatlı bir karışımından oluşan havasını doya doya içine çekerek ağaçların arasından bayır aşağı iniyordu. Bir süredir her gün buradan geçtiğinden, çalıların arasında koşuşan küçük orman hayvanları artık onu korkutmuyordu. Kimseyle karşılaşacağını da sanmıyordu. Pam ve David'in küçük ahşap kulübelerden oluşan oteli bu keçiyolundan oldukça uzaktaydı. Üstelik kimsenin, yalnızca motosikletle geçilebilecek olan orman yolunu kolay kolay göze alabileceğini de sanmıyordu. Otelin müşterileri genellikle yat, kano ya da deniz motoruyla gelirdi. Son günlerde yeni müşteri de gelmediğinden, motosikletli birinin otelde kalmadığına emindi.

Saat sabahın altısıydı. Genellikle orta yaşlı olan otel müşterilerinden hiçbiri bu saatte gölde yüzmeye kalkışmazdı. Julie bu saatleri ve bu küçük koyu yalnızca kendine ait sayıyordu. Birkaç saat sonra Huron gölünde yaşam başlayacaktı. Sürat motorlarının arkasında, tenleri güneşten bronzlaşmış su kayağı meraklıları ve göl üzerindeki otuz bin adayı, uzaktan da olsa görmek için, içine turistlerin doluştuğu yandan çarklı küçük gezinti gemileri sessizliği bozacaktı. Georgian Bay'de kaldığı üç hafta boyunca birçok küçük adayı, koyu, kayalık tepeleri ge-

zen Julie, bu yörenin doğal güzelliğine, zaman kavramını unutturan dinginliğine gönlünü kaptırmıştı. Babasının intiharıyla geçirdiği büyük şokun etkisinden kurtulması için buraya gelmesine izin veren Adam'a ve böyle bir tatile olanak tanıyan Galloway'lere gerçekten teşekkür borçluydu.

Ansızın, küçük dalgaların kayalara çarptığı zaman çıkardığı sese hiç benzemeyen bir su şıpırtısı duydu. Ağaçların arasından çıkarak kayalık sahile ulaştığında, kıyıdan epey uzakta, suyun yüzeyinde bir insan başı gördü. Korktuğu da buydu işte! Her sabah burada yalnız başına yüzmenin zevki en sonunda bozulmuştu. Ayaklarının dibine baktığında giysileri gördü. Bir blucin ve gömlek. Bir kadına mı, yoksa erkeğe mi ait olduğu belli değildi. Ama Julie'nin içinden bir ses bu giysilerin sahibinin erkek olduğunu söylüyordu. Kimdi acaba?

Otelde kalan aileleri bir bir aklından geçirdi. Fairley'ler olamazdı. Adam saunadan başka bir yerde elbiselerini çıkarmaz, kadın ise hiç böyle bir şeye kalkışmazdı. Meanes'ler gençti, ama öğleye kadar evlerinden çıkmıyorlardı, hatta Pam onların balayına çıkmış yeni evli bir çift olduklarını tahmin etmişti. Geriye Eden'lar ve anne kız Peters'lar kalıyordu. Zavallı Richard Eden karısını ve iki çocuğunu bırakıp tek başına değil buraya, şuradan şuraya gidemezdi. Peters'lar ise blucin giymeyecek kadar ağırbaşlı ve ciddiydiler.

Julie, kim olursa olsun, bu adama fena halde içerlemişti. Çekip gitmeyi düşündü, ama burada yüzmenin ondan çok kendi hakkı olduğunu dü-

şündü. Burasının özel arazi olduğunu belirten bir yazı koymayı kimsenin akıl edememesi ne kötüydü!

Öyle kararsız, suratını asmış bakarken, adam birden başını çevirdi ve Julie'yi gördü, ardından hızlı kulaçlarla ona doğru yüzmeye başladı. Julie huzursuz olmuştu. Şimdi adam, meraklı gözlerle onu izlediğini zannedecekti. Yüzünü seçebilecek kadar yaklaştığında, Julie onun bakışlarındaki alaylı ifadeyi sezer gibi oldu.

«Hey!»

Hayretle adamın kendisine seslendiğini fark edince, Julie'nin tepesi attı. Fazla samimi olmaya başlamıştı.

Duymamış gibi yaparak ters yöne bakmaya başladı. Belki giysilerini alıp gider, kendisi de rahat rahat yüzebilirdi.

«Hey, sen!»

Bu kez kesinlikle kendisine seslendiği belli olmuştu. Ne sanıyordu kendini bu adam? Julie'nin açık yeşil gözleri ona doğru çevrildi. Yabancı, kıyıdan dört-beş metre kadar uzaklıkta, suyun içinde durmuş ona bakıyordu.

«Lütfen beni rahatsız etmekten vazgeçer misiniz?» diye bağırdı Julie. Ne yazık ki, bikinisinin incecik askılı, oldukça küçük sütyeni, sesindeki ağırbaşlı havaya pek uygun düşmüyordu. Aksi gibi, adamın dudaklarındaki çarpık gülümseme Julie'nin aklından geçenleri doğruladı.

«Önünde duran benim giysilerim,» diye bağırdı yabancı uzaktan. Değişik aksanı Julie'yi şaşırttı. Yoksa o da mı İngilizdi? Bu Kanada ormanlarında bir İngilizle karşılaşmış olabilir miydi? Aklından geçenleri hızla bir yana itti, se-

sine soğuk bir ton vermeye çalışarak onu cevapladı.

«Görüyorum. Şimdi lütfen onları giyip buradan gider misiniz?»

«Giyeceğim, ama önce senin uslu bir kız gibi söz dinleyip buradan bir süre uzaklaşman gerekiyor.» Alaycı bakışlarını Julie'nin üzerinde dolaştırdıktan sonra ekledi. «Tabii eğer bana katılmayı düşünmüyorsan.»

«Hayır, teşekkürler.» Julie bu davetten hiç de hoşlanmamıştı. «Hem niye uzaklaşacakmışım? Burası Kawana oteline ait. Özel bir araziye girmiş bulunuyorsunuz.»

«Göl herkesin malıdır,» dedi adam, uzun parmaklarıyla siyah saçlarını geriye doğru atarak. «Şimdi lütfen sudan çıkmama izin verir misin, üşüdüm.»

«Size engel olan mı var? Üstelik kimse size 'Gel, burada yüz,' demedi.»

«Doğru, kimse böyle bir şey söylemedi, ama üzerimde mayo yok, küçük hanım. Eğer bir itirazınız yoksa...»

Julie sözünün sonunu beklemeden hızla arkasını döndü, yüzü kıpkırmızı olmuştu. 'Bu ne cesaret?' diye düşünüyordu. İğrenç bir şeydi, tek sözcükle ahlaksızlıktı!

«Tamam, şimdi bakabilirsin.»

Julie döndüğü zaman, adam pantolonunu giymiş, kollarını gömleğine geçiriyordu. Belli ki yanında havlu da getirmemişti. Julie'nin bakışlarını özellikle kaçırmaya çalıştığı, ıslak bedenine yapışan blucini, adaleli bacaklarını belirginleştiriyordu. İnce uzun vücudu çok biçimliydi. Çevik, rahat adımlarla ona doğru yürüdü.

Julie bir adım geriledi. Su içindeyken daha az tehlikeli görünüyordu. Oysa şimdi güçlü bir enerjiyle dopdolu bir erkek vardı karşısında. Adam'da hiçbir zaman görmediği kadar kendine güvenliydi. Adam daha yaşlı, daha olgun ve, bu sonuca nerden varmıştı bilmiyordu ama, bu yabancıyla kıyaslanamayacak kadar da tehlikesizdi.

Yeniden, «Selam,» diyerek elini uzattı adam. «Adım Dan Prescott. Seninki ne?»

Julie afallamıştı. «Sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum,» diye cevap verdi, şaşkınlığı sesine de yansımıştı. Adamın elini sıkmadı. «Ben, şey... buraya nasıl geldiniz?»

«Motosikletle.» Oturmuş, lacivert keten ayakkabılarını ayağına geçirmekle meşguldü. «Onu yukarı bıraktım. Sen nasıl geldin?»

«Otelde kalıyorum. Söylediğim gibi, burası...»

«Kawana oteline ait,» diye Julie'nin cümlesini tamamladı. «Pekâlâ, özel bir araziye girdim. Bana ne yapacaksın?»

Julie bu soruya verecek cevap bulamadı. Gözlerini kaldırıp baktı. O anda, karşısındaki adamın cüssesinin ve güçlülüğünün alabildiğine farkına vardı. Üstelik ona güvenemeyeceğini de hissediyordu. Ona meydan okumakla ne kadar aptallık etmişti! Ya birden ona saldırmaya kalkarsa, ne yapabilirdi?

«Eğer... eğer hemen buradan giderseniz, önemi yok,» dedi daha yumuşak bir sesle.

«Ya gitmezsem?» Sesinde gizli bir alay vardı. Julie çaresizlik içinde başını çevirdi. Birden onun karşısında ne kadar güçsüz olduğunun bilincine varmıştı, tıpkı zaman zaman av peşinde otel ya-

kınlarına kadar inen, ormandaki yırtıcı hayvanların karşısında olduğu gibi!

«İngilizsin, değil mi?» diye sordu adam dikkatle ona bakarak. «Burada tatilini mi geçiriyorsun, yoksa otelde çalışanlardan mısın?»

Julie öfkeyle ona baktı. «Neden geldiğiniz yere dönüp beni rahat bırakmıyorsunuz?»

«Yalnızca merak ettim.» Omuzlarını silkti. «Nereden geldiğimi soruyorsan, şurada oturuyorum.» Eliyle göl kıyısında, bulundukları koyun ilerisindeki bir burnu gösterdi.

«Nerede oturduğunuzu sormadım. Kim olduğunuz, nerede oturduğunuz beni hiç ilgilendirmiyor.» Julie'nin öfkesi gittikçe artıyordu.

«İlgilendirmiyor mu?» Başını yana doğru eğdi, saçlarından süzülen su damlaları şakağından, çene kemiğini izleyerek esmer boynuna doğru iniyordu. «Çok yazık. Çünkü sen beni ilgilendiriyorsun. Hem vatandaş sayılırız, benim de annem İngiliz.»

«Aman ne ilginç! Şimdi eğer izin verirseniz, Mr. şey...»

«Dan Prescott. Ama sen hâlâ adını söylemedin.»

«Evet, söylemedim.» Julie zoraki bir gülümsemeyle ona baktı. «Şimdi izninizle...»

«Yüzmek mi istiyorsun?»

«Evet.»

«Yüz o halde. Sana engel olmak istemem.» Başını yana doğru eğişindeki alaycı ifade Julie'yi çileden çıkardı. Bu küstahça bakışların önünde suya girmesini beklemiyordu herhalde.

«Neden duraksadın? Benim de seninle birlikte yüzmeye kalkışacağımdan mı korktun?»

«Buna cesaret edemezsin, giysilerini alıp kaçabilirim.»

Adam güldü. «Bak, bu doğru.»

Julie derin bir soluk aldı. «Şimdi beni rahat bırakıp gidecek misiniz?»

«Peki, benim, giysilerini alıp kaçmamdan korkmuyor musun?»

«Ben çıplak yüzmem.» Julie'nin sesi sertleşmişti.

«Yüzmelisin.» Adam bakışlarını, hiç acele etmeden ağır ağır Julie'nin vücudunda dolaştırdı. «Bir dene. Nefis bir şeydir.»

«Bana hakaret ediyorsunuz!» diye bağırdı Julie.

«Ve sen de aşırı tepki gösteriyorsun. Son on yıldır nerede yaşıyordun? Manastırda mı?»

Julie arkasını döndü, dik bayırı tırmanmaya başladı. Tahmininin ne kadar doğru olduğunu bilemezdi, ama onu incitmeyi başarmıştı işte. Bir an evvel oradan uzaklaşmak istiyordu. Bu yabancının hazırcevaplığı ve insanı köşeye sıkıştıran konuşma biçimi, genç kızın yabancısı olduğu, başa çıkamayacağı bir şeydi.

«Dur!»

Julie arkasında, çalıların üzerinde hışırdayan ayak seslerini duydu, ama dönmedi. Birkaç saniye sonra adamın elleri ona ulaştığında paniğe kapıldı, çünkü hiç kimse, hatta Adam bile onu bacaklarından tutmamıştı. Anlaşılması güç bir şeydi ama, bacaklarının üst kısmını kavrayan bu güçlü ellerin teması ona hiç de yabancı gelmemişti.

«Bırak beni!» diye haykırdı. Kurtulmak için var gücüyle çırpınmaya başlayınca, ayağı kaydı

ve adamın üstüne düştü. Birlikte birkaç metre aşağıya kadar yuvarlandılar.

«Delisin sen.» diye fısıldadı adam. Julie onun kolları arasında hapsolmuş, göğsünün sert adalelerini kendi vücudunda hissediyordu.

«Senin yüzünden. Beni öyle tutmasaydın...» dedi Julie soluk soluğa. Adam gülmeye başladı.

«Tamam, tamam,» dedi, ayağa kalkarlarken. «Yapmamalıydım. Ama seni bu kadar öfkelendirecek ne yaptım Tanrı aşkına?»

«Size kızmıyorum, Mr. Prescott. Daha doğrusu, şöyle ya da böyle, hiçbir duygu duymuyorum, yalnızca gitmenizi istiyorum.»

«Pekâlâ.» Aldırmaz bir tavırla omuzlarını silkti, Julie'nin yanına geldi. Julie, hâlâ ıslak vücudunun erkeksi kokusunu duyarak ürperdi. Bu vücudun yakınlığı onu huzursuz ediyordu.

«Öyleyse güle güle,» dedi genç kız.

Adam başını salladı, gömleğini pantolonunun içine sokmaya uğraşıyordu. Julie sabırsızlıkla, işini bitirmesini bekledi. Oysa bitirdiği zaman beklediği gibi gitmedi, tersine, tam önünde durdu. İlk önce sinirli sinirli ısırdığı dudaklarına, sonra da heyecanla inip kalkan göğüslerine baktı.

«Hoşça kal,» dedi ve Julie'nin onu engellemesine fırsat kalmadan bir eliyle ensesinden tuttu, ağzını dudaklarının üzerine kapadı.

Julie içgüdüsel olarak elini kaldırdı, ama adam öteki eliyle onunkini yakalayıp karşı koymasına engel oldu. Boğazından boğuk bir haykırış koptu, ama adamın aldırdığı yoktu. Dudaklarını ağzının üzerine giderek daha şiddetle bastırıyor, Julie'yi dudaklarını aralamaya zorluyor-

du. Julie korkuyla, içinde bir şeylerin kıpırdadığını, canlandığını ve ona cevap vermeye başladığını fark etti.

«Hayır!»

Bir çığlık atarak kendini ondan kopardı, arkasını döndü. Elinin tersiyle dudaklarını ovuştururken kendini alçalmış, aşağılanmış hissediyordu.

«Görüşürüz,» diye seslendi adam, arkasından. Ama Julie dönüp bakmadı. Bayırı tırmandığını, motosikletini park ettiğini söylediği yere doğru yürüdüğünü duydu.

Aracın uzaklaşan sesini duyuncaya kadar orada bekledi. Artık tamamen yalnız kaldığına inandığı zaman derin bir soluk aldı, motosikletin sesi artık çok uzaklardan geliyordu.

Julie ayakta zor duruyordu. Yakınındaki bir kayaya çöküp, bacaklarını güneşe uzattı. Yüzme isteği kaybolmuştu. Dahası, burada bir daha yüzmek isteyeceğinden bile kuşkuluydu. Her gelişinde bugün olanları hatırlayacaktı.

İçini çekerek ayağa kalktı, havlusunu aldı. En iyisi otele geri dönmekti.

Küçük ahşap kabinlerden oluşan otel, koya tepeden bakan dik bir yamaçta kurulmuştu. Her kabinin bir yatak odası, bir oturma odası ve banyosu vardı. Yemekler yakındaki ana binada yeniyordu. Müşteriler deniz araçlarını küçük yat limanına bırakıyorlar, otele taş merdivenlerden çıkıyorlardı. Öteki ulaşım yolu ormanın içinden geçiyordu, ama kaybolma tehlikesi olduğundan, çok az kimse bu yolu seçerdi.

Pam Galloway'in annesi, Julie'nin annesinin yakın arkadaşıydı, iki kız neredeyse birlikte bü-

yümüşlerdi. Julie'den sekiz yaş büyük olan Pam 1967'de, Julie on yaşındayken, Almanya'da tanıştığı bir Kanadalıyla evlenmiş ve Ontario'nun bu güzel köşesinde yaşamaya başlamıştı.

Ayrıldıklarından beri sık sık mektuplaştığı Pam, Julie'nin başına gelen felaketi duyunca, kendini toparlayabilmesi için onu yanına çağırmıştı. Adam'ın isteksizce de olsa onayını alınca, Julie bu öneriyi kabul etmişti. Yazın bu ilk aylarında Kanada insana tüm dertlerini unutturan, doyumsuz bir güzelliğe sahipti. Geleli nerdeyse bir ay olacaktı, artık dönüş zamanı gelmişti. Ama Julie buradan ayrılmayı, İngiltere'deki bomboş yaşama dönmeyi hiç istemiyordu. Bu arada pek çok şeyi, örneğin annesinin ölümünden sonra şirketin Adam'ın parasıyla ayakta durduğunu, babasının tüm varlığının ise bir aldatmacadan ibaret olduğunu anlamıştı.

Yemek salonunun girişinde onu Pam karşıladı. «Erken döndün. Yüzmedin mi?»

«Yüzmedim,» dedi Julie, ayrıntıya girmeden.

«Neden? Hasta değilsin ya?»

«Yo, değilim.» Julie kendini gülümsemeye zorladı. «Benden önce bir başkası gelmiş, ben de yalnız yüzmekten hoşlandığım için geri döndüm.»

Pam tombul kollarını kavuşturdu, merakla gözlerini ona dikmişti. «Senden önce kim gelmiş oraya? Otelden birisi olamaz. Orayı kimsenin bildiğini sanmıyordum.»

«Ben de öyle sanıyordum.»

«Peki, kimdi?» diye üsteledi Pam.

«Sanırım bir turistti. Göl kıyısında bir yerde oturuyormuş.»

«Onunla konuştun mu?» Pam'in merakı daha da artmıştı, karşısındaki sandalyeye oturdu, pırıl pırıl gözlerini onunkilere dikti. «Şu işe bak! Üç hafta boyunca seni kiminle tanıştırdıysak kaçtın, sonra da gittin, gölde birisiyle arkadaş oldun demek!»

Julie sıkıntıyla arkadaşının merakını geçiştirmeye çalıştı. «Sandığın gibi değil. Adam yalnızca yüzüyordu, sonra, yani şey, benimle konuştu işte. Sonra da gitti. Bu kadar heyecanlanmanı gerektirecek bir şey yok. Öylesine bir karşılaşmaydı.» Oysa hiç de öyle olmadığını biliyordu. Ona sarılışını, dudaklarının tadını hatırladıkça yüreği hızlı hızlı atıyordu.

O sırada garson kız Julie'nin kahvaltısını getirmişti. Pam onun gitmesini bekledikten sonra soru yağmuruna devam etti.

«Peki, adı neymiş? Sana adını söyledi mi?»

«Dan Prescott.»

«Olamaz!»

Gününün tatsız bir olayla başlamasından sonra, adamın adını işitince Pam'in tokat yemiş gibi bir yüzle karşısında oturması Julie'nin iyice canını sıktı.

Pam ise onun durumundan habersiz, üsteliyordu. «Julie, adının bu olduğundan emin misin?»

«Öyle söyledi.»

«Tanrım!»

«Ne var bunda? Bir hapishane kaçağı değil ya?»

Pam heyecanla yerinden fırladı, sonra Julie'nin hiçbir şey anlamamış yüzünü görünce teknrar oturdu. «Julie... Dan Prescott, Anthea Leyton'ın yeğeni. Prescott ailesi New York'taki Scott

National Bank'in sahibidir!»

Julie bıçağını tabağına bırakıp arkasına yaslandı. «Eee? Ne olmuş?»

«Ne mi olmuş? Julie, anlamıyor musun, sen Lionel Prescott'ın oğluyla konuşmuşsun.»

Bu adlar Julie'ye hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama bankacılığın ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Üstelik Pam'in heyecandan kızarmış yüzü, Prescott'ların sıradan bir bankacı olmadığını da açıkça belli ediyordu.

Doğal davranmaya gayret ederek kendine biraz daha kahve koydu, fincanı buz kesmiş parmaklarının arasında sıktı. «Pam, galiba sen yanılıyorsun, bana annesinin İngiliz olduğunu söylemişti.»

«Evet, gerçekten öyle! Bu da benim haklı olduğumu kanıtlıyor.» Pam'in heyecanı arttıkça artıyordu. «Sheila Prescott, İngilizdir.»

Julie içini çekti. «İyi ya işte. Sana eğlenceli bir dedikodu malzemesi getirmiş oldum.»

«Julie!» Pam azarlar gibi ona baktı. «Etkilenmediğini söylemeye kalkma, çünkü inanmam! Düşünsene bir koz, Dan Prescott'la tanışmışsın. Orada ne yapıyormuş? Sana başka ne söyledi?»

Julie o sırada Pam'in kocası David Galloway' in yemek salonuna girdiğini gördü. Kocası yanlarına yeni gelmişti ki, Pam ona bir şey söyleme fırsatı vermeden, Julie'nin Anthea Leyton'ın yeğeniyle nasıl tanıştığını, arkadaş olduğunu, her şeyi abartarak anlattı.

Julie araya girdi. «Arkadaş olduğumuz pek doğru değil. Galiba ona biraz da kaba davrandım. Şey, orasının özel bir arazi olduğunu söyledim.»

«Aferin sana!» dedi David. Karısının tersine. haberi oldukça soğukkanlı karşılamıştı.

Oysa Pam ayağa fırlamış, bildiğini okuyordu. «Margie Laurence, dükkânına Leyton'ların geldiğini ikide bir nasıl ballandıra ballandıra anlatır bilirsin. Julie'nin Dan Prescott'la nasıl tanıştığını anlatınca, yüzünün ne hale geleceğini merak ediyorum!»

«Pam, yapamazsın bunu, lütfen!» Bunun Dan'in kulağına gidebileceği düşüncesiyle Julie dehşete kapılmıştı. Küçük kasabada yayılacak dedikoduyu hayalinde canlandırınca, yanaklarını ateş bastı. «Lütfen, anlattıklarımı unut.»

David karısına dönüp kesin bir tavırla Julie'yi onayladı. «Evet, Pam, ben de aynı kanıdayım. Ayrıca bu araziyi Leyton'lardan kiraladığımızı unutuyorsun galiba, onların canını sıkacak bir şeye meydan vermek istemem.»

Julie, «Anlatacak bir şey yok ki! Pam, özür dilerim ama, sana anlattığıma pişman oldum,» dedi.

«Ama Julie,» diye üsteledi Pam. «Bir kez düşün, Dan Prescott'la çıktığını düşün!»

Julie kulaklarına inanamamış gibi hayretle arkadaşına baktı. «Pam, böyle bir şey söz konusu değil. Hem Adam'ı unuttun galiba.»

«Adam mı?» 'Boşver onu,' der gibi elini salladı. «Adam senin için çok yaşlı, kendine karşı dürüst davranacak olursan, bunu sen de kabul edersin.»

«Pam!» David, karısının kabalığı karşısında dehşete düşmüştü. Pam'in bu pervasızlığı Julie'yi de rahatsız etmişti doğrusu. Üstelik David'in, karısının Julie'den özür dilemesi için ısrar etme-

sine tanık olmak da çok sıkıcı bir durumdu.

«Pekâlâ,» dedi Pam, kocasına suçlu suçlu bakarak. «Biliyorum, beni ilgilendirmez, ama yalnızca senin iyiliğini düşünüyordum, Julie. Adam babanın ortağıydı, evlenme önerisini kabul etmende bunun hiç payı olmadı mı?»

Neyse ki o sırada Eden'lar, gürültücü çocuklarıyla birlikte yemek salonuna doluştular. Pam onlara bakması için garson kızı çağırmaya gidince, David sevecen bir tavırla elini Julie'nin omuzuna koydu.

«Onun kusuruna bakma, kötü niyeti yok.»

Julie, Eden'ların küçük oğlunun, masaların çevresinde yaptığı kızılderili dansına bakarak güldü. «Üzülme, David,» dedi yumuşak bir sesle. «Ona kırılmayacak kadar eski dostuz. Ayrıca, galiba onu düş kırıklığına uğrattım.»

«Dan meselesinde, değil mi? Farkındayım. Beni dinle. Julie. En iyisini yapmışsın. Doğrusu, kızım olsa, o adamla dostluk etmesini bile istemezdim. Ne kadar doğru bilmiyorum ama, işittiğime göre, okulunu bitirdiğinden bu yana çok hızlı bir yaşam sürüyormuş, bir sürü skandala adı karışmış.»

«Bütün bunları bana anlatman gereksiz, David. Dan'e ilgi duymuş değilim. Onun da bana özel bir ilgisi yok. Karşılaşmamız yalnızca bir rastlantıydı.»

İKİNCİ BÖLÜM

O akşam yemeğe çıkmadan önce, Julie odasında, teninin güneşte hafifçe bronzlaştığını, sağlıklı bir görünüm aldığını sevinerek fark etti. Kirpiklerine koyu renk rimel sürerken, bir yandan da Adam'ın onu ne kadar değişmiş göreceğini düşünüyordu. Buraya gelmeden önce aynaya her bakışmda bal rengi saçların çevrelediği, keskin hatlarla biçimlenmiş solgun yüzünü ve çökmüş yanaklarını görmeye alışmıştı. Oysa burada, Pam'in ona zorla yedirdiği nefis yemeklerin doğal sonucu olarak çökük yanakları dolmuş, yüzüne kan gelmiş, saçları güneşten iyice açılıp gürleşmişti. Geldiğinde kısacıkken, şimdi altın sarısı pırıltılarla omuzlarına dökülüyordu.

İngiltere'den ayrıldığından bu yana giyimine de fazla özen göstermiyordu. Genellikle şort ya da blucinle dolaşıyor, üzerine gündüzleri keton bir gömlek, geceleri de işlemeli bir tünik ya da bol, uzun bluzlar giyiyordu. Oysa Adam hep onun özenli ve şık giyimini överdi. Bu halini görse pek de hoşlanmayacağını düşündü.

Makyajını bitirdikten sonra aynanın önünden kalktı, anahtarları pantolonunun cebine koyup çıktı.

Julie ağır adımlarla ana binaya doğru yürüyordu. Güzel bir geceydi, hava tenini okşarcasına ılık, yumuşacıktı. Hafif hafif esen rüzgâr, or-

manın kokusunu getiriyordu. Merdivenleri çıkarken, burada geçirdiği günlerin onun için bir çeşit yeniden doğuş olduğunu düşündü, içi bir kez daha Pam ile David'e karşı sevgi ve minnetle doldu.

Daha hava tümüyle kararmamış olsa da, kabul salonu pırıl pırıl ışıklarla aydınlatılmıştı. Kafeteryadan çatal-bıçak, konuşma sesleri geliyordu. Salonun bir köşesinde yer alan barın en çok iş yaptığı saatlerdi. Julie tatillerde çalışan genç bir biyoloji öğrencisi olan resepsiyon görevlisinin selamına karşılık verdi. Tam o sırada Galloway'lerin özel dairesine açılan kapıdan yıldırım hızıyla fırlayan genç bir oğlanın kendisine çarpmasıyla neredeyse yere seriliyordu. Bu, Pam'in on iki yaşında, ama neredeyse babasının boyuna yaklaşan oğlu Brad'di.

«Hey!» diye bağırdı Julie öfkeyle. Brad suçlu suçlu ona baktı.

«Çok özür dilerim, Julie, ama limana müthiş bir yat geliyor. Ona bakmaya iniyordum, sen de gelsene!»

«Teşekkürler, gelemem Ama sen dikkat et de merdivenlerden burun üstü aşağı uçma.»

«Tamam, uçmam. Görüşürüz!» Ve aynı hızla kayboldu. Genç biyoloji öğrencisiyle Julie, 'Şunun haline bak,' der gibi bakıştılar.

«Şu çocuklar yok mu...» dedi delikanlı. O güne kadar tüm başarısız girişimlerine karşın, bu güzel kızla konuşabilmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. «Bir şey olmadı ya? Yapabileceğim bir şey var mı?»

«Teşekkürler. Pietro'dan soğuk bir şeyler isteyeceğim.»

Pietro, yani barmen, hâlâ eski çekiciliğini bir ölçüde koruyan, Kanada'ya yirmi yıl önce yerleşmiş, elli beş yaşında bir İtalyandı. Karısı Rosa da mutfakta çalışıyordu.

«Eee, küçük Julie. Bugün neler yaptın bakalım?» dedi Pietro, Julie yüksek taburelerden birine yerleşirken.

Julie gülümsedi. «Her gün yaptığım şeyler.»

Pietro, Julie'nin her zamanki içkisi olan bol buzlu Coca Cola'yı önüne koydu.

«İçine birazcık da sert bir şeyler koyayım mı? Örneğin az miktarda rom?»

Julie başını salladı. «Teşekkürler. Alkolle aram pek iyi değil. İnsanlar üzerindeki sonuçlarından hoşlanmıyorum.» Bardağını alıp birkaç yudum içtikten sonra, «Ne güzel bir gün, değil mi?» diye konuyu değiştirdi.

Pietro gülümseyerek baktı. «Güzel bir kız için, güzel bir gün. Biliyor musun, Julie, eğer on yaş daha genç olsaydım...»

Julie güldü. «Ve bekâr olsaydın,» diye onun cümlesini tamamladı. Bu oyunu daha önce de oynamışlardı. Ama bu gün görmüş adamın gözlerinde yine aynı derin, düşünceli ifadeyi yakaladı. Sonra bardağını alıp yemek salonuna doğru yürüdü.

Değişik soslarla sunulan nefis su ürünlerinden oluşan bir yemekle birlikte biftek ve salata ısmarladı.

Tam yemeğine başlayacaktı ki, iki adamın giriş kapısından bara doğru yürüdüğünü gördü. Oturduğu masa yemek salonunun kapısının tam karşısında olduğundan, giriş bölümünü görebiliyordu. Anında gözlerini kaçırması, bunlardan

birini hemen tanımasına engel olamadı, ellerinin titremesini önleyemeyince, kocaman bir karides, bol yağlı sosun içine düşüverdi.

Çatalını bırakıp peçetesiyle ağzını sildi. Dan Prescott burada ne arıyordu? Onun gibiler böyle yerlere gelmezler, günlerini görkemli yazlıklarında geçirirler, eğlenmek içinse kıyı boyunca uzanan lüks gece kulüplerine giderlerdi.

Kendini toparlayıp yemeğine devam etmeye çalıştı. 'Bana ne oluyor?' diye düşündü, ille de onu aramak için gelmemişti ya buraya! Belki canı biraz gezmek istemişti. Peki, neyle gelmişti?

O sırada tombul yanakları heyecandan kızarmış Pam'in, neredeyse yuvarlana yuvarlana geldiğini gördü.

Julie'ye doğru eğilerek, «Gördün mü onu?» diye fısıldadı.

«Kimi?» Julie zaman kazanmaya çalışıyordu.

«Bara doğru yürüdüğünü görmedin mi? Şimdi ne yapacaksın?»

Julie afallamıştı. «Ne mi yapacağım?»

Pam içini çekti. «Evet! Neden geldiği apaçık, öyle değil mi? Herhalde buraya biramızın tadına bakmaya gelmedi. Yanındaki de kuzeni olmalı. Onu Drew diye çağırıyor. Anthea'nın Andrew diye bir oğlu olduğunu biliyorum.»

«Pam, burada olmalarının benimle hiçbir ilgisi yok. Gezmeye gelmişlerse, bu onların bileceği iş. Dan Prescott'la konuşmaya hiç niyetim yok.»

«Ama Julie... onu görmezlikten gelemezsin.»

«Neden?» Julie titreyen ellerini masanın altına gizledi. «Doğru söylüyorum, Pam, bu adamdan hoşlanmıyorum.»

tanımadığını kendin söylemiştin.»

«İyi ya işte, ona bulaşmamam için yeterli bir neden.»

Pam ona inanmayan gözlerle baktı. «Bence sen ondan korkuyorsun.»

«Korkmak mı?»

«Evet.» Pam doğrulup ellerini geniş kalçalarına dayadı. «Tüm yaşamının önceden planlanmış olmasına alışmışsın, en küçük bir tehlikeyi bile göze almaktan korkuyorsun.»

«Yani bunun tehlikeli bir iş olduğunu sen de kabul ediyorsun?»

Pam suratını astı. «Pekâlâ, pek de iyi bir ününün olmadığını kabul ediyorum. Ama ne olmuş yani? Koskoca kız oldun artık, altından kalkamaz mısın?»

«Ben hiçbir şeyin altından kalkmak falan istemiyorum, Pam. Burada oturup yemeğimi bitireceğim, sonra da biraz televizyon seyredip yatacağım.»

Julie kararlı bir tavırla çatalını yeniden eline aldı. Pam'in de çekilip gitmekten başka çaresi kalmamıştı.

Bifteğine yeni başlamıştı ki, yemeğini soğukkanlılıkla bitirmek için kendi kendine karşı verdiği savaşta yenik düştüğünü anladı. O adamın burada olduğu ve her an kafeteryaya girebileceği düşüncesi aklından çıkmıyordu. Kendisini odasından başka yerde emniyette hissetmeyecekti.

Yemeğini bırakıp kalktı, yemek salonunun giriş bölümüne açılan kapıdan süzülürcesine çıktı. Tüm umudu, adama görünmeden oradan

uzaklaşabilmekti. Ama Dan Prescott'la heyecanlı bir söyleşiye dalmış olan Brad Galloway'i hesaba katmamıştı.

«Julie!» diye seslendi Brad; onu görünce. «Hani sana sözünü ettiğim yat var ya, işte onun sahibi Dan Prescott!»

«Öyle demedim, Brad.» Dan Prescott'ın sesi Julie'nin belleğinde kaldığı kadar etkileyiciydi. «Yatın aileme ait olduğunu, ama benim kullandığımı söyledim.» Julie ile Brad'e gülümseyerek baktı. Ama Julie onu görmezlikten geldi. Oysa üzerindeki gri-mavi fitilli kadife ceket ve blucinden oluşan sade giysilerin ona ne kadar yakıştığının farkındaydı.

«Ne diyorsun, Julie?»

Brad ona sitemli gözlerle bakıyordu. Oğlanın kendisinden beklediği coşkuyu gösterebilmek için Julie epey zorlandı. «Harika bir şey,» diye mırıldandı. Ağzından çıkan sözcükler kendisine bile yapmacık gelmişti. «Yarın anlatırsın.»

«Neden şimdi değil?»

Bunu söyleyen Brad değil, Dan'di. Bu kez Julie artık onu selamlamak zorunda kalmıştı. O delici bakışları sersemlemeden karşılayabilmek hemen hemen olanaksızdı. Julie son görüşmelerinin tek bir saniyesini bile unutmamıştı.

Dan'in bakışlarının, dik göğüslerinde, yuvarlak kalçalarında dolaştığını görünce, yanaklarını ateş bastığını hissetti. Eğer ona karşı, olmayı istediği gibi ilgisiz kalabilseydi, bu bakışlardan hiç de etkilenmeyeceğini acı acı düşündü.

«Neden şimdi değil?» diye sorusunu tekrarladı Dan. Ne kadar karışık bir ruh hali içinde olduğunu o da fark etmişti. Üstelik Brad de Julie'

nin tedirgin haline şaşkın bakakalmıştı.

Julie güçlükle kendini toparlayıp, cevabını soruyu sorana değil de Brad'e yöneltti. «Şimdi zamanım yok, Brad, başka zaman.»

«Peki.» Brad düş kırıklığıyla omuz silkti.

Julie tam kurtuldum derken Pam çıkageldi.

«Burda mısın, Brad? Seni arıyordum.» Pam, Dan Prescott'a bakıp gülümsedikten sonra devam etti. «Gel de dışardaki ampulleri değiştirmeme yardım et.»

«Ama anne!»

Dan araya girip Pam'e döndü. «İzin verirseniz, size ben yardım edebilirim, Mrs. Galloway.»

Pam'in şaşkınlığı kısa sürdü. «Teşekkürler Mr. Prescott, ama gerçekten gerekmez. Brad bu işlere alışıktır. Bana her şeyde yardım eder.»

Dan sevecen gözlerle Brad'e baktı. «Üzgünüm dostum. Bir dahaki sefere.»

«Bir daha gelecek misin, ha, gelecek misin?»

Brad hevesle Dan'in gözlerinin içine bakıyordu. Dan, Julie'ye bir göz attıktan sonra oğlana döndü. «Söz veriyorum, geleceğim.»

Ana oğul ayrılır ayrılmaz Julie de döndü, ama uzun, esmer parmaklar, sımsıkı bileğinden kavramıştı bile. «Dur.»

Bunu alçak sesle söylemişti, ama bir rica değil, daha çok bir buyruktu. Bileğini kurtarmak için çabaladıysa da, parmaklar daha çok kaşıldı. Julie durmak zorunda kalmıştı.

Çevrede kimse yoktu, resepsiyon görevlisi de yemeğe çıkmıştı.

«Evet,» dedi en sonunda Dan. «Söyle şimdi. Neden benden kaçıyorsun?»

Julie yalanlamanın bir yararı olmayacağını

biliyordu.

«Sizce neden olabilir?» dedi. Uzun kirpikleri gözlerini gölgeliyordu.

«Bunu sen söyleyeceksin.»

Julie derin bir soluk aldı. «Çünkü sizinle herhangi bir ilişkiye girmeyi istemiyorum.»

«Anlıyorum.» Dan'in yüz ifadesi karışıktı.

«Şimdi beni bırakacak mısınız?»

Dan'in kaşları çatıldı. «Niçin benden hoşlanmıyorsun? Bana böyle tepki göstermen için ne yaptım?»

«Size karşı olumlu ya da olumsuz hiçbir duygu duymuyorum, Mr. Prescott,» dedi Julie bileğini kurtarmaya çabalayarak. «Lütfen bırakın beni.»

«Bütün bu kızgınlığının nedeni seni öpmem mi?»

«Bunu tartışmak istemiyorum.» Julie başını kaldırdı. «Neden burada olduğunuzu bilmiyorum, Mr. Prescott, ama daha önceki karşılaşmamızı unutmanızı istiyorum.»

«Sen unutabilecek misin?» Duman rengi gözleri kısa bir süre Julie'nin dudaklarına takılı kaldı.

«Evet,» dedi Julie. Ama bunu söyleyebilmek için bütün gücünü toplaması gerekmişti.

Dan bileğini bıraktı; Julie tam dönüp uzaklaşacaktı ki, «Bir şey daha var,» diye onu durdurdu.

«Evet?»

«Yarın benimle buluşmanı istiyorum.»

Bu öneri Julie'nin beklemediği bir şey değildi, ama söyleniş biçimi şaşırtıcıydı. Demek her şeyin bu kadar kolay olacağını umuyordu.

«Hayır.» dedi hiç tereddütsüz.

«Neden?»

«Çünkü... çünkü istemiyorum. Size söylemiştim...»

«Benimle herhangi bir ilişkiye girmek istemediğini mi?» Bir süre susup ona baktı. «Buna benim kadar sen de inanmıyorsun.»

«Mr. Prescott...»

«Lütfen bana Mr. Prescott demeyi bırakır mısın? Adımı biliyorsun; ben de seninkini, Julie.»

Julie ürperdiğini hissetti. Ağzından çıkan o tek bir sözcük, adını söylemesi, onu inanılmaz bir biçimde sarsmıştı. Umutla çevresine bakındı, belki Pam'i görebilirim diye, ama tam ona ihtiyaç duyduğu sırada ortadan kaybolmuştu.

«Neden benimle savaşmakta diretiyorsun?» Julie onun sıcak soluğunu yüzünde hissetti. Dan gözlerini ondan ayırmadan sözlerini sürdürdü. «Oysa beraberliğimiz çok hoşuna gidebilir, eğer bana bir fırsat tanırsan.»

Gri gözleri daha da koyulaşmıştı. Julie'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

«Hayır!»

«Pekâlâ.»

Dan kayıtsız bir tavırla omuz silkti, önünden geçip, barda kendisini bekleyen kuzenine doğru yürüdü.

Julie derin bir soluk aldı, koşarcasına binadan çıkıp, kendini odasına zor attı. Yanılmıştı: Burada bile kendini emniyette hissetmiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Julie, Dan Prescott'la karşılaşma korkusuyla, göldeki koya bir hafta kadar yüzmeye gitmedi. Günlerini Brad'le birlikte sandal gezintileri yaparak, babasının motorunu kullanıp ona su kayağı yaptırarak geçirdi.

Sonunda bütün cesaretini toplayıp yeniden sabahları o koya gitmeye başladı. Dan Prescott otele bir daha gelmemiş ve Julie, Pam'in o gece neler olduğuna dair ısrarlı sorularını güçbela geçiştirebilmişti. Üç gün, sabahın erken saatlerinde koyda tek başına, rahat rahat yüzdü. Artık Dan Prescott'ın bir daha kendisini rahatsız etmeyeceğine inanmaya başlıyordu.

Derken, dördüncü günün sabahı Dan çıkageldi.

Julie koyun ağzında yüzüyordu. Birden, kayaların üzerinde onun hareketsiz durduğunu gördü. Yine üzerinde blucin ve gömlek vardı. Ona baktığını bile bile gömleğini çıkarmaya başladı, eli pantolonuna gittiğinde, Julie başını çevirdi. Onu çıplak görmeye hiç de hevesli değildi. Daha da kötüsü, birazdan suya atlayıp yanına gelecekti. Julie tüm sinirlerinin gerildiğini hissetti. Kaçması olanaksızdı, kıyıdan oldukça uzaktı. Yat limanının bulunduğu öteki koya da yüzemezdi. Tam anlamıyla kapana kısılmıştı.

Suya atladığını duyunca dönüp baktı, görü-

nurlerde yoktu; suyun altında yüzüyor olmalıydı. Birkaç saniye sonra tam önünde belirince Julie korkuyla irkildi.

«Merhaba!»

«Hiç vazgeçmez misiniz siz?»

«Burası özgür bir ülke değil mi?» Sonra gözlerinde alaycı bir ifadeyle sordu. «Yoksa burasının özel bir arazı mi olduğunu söyleyeceksin yine?»

«Eğer bunu hatırlatmak istiyorsanız, halanızla eniştenize aitmiş. Şimdi lütfen yüzmenize bakın. Benimkini berbat ettiğinize memnunsunuzdur muhakkak.»

Dan cevap vermedi. Onun yerine, daha Julie kendini korumaya fırsat bulamadan, elleriyle onu tutup suya batırdı. Julie suyun altında soluğunun kesildiğini hissediyordu, kulakları uğul duyordu. Bıraktığı zaman soluk soluğa kalmıştı.

Konuşabilecek kadar kendine geldiğinde, «Boğuluyordum!» diye bağırdı.

Dan başını salladı. «Buna izin vermezdim.» dedi ciddi bir sesle. «Her ne kadar seni boğmam için yeteri kadar nedenim olsa da.»

Julie, yeşil gözleri iri iri açılmış, bir süre şaşkınlık ve çaresizlikle ona bakakaldı, sonra paniğin verdiği güçle son hız kıyıya doğru yüzmeye başladı. Kendini bir avcının elinden kurtulmaya çabalayan güçsüz bir av hayvanına benzetiyordu.

Kıyıya çıktığında dizleri titriyordu. Bir yandan hızlı yüzmek için sarf ettiği çaba, bir yandan kendisine yetişebileceği korkusu onu iyice yormuştu. Havlusuna uzandığı sırada Dan'in de sudan çıktığını duydu.

Saçlarını kurularken ona bakmamaya çalıştı. Dan tam karşısındaki düz bir kayanın üzerine, yarı uzanır durumda oturdu. Julie içgüdüsel olarak korkuyla ona baktı. Bu kez üzerinde oldukça küçük bir mayo olduğunu görünce, bakışlarındaki rahatlama öylesine belirgindi ki, Dan gülmekten kendini alamadı.

•Böyle bir şey yapacağıma gerçekten inanmıyordun, değil mi?• Dirseğine dayanmış, Julie'nin bikinili vücudunu seyrediyordu.

•Ne yapmayacağınıza? Anlamadım.• Julie saçlarını kuruluyor, bir yandan da şortunu giyerken kendini seyretmemesi için ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

•Çıplak yüzeceğime.• Aslında Julie onun ne demek istediğini pekâlâ anlamıştı ve Dan da bunu biliyordu. •Seni bir kez daha utandırmak istemedim.•

•Beni utandırmamıştınız, Mr. Prescott.• dedi Julie. Şortunu ağaçların arkasında giymeye karar vermişti. •Hoşça kalın.•

•Julie...• Çevik bir hareketle kayadan atladı. Julie eşyalarını toplamak için eğildiğinde onu kolundan yakaladı. •Julie, gitme. Bak, seni tedirgin ettiysem özür dilerim, ama Tanrı aşkına söyler misin, seni elde etmek için bir erkeğin ne yapması gerek?•

Julie havlusuyla şortunu toplayıp, sanki kendini koruyacak bir zırhmış gibi göğsünde tuttu. •Mr. Prescott, genellikle hangi türden kızlarla arkadaşlık ettiğinizi bilmiyorum, ama kullandığınız şu 'elde etmek' sözü benim kurduğum ilişkilere hiç de uymuyor. Görülüyor ki, ilgi gösterdiğiniz her kızın anında sırtüstü yere se-

rilmesine alışmışsınız. Ama bu demek değildir ki...»

Julie sözlerini tamamlayamadan, Dan havlusuyla şortunu parmaklarının arasından çekti aldı. Ve genç kızı kendine çekti.

Kollarında kenetlenen parmakları canını acıtıyor, direnmesini engelliyordu. Başını onunkinin üzerine eğdiğinde Julie, ona engel olamayacağı gerçeğinin bilincine vardı. Başını sağa sola savurmasına karşın, sonunda Dan'in dudakları onunkileri buldu.

Dan'in ağzı, ustaca hareketlerle Julie'nin dudaklarını açılmaya zorluyor, onu soluksuz bırakıyor, içinde daha önce hiç tanımadığı duygular uyandırarak, karşı cinsten iki insanın birbirine verebileceği doyumsuz hazların anlamını öğretiyordu.

Julie nihayet bu öpüşlere cevap vermeye başlayınca, Dan'in dudaklarının sert, zorlayıcı baskısı hafifledi, yerini Julie'nin ruhunun derinliklerine işleyen bir yumuşaklığa bıraktı.

Az sonra Dan'in elleri Julie'nin sırtını kavradığı ve genç kızın vücudunu kuvvetle kendi vücuduna bastırdığı zaman, Julie dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Artık Dan'in bedenindeki her kası, her siniri tek tek kendi bedeninde duyuyordu. Bu vücudun gittikçe yükselen belirgin bir gerilim içinde olduğunu fark edince dehşete kapıldı.

Şimdi Dan, dudaklarını serbest bırakmış, bu kez saçlarını geriye iterek yumuşak dokunuşlarla boynunu öpüyordu. Julie bunun, ondan kurtulmak için en uygun fırsat olduğunu biliyor, ama uyanan duyguları, aklını kullanmasına ola

nak tanımıyordu.

Birden, sütyenin çözüldüğünü ve Dan'in parmaklarının, daha önce hiçbir erkeğin, değil dokunma, görme fırsatını bile bulamadığı küçük, pembe göğüs uçlarını okşadığını fark edince soluğu kesildi.

Elleriyle onu itmeye çalıştı. Dan, «Yapma,» diye fısıldadı. «Bana engel olma. Oh Julie, o kadar güzelsin ki...» Dan'in dudakları göğüslerinde dolaştı, sonra tekrar dudaklarını buldu.

Julie artık bambaşka bir evrendeydi. Kolları yavaşça Dan'in boynuna dolandı, kendini onun öpücüklerine bıraktı.

Rahibeler okulunda geçirdiği yıllar, o yetiştiriliş biçimi Julie'yi böyle bir deney karşısında hazırlıksız bırakmıştı. Yalnızca böyle bir deneye değil, kendi bedeninde uyanan, düşünü bile kuramadığı, akıl almaz güçteki arzulara karşı da hazırlıksızdı.

Julie'nin her türlü yapmacıktan uzak bir heyecanla kendini onun kollarına bırakması, tüm uyarılarına büyük bir doğallık ve içtenlikle cevap vermesi üzerine, Dan denetimini kaybetmek, bu çağıran vücudu kayaların üzerine çekip ona sahip olmak arzusuna yenilmek üzereydi. Karşı koymayacağından emindi, çünkü kollarının arasında Julie özlem dolu bir kadına dönüşmüştü. Ama biliyordu ki, bu saf, bu yapmacıksız teslimiyetten yararlanacak olursa sonradan kendinden nefret edecekti. Üstelik Dan, Julie'nin o anda davranışlarıyla neyi davet ettiğinden habersiz olduğunu da anlamıştı.

Bu düşünceler şimşek hızıyla aklından geçti, sonunda hızla Julie'yi kendinden uzaklaştırdı.

Yerden havluyu alıp, eline tutuşturdu.

«Özür dilerim,» dedi. «Bağışla beni, bir an için kendimi kaybettim. Sanırım sen de.»

Julie kuruyan dudaklarını ıslattı.

«Ama... ama ben... meydan vermezdim...»

«Hayır, verecektin! İkimiz de çocuk değiliz, Julie. Seni istediğimi biliyorsun. Doğrusunu istersen, senin ne istediğini anlayabilmiş değilim.»

Julie ne olup bittiğini yavaş yavaş kavrıyordu. Dan, ne durumda olduğunu anlamış, daha deneyli olduğundan, kendini denetleyebilmişti. Utançtan yerin dibine geçiyordu. Yere düşen sütyeni almak için eğildiğinde, dizleri titriyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

«Julie!»

Julie cevap vermedi. Bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu.

Dan onu kollarından sıkıca tuttuğunda, kurtulmak için çılgın gibi çırpınmaya başladı. «Julie!» diye bağırdı Dan. «Julie, dinle beni! Seni bir daha ne zaman göreceğim? Söyle! Bugün? Bu gece? Ne zaman?»

«Hiçbir zaman!» diye hıçkırdı Julie. «Bırak beni...»

«Hayır, bırakmam. Aklın başında değil, Julie. Seni bu halde bırakmam.»

«Bağırırım.»

«Bu durumda mı?» Gözleri, için için güler gibiydi.

Julie havluyla örtmeye çalıştığı çıplak göğüslerini hatırlayıp, kıpkırmızı kesildi.

Dan yeniden ciddileşti. «Pekâlâ, kabul ediyorum. Senin yanında kendimi kolayca kaybediyorum.» Gözleri alev alevdi. «Ama senden farklı

olarak. insanların duyguları olduğunu biliyor ve onlara saygı duyuyorum. Bu nedenle seni incitmek istemedim.»

«Beni incitmek mi?»

«Evet. Lanet olsun!» Onu tekrar kollarına aldı, kısık bir sesle fısıldadı. «Şimdi söyle, neler duyduğumu bilmediğini söyle. Hayır, Julie, o kadar aptal değilsin! Ama ben senin daha önce bir erkekle birlikte olmadığını biliyorum. Gerçi oldukça çabuk ve kolay öğreniyorsun, ama bu gerçeği değiştirmez.»

«Ama... ama anlamıyorum...»

«Anlamıyor musun?» Dan kollarını beline doladı, onu kendi vücuduna bastırdı. «Beni durdurabilir miydin, dürüstçe söyle.» Dan başını Julie'nin omuzuna eğdi, sıcacık dudaklarını teninde gezdirdi. «Sonuna kadar sürdürseydim, benden nefret etmez miydin?»

Julie'nin yüzü alev alev yanıyordu. «Böyle şeyler söylememelisin.»

«Neden?» Dan başını Julie'nin omuzundan kaldırdı, gözlerinin içine baktı. «Bu bir gerçek!»

Julie içini çekti. «Bırak beni, Dan.»

Dan'ın yüzü hafif bir gülümsemeyle aydınlandı. «Nihayet!» diye mırıldandı. «Sana adımı söyletebilmek için ne yapmam gerektiğini merak ediyordum.»

«Dan, lütfen...»

Julie ellerini, itmek için Dan'in göğsüne dayadı, ama avuçlarında hissettiği ipeksi tüylerle kaplı teninin sıcaklığı öylesine yaşam dolu, öylesine gerçekti ki, çözümleyemediği, bir türlü kendisiyle bağdaştıramadığı duyguların pençesinde, çaresizlikle kalakaldı.

«Bu gece,» diye fısıldadı Dan. Sıcak soluğu Julie'nin yüzünü yalıyordu. «Yatta birlikte yemek yiyelim, yalnızca sen ve ben, baş başa.»

«Gelemem.»

«Neden?»

«Çünkü... çünkü gelemem!» Julie fazla bir zorluk çekmeden kendini Dan'in kollarından kurtardı, titreyen parmaklarıyla çabucak sütyenini taktı. Havlusunu ve şortunu toplayıp, arkasını döndü. «Hoş... hoşça kal...»

Kendisine engel olacağını umduysa da, Dan böyle bir şeye kalkışmadı. Yorgun bir tavırla omuzlarını silkti, Julie'ye hiç bakmadan pantolonunu giydi. Onunla uğraşmaktan bıkmış gibiydi.

Oysa, sandaletlerini giyip otelin yolunu tuttuğunda, Julie'nin içinde büyük bir boşluk, garip bir terk edilmişlik duygusu vardı.

Odasına kapandığında da aynı duygu yakasını bırakmadı. O koyda, kendine olan tüm saygısını yitirmeye, üstelik Adam'ı aldatmaya ne kadar yaklaşmış olduğunu düşündükçe vücudunu ürpertiler sarıyordu. Kendisine ne olmuştu, akıl erdiremiyordu.

Odadan ancak öğleyin çıkabildi. Ana binanın girişinde Pam'le karşılaştı, elinde bir mektup vardı. Julie, üzerindeki puldan ve inci gibi yazıdan bunun, Adam'dan geldiğini anladı.

«Seni arıyordum, neredeydin?» dedi Pam.

«Şey... Başım ağrıyordu, yalnız kalmak istedim, Pam.»

Birlikte kafeteryaya girip bir masaya oturdular. Az sonra yemekleri de geldi. Bu arada Julie çabucak mektubu okumuştu.

«Dan Prescott'la birlikteydin, değil mi?» diye damdan düşer gibi sordu Pam. «Kollarındaki çürükleri o mu yaptı?»

Julie refleks halinde kollarını göğsünde kavuşturdu, parmaklarıyla çürükleri örtmeye çalıştı. İlk başta, düştüğünü söylemeye karar vermişti, ama beklemediği bir anda gelen soru onu hazırlıksız yakaladı.

«Evet, koyda yüzüyordu.»

Pam kaygılı bir tavırla başını salladı. «Kaba adam. İnşallah David görmez.»

Julie, Pam'in aklından neler geçtiğini tahmin ederek, olmamış bir şey hakkında fikir yürütmesini engellemek istedi.

«Pam, sandığın gibi değil. Yani, şey... bana zorla saldırmadı.» Nasıl açıklayacağını bilemiyordu. «Etim çok çabuk çürür, yoksa zor kullanmış değil.»

«Peki ne oldu?»

Pam kulak kesilmişti. Ama Julie'nin içinden olanları onunla tartışmak gelmiyordu. Sorusunu duymamış gibi, sözü değiştirdi. «Bu hafta sonu dönmeyi düşünüyorum, Pam.»

«Hafta sonunda mı?» Pam çatalını bırakıp inanmamış gözlerle ona baktı. «Julie... ciddi olamazsın! En azından ağustosa kadar kalmanı istiyorduk.»

Julie başını önüne eğdi. «Pam, burayı ne kadar sevdiğimi, yanınızda ne kadar mutlu olduğumu biliyorsun. Ama her tatilin bir sonu olmalı, değil mi?»

Pam gerçekten üzülmüştü. «Bak Julie, bunu David'le konuştuk. Başına gelenlerden sonra en azından üç aylık bir tatile ihtiyacın olduğuna

inanıyoruz. Niçin bu kadar acele ediyorsun? Neden Adam mı? Mektubunda gelmeni istediğini mi yazıyor?»

«Yo, hayır. Adam beni özlediğini yazıyor, ama...»

«Onu da çağır o zaman. Birkaç haftayı da birlikte geçirirsiniz, böylece burada bir süre daha kalmış olursun.»

«Oh, Pam.» Julie uzandı, arkadaşının elini tutup sıktı. «Bana o kadar iyi davrandınız ki!»

«Ve iyi davranmaya devam etmek istiyorum, Julie. Yoksa seni korkutup kaçıran, şu Prescott meselesi mi?»

«Hayır!» Julie onun buna inanmasına izin veremezdi. «Er ya da geç dönecektim.»

«O halde geç dön! Hadi Julie, Adam'a telefon et, çağır buraya. Eminim seni kırmaz.»

Julie'nin sorunu Adam'ı ikna etmek değildi. Eğer gerçekten isterse onu kolaylıkla razı edebileceğini biliyordu. Ama Adam'ı buradaki rahat, resmilikten uzak ortama sokmaktan kaçınıyordu. Adam böyle bir yere uygun değilmiş gibi geliyordu Julie'ye. Adam'ın, insanların buradaki rahat, gösterişten uzak giyim tarzından, ailelerin çabucak birbirlerine kaynaşıvermesine kadar tüm davranış biçimlerini yadırgayacağından emindi.

Pam'e bu konu üzerinde düşüneceğini söyleyerek kaçamak bir yol seçti. Ondan sonraki günlerde de karar vermekten sürekli kaçındı.

Hava hep sıcak ve güneşliydi. Julie günlerini, o koydan uzak olmak koşuluyla, yüzmek ve sandal ya da motorla gezmekle geçiriyordu. Bu süreler içinde Dan Prescott'ı aklının gerilerine it-

meyi başarıyordu. Ama odasında yalnız kaldığında bu o kadar da kolay olmuyordu. Aralarında geçenler, en küçük ayrıntılarına kadar belleğinde tüm canlılığıyla yaşıyor, hem büyük bir utanç, hem de tatlı bir ürpertiyi aynı anda içinde duyuyordu.

Hafta sonu geldiğinde, Adam'ı çağırma konusunda hâlâ bir karara varamamıştı. Cumartesi günü David ve Brad'le birlikte motorla Midland'e gittiler. Julie onlardan iskelede ayrılıp, iki yanında mağazaların, dükkânların dizili olduğu ana caddede dolaşmaya başladı. Midland küçük bir kasaba olmasına karşın, özellikle yazları çok sayıda turist çeken bir yerdi.

Julie bir kitapçının vitrinine bakıyordu ki, tam arkasında duran birinin görüntüsü cama yansıdı. Döner dönmez onunla burun buruna geldi. Üzerindeki spor giysilerle her zamankinden daha da çekiciydi. Julie, göz göze geldiklerinde birden elinin ayağının kesildiğini hissetti.

«Merhaba,» dedi zor duyulur bir sesle.

Dan başını hafifçe eğerek onu selamladı. «Dünya ne kadar küçük, değil mi?» diye gülümsedi. Bakışlarını sokakta şöyle bir gezdirdikten sonra, gri gözleri tekrar Julie'nin pembeleşmiş yüzüne çevrildi. «Yalnız mısın?»

«Şimdilik.» Julie ellerini elbisesinin ceplerine soktu. «Brad ve Pam'in kocası David ile birlikte geldim, onlar iskeledeler.»

«Şurada bir şeyler içelim mi? Ya da istersen bir dondurma yersin, biraz konuşmuş oluruz.»

«Şey... bilmiyorum.»

«Ben biliyorum.» Onu kolundan tuttu, Julie'nin Brad'i götürdüğü, dondurmasıyla ünlü pas-

taneye götürdü. Onu masalardan birine oturttuktan sonra dondurmaları almaya gitti. Julie, onu beklerken bir grup gencin dikkatle kendisine baktığını fark etmişti. Dan'in dönüşte onlarla kısa bir süre konuştuğunu görünce, burada herkesin birbirini tanıdığını ve kendisini Dan'in son sevgililerinden biri sanacaklarını düşündü sıkıntıyla.

Dondurmasını yerken Dan, «Sevdin mi?» diye sordu; gülümsüyordu.

Julie başını kaldırıp uzun kirpikleri arasından ona baktı. «Sevdim.»

«Bunu, beni affettiğin anlamına alabilir miyim?»

«Seni affetmek mi?» Julie başını önüne eğmiş, ona bakamıyordu.

«Evet.» Dan dondurma tabağını bir yana itti, kollarını masaya dayayarak, gözlerini Julie'nin gözlerine dikti. «Ne demek istediğimi anlamamış gibi davranmayı bırakır mısın lütfen?» Bir süre sustuktan sonra devam etti. «Sabahları koya gelmiyorsun artık.»

«Nerden biliyorsun?»

Dan, sorusunu cevaplamak yerine, daha alçak sesle, «Seni tekrar görmek istiyorum, Julie. Beni daha fazla bekletme,» dedi.

Birden Julie'nin boğazı kurumuştu. Titreyen parmaklarıyla masanın kenarını tuttu. «Seni... seni bir daha göremem, Dan.»

«Neden?»

«Neden mi? Çünkü... Çünkü ben... özgür değilim.»

«Ne demek özgür değilim? Evli değilsin. Nişan yüzüğün de yok.»

«Evet, ama hayatımda biri var. Yani... birbirimize bağlıyız, bana güvenir.»

«Güvenmek mi?» Dan'in gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyordu şimdi. «Aptalca bir şey!»

«Ama haksızlık ediyorsun!»

«Haksızlık, öyle mi?» Dişlerinin arasından, güç tuttuğu belli olan bir öfkeyle soludu genç adam. «O sabah, başka bir adama bağlı olduğunu bile bile öyle davranman haksızlık değil miydi?»

Julie altüst olmuş, konuşmakta zorluk çekiyordu. «O sabah... o sabah, düşündüğün gibi değildi...»

«Değil miydi? Neydi öyleyse?»

Julie ona çaresiz, yalvarırcasına baktı. İri iri açılmış yeşil gözleri savunmasız bir çocuğunkilere benziyordu.

«Allah kahretsin, bana öyle bakma!» Öfkeyle arkasına yaslandı, dudakları sımsıkı birbirine kenetlenmişti. «Pekâlâ, kim bu adam? Nerede yaşar? Seni böyle yalnız bırakmakla ne yaptığını sanıyor?»

Julie başını eğdi, saçları ipeksi dalgalarla yüzüne dökülüyordu. «İngiltere'de yaşıyor,» dedi yavaşça. «Onu çocukluğumdan bu yana tanırım.»

«Peki, neden seninle birlikte değil?»

Julie içini çekti. Nasıl açıklayacağını bilemiyordu. «Bir şey oldu. Etkisinden kurtulabilmem için biraz uzaklaşmam gerekti. Adam da beni buraya gönderdi.»

«Adam mı? Adı bu mu?»

«Evet.»

Uzun bir sessizlik çöktü. Julie başını kaldırıp baktığında, Dan'in yüz çizgilerinin, taştan oyul-

muşçasına sert ve hareketsiz olduğunu gördü. Gözleri uzaklara dikilmişti. Tekrar başını öne eğdi.

Julie içi boşalmış gibi hissediyordu kendini. Geriye kalan yalnızca, bir tortu gibi dibe çökmüş suçluluk duygusuydu. Bir yandan Adam'ı aldatmış olmanın bilinci, bir yandan Dan kendini denetlememiş olsaydı, çok daha kötü bir duruma düşeceği gerçeği onu yiyip bitiriyordu. Başını kaldırdığında, Dan'in daha da koyulaşmış, için için yanan gözleriyle onu izlediğini gördü. Bu gözlerde öfke, sabırsızlık, özlem birbirine karışmıştı. Julie'nin kederli, köşeye sıkıştırılmış yüz ifadesini görünce, bakışları yumuşadı. Julie'nin elini ellerinin arasına aldı. Avucunun içini öptü. «Biliyorsun, her şeye karşın seni hâlâ istiyorum.»

«Hayır!» Julie yarı korkulu, yarı büyülenmiş gözlerle ona baktı. Dan elini, ellerinin arasında sıktı, tekrar öptü. «Julie, birlikte mutluyduk. Sen ve ben. Yine öyle olsun istiyorum. Sen hâlâ aynı insansın, değişmedin. Seni istiyorum, sen de beni. Neden kendimizi birlikte olmanın mutluluğundan yoksun bırakalım?»

«Hayır! Yapamam! Bunu benden isteme.»

«Oh, Julie!» Dan'in yüzünden kan çekilmiş, ürkütücü bir görünüm almıştı. «Julie,» diye yineledi, yerinden kalkıp Julie'nin yanına oturdu. Bacakları bacaklarına değiyordu. O kadar yakındı ki, Julie en ince ayrıntısına kadar yüzündeki her çizgiyi, her gözeneği, hafifçe kemerli burnunu, belli belirsiz kalkık üst dudağını, alt dudağının cinselliği çağrıştıran dolgunluğunu, gözlerinin gri-mavi derinliklerini, uzun, koyu kirpik-

lerini görebiliyordu.

Dan kolunu Julie'nin sandalyesinin arkasına dayamıştı. Eli çıplak omuzunun üstünde, ona sahip olduğunu anlatmak ister gibi kararlı ve güvenliydi. Parmakları askısının altından tenini okşadığında Julie artık dayanamayacağını anladı.

«Yapma, Dan!» dedi hıçkırırcasına. Ona bakamıyordu, ama tüm duygularını, korkularını sesine yüklemişti. «Gitmeliyim, David beni bekliyor.»

Sözlerini ancak bitirebilmişti ki, Dan'in sıcak, nemli dudakları Julie'nin dudakları üzerine kapandı.

Tanıdık bir ses, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi kulağına çalındığında, kendini güçlükle Dan'in dudaklarından kurtarabildi. David ile Brad gelmişlerdi.

«Hey, Julie!»

Brad önden geliyordu ve çok şükür, David olanı biteni görmemişti. Dan masanın altından hâlâ bileğini sımsıkı tutuyor, Julie ise doğal davranabilmek için tüm gücünü toparlamaya çalışıyordu.

«Merhaba, Mr. Prescott.» Neyse ki Brad'in dikkati David üstünde toplanmıştı. O sırada David geldi, isteksizce Dan'i selamladı.

«Burada olduğunu bilmiyordum, Julie,» dedi. Sesi oldukça soğuktu. «Alışverişe çıktığını sanıyordum.»

«Şey, vitrinlere bakarken Mr. Prescott'la karşılaştık. Zaten... zaten kalkmak üzereydik,» dedi Julie kekeleyerek.

«Yo, lütfen gitmeyin, Mr. Prescott.» Brad fe-

na halde düş kırıklığına uğramıştı. «Bana yatınızı ne zaman göstereceksiniz? Söz vermiştiniz, unuttunuz mu?»

«Unutmadım, Brad,» dedi Dan dostça. Masadan kalkarken Julie'nin bileğini bırakmak zorunda kalmıştı. «Gelecek hafta seninle bir yat gezintisine çıkarız, oldu mu?»

David aceleyle söze karıştı. «Mr. Prescott, gerçekten gerek yok, zahmet etmeyin.»

«Olmaz, Mr. Galloway, söz sözdür.» Dan gülümseyerek Brad'e baktı. «Görüşmek üzere.»

«Teşekkür ederim, Mr. Prescott,» dedi Brad heyecanla.

«İskelede buluşuruz, Julie,» dedi David. Ve baba oğul gittiler.

Biraz sonra pastaneden çıkarlarken, Julie mutluluğunu ellerinin arasında tutuyormuş gibi garip bir duyguya kapılmıştı.

Dan kolunu Julie'nin beline doladı. «Yürüyelim,» dedi. Julie'nin boyun eğmekten başka çaresi yoktu. İskeleye doğru inen caddede yürümeye başladılar. Dan'in çevrede herkes tarafından tanındığına kuşku yoktu. 'Ailesinin ne kadar zengin ve ünlü olduğu düşünülürse, bunda şaşılacak bir şey yok,' diye düşündü Julie.

İskeleye vardıklarında, Dan durdu, iki elini Julie'nin omuzlarına koydu. «Julie, gerçeği inkâr etmenin bir yararı yok. Birbirimizden hoşlanıyoruz, tatildeyiz, mutlu olma fırsatını kaçırmanın ne anlamı var?»

«Sen tatilde misin?» Julie şaşırmıştı.

«Bir bakıma. Daha çok nekahet dönemi için bir dinlenme denebilir.»

«Hasta mıydın?»

«Apandisit ameliyatı oldum. Yara izimi görmek ister miydin?»

«Hayır!» Julie kıpkırmızı oldu. Sonra Dan'ın ona takıldığını anlayıp kendi kendine kızdı. Arkasını dönüp, «Hoşça kal,» dedi.

Dan beline sarılarak onu durdurdu. «Seni ne zaman göreceğim? Bu gece? Yarın? Sabah koya geleceğine söz ver, seni bırakayım.»

Julie derin bir soluk aldı. «Peki, ailen ne olacak? Ne yaptığından haberleri var mı? Benim varlığımı biliyorlar mı?»

Dan bir süre sustu, sonra yavaşça, «Drew biliyor,» dedi.

«Peki, halanla enişten?» Julie yüreğinde keskin bir acı duyuyor, susmak istemesine karşın kendini tutamıyordu. «Pam bana ailenden, Leyton'lardan söz etti.»

Dan onu kollarından tutarak kendine çevirdi. «Evet?»

Julie titreyen dudaklarını ısırdı. «Yani, benden haberleri yok. Onlar için ben bir hiçim. Dan' in sıradan gönül eğlencelerinden biri...»

«Kes artık!»

Julie sözünün sonunu getirmeye kararlıydı.

«Beraberliğimizi hiçbir zaman onaylamayacaklar, değil mi? İntihar eden bir adamın kızı ve bankacının oğlu! Olanaksız bir beraberlik! Senin bütün istediğin bir macera yaşamak. Bir tatil macerası! Bunu sen kendi ağzınla söyledin. Şunu iyi bil, Dan... Ben macera yaşamaktan hoşlanmam. Çabanı hoşlananlara sakla!»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Toronto'nun uluslararası havaalanında kendisine doğru yürüyen Adam'a bakarken, çocukluğundan beri tanıdığı bu yüz Julie'ye öylesine yakın, öylesine güvenilir göründü ki, hiç düşünmeden kendini kollarına attı.

Adam yüzüne bakmak için Julie'yi hafifçe kendinden uzaklaştırdı. «İyi misin? Sinirli bir halin var, oysa burasının sana iyi geldiğini söylemiştin.»

«İyiyim, Adam. Yolda bol bol konuşuruz.»

Arabada Julie merakla Adam'ı izledi. Arabayı daima kendi kullanmak isterdi, bu kez Julie'ye bıraktığına göre, gerçekten yorgun olmalıydı.

Yola çıktıklarında Julie, Adam'ın yolculuğuna ilişkin alışılmış sorular sorup, cevaplarını dinleyerek vakit geçirmeye çalıştı. Ama Adam bir süre sonra yeniden Julie'nin konuşmaktan kaçındığı konuya döndü.

«Seni özledim, Julie. Telefon ettiğinde seni çok merak ettim.»

Julie bir süre durakladıktan sonra, «Ama yine de buralara kadar kalkıp gelmek zorunda değildin.»

«Gelmek istedim,» diye üsteledi Adam. «Telefonda sesin öyle gergindi ki, tek başına dönemeyeceğini düşünerek Galloway'lerin davetini kabul etmeye karar verdim.»

Julie sevgiyle ona baktı. «Oh, Adam... senin yurt dışına uzun yolculuklara çıkmayı hiç sevmediğini bilirim. Buna benim için katlandın.»

«Doğru, öyle,» diye güldü Adam. «Burada genellikle şu giydiklerin tercih ediliyorsa, benim kılığım ortama pek de uygun düşmeyecek demektir.»

Julie de güldü. Günlerdir ilk kez sinirleri gevşemişti. Ama neşesi kısa sürdü. Adam'ın blucin türü giysileri sevmediğini unutmuştu.

«Kawana'da kimse kimsenin ne giydiğine dikkat etmez,» dedi, yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalışarak. «Son derece sevimli, dost canlısı insanlardır, sen de seveceksin.»

Adam başıyla isteksizce onayladı. Midland'a yolculuk oldukça uzundu. Kentin banliyölerini geride bıraktıktan sonra kilometrelerce açık arazide yol almaları gerekiyordu. Uçsuz bucaksız dümdüz topraklar insanda bir sonsuzluk duygusu uyandırıyordu.

«İnsan toplumdan bu kadar uzakta nasıl yaşayabilir, anlamıyorum» dedi Adam, belirgin bir hoşnutsuzlukla. «Birkaç gün için katlanabilirim. Ama vahşi doğaya geri dönüş sana pek yaramamış.»

«Adam, Kawana oteli 'vahşi doğa' demek değil ki!» diye itiraz etti Julie. «Modern, konforlu bir otel, yemekleri de nefis.»

«Gerçekten de kilo almış görünüyorsun,» dedi Adam [illegible] bir [illegible]. Sonra konuyu değiştirdi. «Söyle bakalım, neden erken dönmeye karar verdin? İyi vakit geçirdiğini sanıyordum.»

«Evet, doğru.» Julie [illegible] verdi. «Yol[illegible] [illegible] [illegible] başka bir Ca-

liba yurt özlemi.»

«Galiba mı?» Adam tatmin olmuşa benzemiyordu. «Peki, önceleri gayet memnunken, neden birden yurt özlemine tutuldun?»

Julie ona bakıp gülümsedi. «Sanırım seni özledim.»

«Teşekkürler,» dedi Adam. Şaka mı yapıyordu, ciddi miydi, belli değildi. «Hepsi bu mu?»

«Başka ne olabilir?»

«Bunu ancak sen söyleyebilirsin.»

Julie bir süre sustuktan sonra başka bir konuya atladı. «İşleri bitirdin mi?»

«Babanın mal varlığını tasfiye sorunu mu? Tabii. Zaten fazla bir şey kalmamıştı. Kalanını buraya gelmeden önce sen kullanmıştın.»

Julie başıyla onayladı. «Şey, Mrs. Collins hâlâ evde oturuyor mu?»

«Evet. Sen satmaya karar verinceye kadar oturacak.»

Julie'nin direksiyonu tutan parmakları kasıldı. «Şey... babam... gerçekten hapse girer miydi?»

«Julie, baban her şeyin bilincindeydi. Senin onurunu kurtarmak için kendi canına kıydı. Söylenecek her şey bu kadar. Mektubu kendi eliyle yazdı.»

«Düşünüyorum da, bunca yıl onu ne kadar az tanımışım.»

Adam yumuşak bir sesle, «Bunları bırakalım da, günlerini nasıl geçirdiğini anlat bana. Her halde bol bol yüzüyorsundur,» dedi.

«Evet,» dedi Julie. Birden gözlerinin önünde Dan'in hayali belirdi. Kendini aldatmaya çalışması boşunaydı. Unutmak şöyle dursun,

en olmayacak şey bile onu hatırlatıyor, beraberliklerinin en önemsiz ayrıntısı bile her geçen gün belleğine daha derinden kazınıyordu. Güçlükle kendini toparlayıp Adam'ın sorusunu cevaplamaya çalıştı. «Pam'in oğlu Brad bana su kayağı öğretmeye çalışıyor, ama bu konuda pek de yetenekli değilim galiba.»

Bir süre başka konulardan söz ettiler. Adam, Julie'nin soruları üzerine İngiltere'de gördüğü filmleri anlattı. Sonra döndü dolaştı, sözü yine otele getirdi.

«Tatil süresince hiç özel bir arkadaşın oldu mu?»

Adam'ın sorusu Julie'yi hazırlıksız yakalamıştı. Doğal davranmaya özen göstererek cevaplamaya çalıştı. «Yo, hayır. Yani, otelde daha çok çiftler ya da aileler kalıyor. Zamanımın çoğunu Galloway'lerle geçiriyorum.»

«Anlıyorum.» Adam piposunu çıkardı, doldurmaya başladı. «O halde seni rahatsız eden kim, Julie? Otelde kalan birisi mi, yoksa David Galloway'in kendisi mi?»

Eğer Julie, tüm dikkatini yola vermek zorunda olmasaydı, o anda gözyaşlarına boğulabilirdi. İçindekileri bu kadar kolayca dışarı yansıttığını anlamak Julie'yi dehşete düşürmüştü, üstelik kendini son derece güçsüz ve çaresiz hissediyordu.

«Ne demek istediğini anlamıyorum,» dedi, gözlerini yoldan ayırmadan. «Kimse beni rahatsız etmiş değil, hele David asla! Onu tanımış olsaydın, böyle bir şeyi aklına bile getirmezdin.»

«Pekâlâ.» Adam piposunu yaktı. «David'e karşı haksızlık ettim. Ama birinin, senin için so-

run olduğundan eminim ve onun kim olduğunu oraya varmadan öğrenmek istiyorum.»

«Adam!.» Julie öfkeyle ona baktı. «Söyledim sana...»

«Ne söylediğini biliyorum,» dedi Adam sakin bir sesle. Çakmağını cebine koyup arkasına yaslandı. «Ama başka bir şey daha biliyorum. Buraya gelmeden önce böyle gergin değildin. Bu, sende alışık olmadığım bir şey.»

«Yanılıyorsun.» Julie ansızın kuruyan dudaklarını ıslattı. «Yalnızca sıkıldım. Üstelik, insanın babasını böyle beklenmedik ve korkunç bir biçimde kaybetmesi kolay hazmedilir bir şey değil, biliyorsun.»

«Evet, biliyorum.» Adam'ın sesi yumuşak, şefkatliydi. «Ama ayrılırken iyileşmeye başlamıştın bile. Buraya iyileşme dönemini tamamlaman için gönderdim seni. Sen duyarlı bir kızdın, evet. Ama bu hiçbir zaman aşırı ölçülere varmazdı. Oysa şimdi karşımda asabi, dokunsalar ağlayacak, sorularıma sanki suçlama yöneltiyormuşum gibi gergin cevaplar veren bir kız var. Benim Julie'me hiç benzemiyor. Bunun nedenini bilmek istiyorum.»

«Oh, Adam...»

«Bana öyle bakma, Julie. Seni iyi tanıyorum. Bir şeyler olmuş, orası kesin. Ne olduğunu bana sen mi söylersin, yoksa oraya gidince ben mi öğreneyim?»

Julie derin bir soluk aldı. Ne yapacağını bilemiyordu. Doğruydu. Adam onu çok iyi tanıyordu. Ama olanlar, onunla ilişkisinin dışındaydı, üstelik bu ilişkiyi sona erdirebilirdi. Oysa Julie bunu göze alamazdı.

«Adam.» diye alçak bir sesle söze başladı sonunda. «Çok önemsiz bir şey, gerçekten.» Bir süre sustu. «Eğer bir şey olduğunu, beni rahatsız eden bir şey olduğunu kabul edersem, unutabilir misin? Lütfen?»

Adam bir süre cevap vermedi, piposundan bir nefes aldı, sonra sakin, yumuşak bir sesle sordu. «Peki, sen unutmak ister miydin, Julie? Unutmak isteyeceğinden emin misin? Dönme isteğinin, kararsızlığının nedeni bu muydu? Kendine karşı tümüyle dürüst olsaydın, her şey daha basit, daha kolay olmaz mıydı?»

«Ama ben dürüst davranıyorum, Adam!» Julie gözlerini yoldan ayırıp, yalvarırcasına ona baktı. «Doğru söylüyorum, çok... çok önemsizdi ve bitti. Tümüyle bitti!»

«Gerçekten mi?»

«Evet, gerçekten.» Bir süre sustu, sonra daha fazla açıklama yapması gerektiğini sezerek devam etti. «Şey, düşündüğün gibi değil. Yani, ciddi bir şey değildi. Yalnızca kısa, devam etmeden sona eren bir başlangıç... Hiçbir şey olmadı Adam, hiçbir şey.»

Adam'ın kaşları çatılmıştı, yüzü düşünceliydi. «Şimdi daha iyi anlıyorum. Otelde kalan biriydi, değil mi?»

Julie bunun doğru olmadığını söylemek için ağzını açtı, ama yeniden kapadı. Belki öyle sanması daha iyi olacaktı. Otelde bir süre kalıp sonra da oradan giden biri olduğuna inanırsa, belki içi rahat ederdi.

Julie'nin cevap vermediğini görünce, Adam doğru bir tahmin yürüttüğüne inanarak başını salladı. Sonra elini Julie'nin dizine koydu. «Bir

şey söylemek zorunda değilsin.» dedi, Julie'yi daha da kötü eden, yumuşak bir sesle. «Gençsin, güzelsin. Genç bir erkeğin seni çekici bulması çok doğal. Eğer bu seni bir an için mutlu ettiyse, seni suçlayamam. Belki de yararı oldu, bizi bir kez daha birleştirdi. Önemli olan da bu, öyle değil mi?»

Julie güçlükle gülümseyebildi, elini Adam'ın elinin üzerine koyup sıktı. Adam bu kadar anlayışlı olmasaydı, kızsaydı, bağırıp çağırsaydı rahatlayacaktı. Oysa şimdi bir kabahat işlemiş suçlu olduğunu bilen, ama cezalandırılmayan küçük bir çocuk gibi hissediyordu kendini.

David ile Brad onları Midland'de bekliyorlardı. Arabayı orada bırakıp motora bindiler.

«Yolculuğunuz iyi geçti mi?» diye sordu David, her zamanki nazik tavrıyla. Ama daha cevap almasına fırsat kalmadan Brad heyecanla atılıp kendisi için çok önemli olan haberi verdi.

«Geldi, Julie! Duyuyor musun, geldi! Mr. Prescott, yani Dan. Ona Dan diyebileceğimi söyledi.» dedi gururlanarak. «Gölde gezdik.»

David, Julie'nin yüzünün sarardığını fark etmişti; oğlunu sert bir sesle susturdu. Hiçbir şey olmamış gibi Adam'a sorusunu yineledi. Adam sakin bir sesle David'i cevaplarken Brad yeniden atıldı.

«Beni yatına bindirdi. Yatın adı ne biliyor musun? Atlantis Rüyası! Ne müthiş bir ad, değil mi? Sulara gömülen efsanevi ada Atlantis'i hatırladın mı?»

Babası onu azarladı. «Brad, sesini keser misin lütfen? Kusura bakmayın, Mr. Price. Oğlum şu anda yatla gezmekten daha önemli bir şey düşü-

nemiyor.»

«Aldırmayın. Benim de iki yeğenim var. Oğlan çocuklarının halinden anlarım,» dedi Adam, bacak bacak üstüne atıp. Pırıl pırıl cilalı ayakkabıları David'in keten espadrilleriyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Julie, Adam'ın anlayışlı gülümsemesinin ardında, nedenini anlayamadığı bir öfkenin varlığını sezdi.

Öte yandan, genç kızın kafası karmakarışık olmuştu. Dan otele neden gelmişti? Onu mu görmeyi umuyordu, yoksa yalnızca Brad'e verdiği sözü mü tutmuştu? Kesin olan bir şey vardı, Adam'ın geldiğini biliyordu. Brad gibi, işi gücü konuşmak olan bir çocuğun Julie'nin nerede olduğunu, ne için gittiğini anlatmamış olması düşünülemezdi. Belki böylesi daha iyiydi, Dan artık peşini bırakırdı. Zaten son görüşmelerinden bu yana dört gün geçmiş, Dan ortalarda görünmemişti. Julie, Midland'de, babasının intihar ettiğini söyledikten sonra onun kendisini bir daha görmek istemediğine inanmıştı.

Akşamın en güzel saatleriydi. Güneş, ardında göz alıcı bir kızıllık bırakarak batıyor, gökyüzü tatlı bir eflatuna boyanıyordu. Julie, Adam'a gölün ilginç yerlerini, adaları, koyları gösteriyordu.

«Bir iç denize benziyor,» dedi Adam, zorlama bir hayranlıkla.

Brad, «Mr. Prescott diyor ki...» diye yeniden söze başlamıştı ki, babası araya girdi.

«Tamam, Brad, yeter artık.»

Brad fena halde gücenmişti. Julie elinde olmadan çocuğa sevgiyle baktı, yüreklendirici bir ifa-

deyle gülümsedi. Ama Brad'in hevesle yanına geldiğini görünce, yaptığına pişman oldu.

Adam'ın David'le konuşmasını fırsat bilen Brad, Julie'nin kulağına eğilerek fısıldadı. «Sen de olacaktın, Julie. Yat olağanüstüydü. Tam üç kamarası, üç banyosu var, kocaman!»

Julie kendini zorlayarak oğlanın coşkusunu paylaşmaya çalıştı. «Harika! Arkadaşlarına anlatırsın artık.»

Brad coşmuştu. «Hem de nasıl! Julie, Mr. Prescott çok iyi bir adam. Dümeni kullanmama izin verdi.» Dönüp babasının kendilerine bakıp bakmadığını kontrol ettikten sonra fısıldadı. «Senden hoşlanıyor, Julie. Kendisi söyledi. Nerede olduğunu sordu, ben de söyledim. Kızmadın, değil mi?»

«Tabii kızmadım. Neden kızayım?»

«Bilmem.» Brad bir kez daha babasına doğru çekinerek baktı, hâlâ Adam'la konuştuğunu gördükten sonra yeniden Julie'ye döndü. «Babam, Dan Prescott'ın seni ilgilendirmeyeceğini söyledi. Hele şimdi sevgilin buradayken.» Bir süre susup kaşlarını çattı. «Julie, o sahiden senin sevgilin mi? Şey... senden yaşlı da...»

«Yalnızca otuz sekiz yaşında, Brad. Babanla aynı yaşta.»

«Biliyorum, ama babam yıllardır evli. Neyse, Mr. Prescott, yani Dan seni tekrar görmek istediğini söyledi. Ama babama söyleme, olur mu?»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün öğleyin, Julie ile Adam yemek salonunda, masalarında oturuyorlardı. Pam'in, elinde bir zarfla kendilerine doğru geldiğini görünce Julie'nin yüreği ağzına geldi. Her zaman alabildiğine geniş, rahat biri olan Pam bu kez heyecanlıydı.

«Kusura bakmayın, sizi rahatsız ediyorum, ama getiren ..» Omuzunun üzerinden başıyla, zarfı getiren adamı gösterdi. «Cevabı hemen bekliyor.»

«Nedir o elindeki?» diye sordu Julie, heyecanını gizlemeye çalışarak. «Kötü bir haber değil ya?»

«Pek değil.» Pam tereddütlüydü. Adam gülümseyerek onu yüreklendirdi.

«Haydi, Pam, o kadar da korkunç bir şey değil herhalde. Şu adamcağız polis olmadığına göre...»

Pam güldü. Sonunda Julie'ye dönerek, «Leyton'lardan geliyor,» dedi.

Julie zarfı aldı. İçinden zarif bir kart çıktı. Anthea Leyton, Mr. ve Mrs. Galloway'le birlikte, konukları Mr. Adam Price ve Miss Julie Osbourne'u, o gece Forest Bay'de verecekleri bir açık hava partisine davet ediyordu.

Julie hiçbir şey söyleyemedi, dili tutulmuş gibiydi. Kartı Adam'a uzatıp, yardım istercesine

Pam'e baktı. Pam de şaşkındı.

«Bu çağrıda ters bir şey mi var?» Adam kaşlarını kaldırarak ikisine baktı. «Bence yadırganacak bir durum yok. Kim bu aile? Onları tanıyor musunuz?»

Pam içini çekti. «Şey, aslında Mrs. Leyton'la kişisel olarak tanışmış değilim. Ama yeğeniyle tanışmıştım.» Julie'ye baktı. «Dan Prescott'ı hatırlıyorsun, değil mi? Hani birkaç hafta önce otele gelmişti.»

«Evet.» Julie'nin ağzı kurumuştu. «Hatırlıyorum. Daveti kabul edecek misin?»

«Sen ediyor musun?» Pam'in ne demek istediği açıktı. Julie çaresizlikle omuzlarını kaldırdı. O sırada Adam düşünceli düşünceli mırıldanıyordu. «Prescott... Bu adı daha önce duymuş gibiyim. Ah, evet! Oğlun, Mr. Prescott'ın onu yatıyla gezdirdiğinden söz etmiyor muydu Pam?»

«Evet. Dün Julie seni karşılamaya gittikten az sonra otele gelmişti.»

«Bizi davet etmeleri gerçekten nazik bir davranış,» dedi Adam. «Bu çevrede mi oturuyorlar?»

«Forest Bay isimli bir yazlıkları var. Mrs. Leyton, Lionel Prescott'ın kız kardeşi. Scott National Bank adını duymuşsundur.»

«Bu, o Lionel Prescott mı?» Adam'ın sesinde gizleyemediği bir hayranlık seziliyordu.

«Evet,» dedi Julie, Pam'e kaygıyla bakarak. «Bence bu... bu yalnızca bir jest. Bu tür insanlar böylesi şeylerden hoşlanırlar, bilirsin.»

«Bence çağrıyı kabul etmeliyiz,» dedi Pam, kararlı bir sesle. «Ne de olsa, bu ailenin kiracısıyız. Onlara karşı kabalık etmek istemem.»

Julie arkadaşına dik dik baktı. Pam söyledik-

lerine ve çağrının içtenliğine inanıyor olamazdı. Bu işin arkasında Dan olmalıydı.

Adam da Pam'i onayladı. «Evet, haklısın. Güzel bir parti olmalı. Hem getirdiğim takım elbisemi de bir kez olsun giyme fırsatı bulmuş olacağım.»

Pam kartı Julie'nin elinden aldı, bekleyen adama götürdü. Ama Julie'nin içinde yemek yeme isteği kalmamıştı. Adam gider gitmez, peçete almak bahanesiyle kalktı, Pam'in arkasından resepsiyon yanındaki küçük büroya girdi.

«Peki, David bu işe ne diyecek?» dedi Julie, içeri girer girmez, kapıyı arkasından kapayarak. «Leyton'lar, özellikle de Dan Prescott hakkındaki düşüncelerini biliyorsun.»

Pam omuzlarını silkti, Julie'nin tepesini attıran bir dikkatle kartı tekrar incelemeye koyuldu. «Artık çağrıyı geri çevirmesi olanaksız, çünkü cevap gitti bile,» dedi, alabildiğine sakin bir sesle. «Hem orasını hep görmek isterdim.»

Julie söyleyecek bir şey bulamadı, arkadaşının yüzüne bakakaldı. Pam başını kaldırıp, Julie'nin allak bullak olan yüzünü görünce, onu biraz rahatlatma gereğinin farkına vardı. «Öyle bakıp durmasana, Julie. Göreceksin, çok eğleneceğiz. Hem yalnız olmayacaksın ki. Adam da geliyor. Dan Prescott aranıza giremez, öyle değil mi?»

Julie bir süre Pam'e boş gözlerle baktı, sonra sandalyeye çöktü. «Neden yapıyor bunu, Pam?» dedi ağlamaklı bir sesle.

«Bence niyeti senin sandığından çok daha ciddi de, ondan.»

«Ama ben Adam'la evlenmeyeceğim!»

«Ben evlenmeyeceksin mi diyorum?»

«Hayır, demiyorsun. Ama Dan Prescott buna aldırış bile etmiyor.»

«Anlıyorum, hayatım. Ama ne yazık ki, çok çekici biri. Onunla küçük bir macera her şeye değerdi doğrusu!»

«Pam! Sen delisin!»

«Ben deliysem, sen de, senin yaşındaki bir kız için çok fazla ciddisin. Biraz rahat ol, Julie. Düşünsene, iki haftaya kalmadan İngiltere'ye dönecek ve her şeyi unutacaksın.»

Julie bundan Pam kadar emin olabilmeyi isterdi. En kötüsü, ne kadar çabalarsa çabalasın, Dan'i aklından çıkaramıyordu. Ondan üç kilometre uzakta olmakla bin kilometre uzakta olmanın kendisi için hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini daha şimdiden anlıyordu. Gözlerini her kapadığında, onun gri gözlerini, belli belirsiz gülümseyen dudaklarını görüyordu.

Tahmin ettikleri gibi, David, Pam'in çağrıyı kabul etmesine kızmıştı, ama sonuca katlanmaktan başka çaresi kalmıyordu.

O gece İngiltere'den getirip bir türlü giyme fırsatı bulamadığı siyah tuvaletini giymeye karar verdi Julie. Tuvaletin yalın çizgileri hem zarif, hem de çok çekiciydi. İpeksi akrilik kumaş üstüne yapışıp, vücudunun tüm kıvrımlarını sarıyor, etekleri ayak bileklerine kadar iniyordu. Askıları incecik, sırtı ise bele kadar açıktı. Saçlarını özgürce omuzlarına bıraktı.

Partiye motorla gittiler. Motor suları yararak yol alırken, henüz karanlık bastırmamış, her yer morla lacivert karışımı bir renge bürünmüştü.

Yolda Pam, Julie'ye anlamlı anlamlı baktı.

«Harikasın,» dedi, kendi elbisesine bakıp yüzünü buruşturdu. «Beş altı kilo daha zayıf olsaydım, ben de güzel bir şey giyerdim.» Sonra Adam'a döndü. «Julie bir içim su, değil mi, Adam?»

«Baş döndürücü,» dedi Adam, Julie'nin kulağına eğilerek fısıltıyla ekledi. «Her zaman olduğu gibi.»

Leyton'ların evinin önündeki iskeleye vardıklarında, bir görevli onları karşılayıp motoru bağlamalarına yardım etti. Tüm bahçe rengârenk ışıklarla donatılmıştı. Müzik sesi, gülüşmeler, konuşmalar onlara kadar ulaşıyordu. Görevli, kadınların elinden tutup iskeleye çıkmalarına yardım etti.

David ve Pam önden basamakları çıktılar. Adam'la birlikte arkalarından yürüyen Julie, yüreğinin hızlı hızlı çarptığını duyuyor, buraya hiç gelmemesi gerektiğini kendi kendine tekrarlayıp duruyordu.

Ev sahipleri onları karşılamak üzere bekliyorlardı. Julie onların arasında Dan'i göremeyince rahatlasın mı, düş kırıklığına mı uğrasın, bilemedi. Kocaman bahçenin görünümü büyüleyiciydi. Yalnızca, gündelik giysilerden smokine kadar her türden her renkten giysiler içinde kaynaşan insanları, ellerinde şampanya ve kanepe tepsileriyle konukların arasında dolaşan beyazlar giymiş garsonları, rengârenk çiçeklerle bezenmiş bahçeyi seyretmek bile insanı saatlerce oyalayabilirdi. Bir kenarda zengin bir büfe görünüyor, diğer yanda ise mangal kömüründe koca bir sığır filetosu dönerek kızarıyordu.

Maxwell Leyton konukların ellerini sıkarken

bir sürü meraklı göz onlara çevrildi. David'le önceden tanışıyorlardı. Tek tek hepsine, büyük bir nezaketle, geldikleri için teşekkür etti.

Anthea Leyton, Julie'nin gördüğü en güzel kadınlardan biriydi. Yeğeni gibi esmer tenli, gözleri, aynı onunkiler gibi duman rengindeydi. Uzun, ipekli pembe tuvaleti tenine çok yakışmıştı. Boynunda ve kulaklarında mücevherler ışıl ışıl parlıyor, bileğindeki bilezik ise, küçük bir servet değerinde olduğunu ilk bakışta belli ediyordu. Ne var ki, görünüşünün tüm çekiciliğine karşın, davranışları da o kadar iticiydi. Galloway'leri pek de nazik sayılamayacak bir baş hareketiyle selamladı Bakışlarını kendisine çevirdiğinde, Julie bu gözlerdeki düşmanca pırıltıları yakaladı.

«Demek Julie sizsiniz,» dedi Anthea Leyton soğuk bir sesle. «Yeğenim sizden söz ediyordu, sizi bir de kendi gözlerimle görmek istedim.»

Julie'nin yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı. Ne demek istiyordu bu kadın? Onları Dan'in değil de gerçekten kendisinin mi davet ettiğini anlatmaya çalışıyordu?

«İngilizsiniz, değil mi?» diye sözlerini sürdürdü kadın. «Burasını nasıl bulduğunuzu sizden dinlemek isterdim.»

Julie cevap vermeye hazırlanırken, Anthea Leyton aniden Adam'a döndü. «İyi akşamlar, Mr. Price. Umarım iyi vakit geçirirsiniz.»

«Çok güzel bir akşam olacağından eminim,» dedi Adam alışılmış kibarlığıyla. Julie bir kez daha, onun İngilizlere özgü soğukkanlılık ve özdenetim yetepeğine hayranlık duydu. «Burası gerçekten çok güzel bir yer, Mrs. Leyton, benim

gibi uygarlığın nimetlerinden vazgeçemeyen biri için, çöl ortasında bir vaha.»

Anthea, Adam'ı ciddiye alıp almama konusunda kararsız gibiydi. Ama Julie hiç değilse dikkatin kendi üzerinden bir başka yere kaymasından memnundu. Kalabalığa bir göz gezdirdi, ancak bu kadar insan içinden uzun boylu bir adamı seçebilmek kolay değildi. Bu arada içinden, kendilerinin Dan tarafından çağrılmadığını doğrulamış olan Anthea'ya da minnet duyuyordu. O sırada, Adam onu, David'le Pam'in bulunduğu yere doğru götürüyordu ki, tanıdık bir ses duyuldu. «Selam!»

Julie yüzüne bir tokat yemiş gibi oldu, Adam'ın kolundaki eli aşağı düştü. Dan tam önünde duruyordu.

Adam'ı başıyla selamladıktan sonra gözleri Julie'nin kızaran yüzüne çevrildi. «Geldiğinize sevindim.»

«Adam, sana Dan Prescott'ı tanıştırayım.» diyebildi Julie. «Dan... Adam Price.»

«Nasılsınız, Mr. Prescott?» dedi Adam. El sıkıştılar. Dan ortalarına geçerek onları David ile Pam'in yanına götürdü. Onlarla da kısaca konuştuktan sonra dördünü, konuklarla tanıştırmak üzere gezdirmeye başladı.

Konuklar pek fazla ilgi göstermediler, yalnız, Julie birkaç kadının kendisini eleştiren gözlerle incelediğini, hatta bunlardan bazılarının Anthea'da gördüğü, belli belirsiz bir düşmanlıkla baktıklarını fark etti. Bahçenin çeşitli köşelerine yerleştirilmiş hoparlörlerden güzel bir müzik yayılıyor, gençlerden bazıları pistte dans ediyordu.

«Söyle bakalım, hayatından memnun musun?» dedi Dan, Julie'nin kulağına eğilerek. Julie onun tıraş losyonunun güzel kokusunu duydu. «Anthea halam sizi iyi karşıladı mı, yoksa o ünlü rolünü mü oynadı?»

Julie cevap veremedi, ama içi mutlulukla doldu. Her şeye karşın o eski bildiği Dan'di işte.

Sunulan şampanyalardan birer kadeh aldılar. Adam, David ve başka bir konukla konuşuyor, Pam şampanyanın tadını çıkarıyordu.

Dan kadehinden büyük bir yudum alarak Julie'yi bileğinden tuttu. «Dans edelim,» dedi. Başparmağıyla avuç içini okşarken, Julie içinde o tanıdık duyguların bir kez daha alevlendiğini, tüm bedenini sardığını hissetti.

«Ben... yapamam,» diye fısıldadı. Dan'in yüzü birden asılıverdi.

«Neden?» diye öfkeyle sordu, hiçbir şey umurunda değil gibiydi.

«Lütfen, Dan, yapma. Adam'ı bırakamam, durumumu anlamaya çalış.»

«Neden? Sen benim durumumu anlamaya çalışıyor musun?»

«Dan...»

«Evet, Julie? Ailemle tanışmak istemiştin. İşte tanıştın. Daha ne yapmamı istiyorsun? Davetimi kabul ederek buraya geldin.»

«Senin davetin mi?»

«Başka ne olabilir ki?»

Dan gözlerini onunkilere dikmiş bakıyordu. Julie loş ışıkta, bu gözlerde parlayan coşkun özlem ve kararlılık karşısında gücünün tükendiğini hissediyordu. Onu Dan'e çeken olağanüstü bir güç vardı. Bu güce karşı daha ne kadar zaman

direnebilecekti? Gözlerini kadehine dikti.

«Halan bizi kendisinin çağırdığını ima etmişti.»

«Evet, öyle yapmasını ben istedim.»

«Dan... o benden hiç hoşlanmıyor, burada olmamı bile istemiyor...»

«Ama ben istiyorum,» diye sözünü kesti Dan. Gözlerindeki ifade Julie'nin tüm direncini yerle bir etti.

Dan onu piste götürürken, elindeki kadehi bir garsonun dolaştırdığı tepsiye bıraktı. Adam'ın onu Dan'le dans ederken görünce ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyordu. Birkaç saniye sonra Dan onu kollarına alınca her şeyi unuttu. Ona çok yakındı, yüzü ipek gömleğinin serin yumuşaklığına değiyordu. Dan ona belinden sımsıkı sarılmış, böylece kollarını boynuna dolamak zorunda bırakmıştı.

«Bunu ne kadar özlemişim,» diye fısıldadı Dan. Başını eğdi, dudakları Julie'nin kulağına sürtündü. Julie kendini onun göğsüne bırakmamak için olağanüstü çaba gösteriyordu.

«Düşündüm ki... İskeledeki o günden sonra...» Dan parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. Yumuşak bir sesle, «Benden o kadar kolay kurtulacağını sanmıyordun, değil mi?» dedi. Dudakları birbirine o kadar yakındı ki, Julie bir büyüden kurtulmak istercesine başını çevirdi.

«Halanı beni davet etmeye nasıl razı ettin?» Dan kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti. «O kadar da kötü bir insan değildir.» Elini yavaşça belinden çekip, çıplak omuzlarında gezdirdi. «Elbiseni çok sevdim.» Sonra kısık bir sesle ek-

ledi. «Ama seni onsuz daha çok seveceğimden eminim.»

«Dan!»

Julie'nin tepkisi boşlukta asılı kaldı. Dakikalarca konuşmadan pistte döndüler. Julie için bu, danstan öte bir şeydi. Yumuşak, ama coşku dolu müzik ise, tepeden tırnağa tüm bedenine egemen olan, her geçen saniye bir deniz gibi kabaran duygularını yatıştırmak şöyle dursun, alabildiğine kamçılıyordu. Dan'in eli elbisenin açık sırtından içeri doğru kaydığında, Julie her şeye karşın kendini kurtaramadığı suçluluk duygusunun artık tümüyle silindiğini dehşetle gördü. Ona engel olmadı. Tersine o da, Dan'in boynundan ellerini çekti, ceketinin içine sokarak beline doladı. İncecik kumaşın altından Dan'in vücudunun sıcaklığını duyuyor, bu sıcaklık ona da geçiyordu. O anda, göl kıyısında olduğu gibi bir kez daha Dan'in bedeninin artan bir duyarlıkla kasıldığını hissetti.

Müzik sona erdiğinde Julie sarhoş gibiydi. Dan de onu kollarından bırakmadı. Alnını, Julie'nin başına dayayarak, «Benimle gel,» dedi. Sesi bir fısıltı gibiydi. «Sana bir şey göstermek istiyorum.»

Julie onunla birlikte gitmesinin daha da çok dikkat çekeceğini biliyordu, ama bir duygu denizinde kaybolmuş gibiydi, karşı koyamıyordu. Dan, kolu hâlâ Julie'nin belinde, onu eve doğru götürdü. Birlikte içeri girdiklerini konuklardan bir bölümü görmüştü. Julie yine de, kötü bir şey yapmadığını, yalnızca Dan'in yaşadığı yeri görmek istediğini düşünerek, suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyordu

Evin içi soluk kesecek kadar lüks ve görkemliydi. Duvarları ahşap kaplama, yerlere postlar serili, kocaman şömineli, kristal avizeli bir salondan geçtikten sonra Dan onu merdivenlere yöneltti. Müziğin büyüleyici etkisi geçmiş, Julie korkmaya başlamıştı.

«Dan... bana ne göstereceksin? Adam'ın yanına dönmem gerek, şimdi beni arayıp duruyordur. Herkes ne der?»

«Neler demezler ki?» dedi Dan, gerçeği saklamaya gerek duymadan. «Ama sen kaygılarını bir yana bırak da, içinde bulunduğun anı yaşamaya bak.»

«Dan, bu bir oyun mu?»

Dan'in yüzü ciddileşti. «Hayır Julie, lütfen bana güven.»

«Güvenebilir miyim?»

«Bunu senin daha iyi bilmen gerek.» Julie'nin yüzünün, daha önce olanların anısıyla karmakarışık olduğunu görünce, sesini yumuşattı. «Gel, uzun sürmez.»

Merdivenler son bulmuş, Julie de soluk soluğa kalmıştı. Önlerinde halıyla kaplı, duvarları apliklerle aydınlatılmış, uçsuz bucaksız gibi görünen bir koridor uzanıyordu. İki yanında kapılar diziliydi. Uzun koridorun sonuna geldiklerinde, Julie'nin içini bir ürperti aldı. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu ve burada ikisi yapayalnızdılar.

Dan koridorun sonunda önlerine çıkan kapıyı açınca, Julie şaşkınlıktan donakaldı. Döne döne yukarı çıkan bir başka merdivenle karşılaşmıştı. Yüzündeki ifadeyi görünce, Dan sevecen bir gülümsemeyle baktı. «Ne Mavi Sakal'ın mağara-

sı, ne de Rapunzel'in kulesi, Julie. Yalnızca sana göstermek istediğim bir oda, o kadar.»

Julie yine de duraksadı. Dan içini çekerek önden girdi, arkasından da Julie izledi. Kulenin tepesine kadar çıktılar.

Burası bir çalışma odasına benziyordu, yuvarlak duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı, üzeri kâğıtlarla dolu bir çalışma masası vardı. Julie odadaki garip kokunun nedenini şimdi anlıyordu. Kitaplar da, bu sararmış kâğıtlar da çok eskiydi, çürümeye yüz tutmuştu.

«Büyükbabamın kaçıp saklandığı oda,» dedi Dan, Julie'nin tepkilerini izleyerek. «Sanırım büyükannemden kurtulmak istediği zamanlar buraya gelirmiş. Büyükannem, Anthea halamın bir eşiymiş besbelli.»

«Burası harikulade bir yer,» dedi Julie, pencereye doğru yürüyerek. «Şu manzaraya bak.»

«Biliyorum.» Dan geldi, arkasında durdu. Ona dokunmamıştı, ama Julie, sanki kendisine dokunmuşçasına varlığını iliklerinde duyuyordu. «Zaten sana göstermek istediğim de buydu. Şuraya bak... »

Pencerenin içine yerleştirilmiş, göle doğru çevrili eski bir teleskopu gösteriyordu. Julie gözünü teleskopa dayadı, bir süre baktı. Gözlerine inanamıyordu. «Dan, bak bizim otel! Şu ışıklara bak! Aman Tanrım, bir de gündüz olsaydı...»

«... hemen aşağıdaki küçük koyu da görebilirdin,» diye Julie'nin cümlesini tamamladı Dan.

Julie'nin soluğu kesildi. «Yani... beni buradan gördüğünü mü söylemek istiyorsun?»

Dan 'evet' anlamına başını salladı.

«Bu... bu teleskopla beni seyrediyordun demek!»

«Neden bu kadar dehşete kapıldın?»

Julie konuşmakta güçlük çekiyordu. «Ama... ama başka bir şey yapıyor olabilirdim!»

«Çıplak yüzmek gibi mi?» diye gülümsedi Dan.

«Yani... yani oraya beni bulmak için mi gelmiştin?»

«Evet.»

«Oh, Dan!»

«Günlerce aradım. O kıyı şeridinde yüzlerce küçük koy vardı. Hangisi olduğunu bulmak günlerimi aldı. İlk önce otelde kaldığını anlamamıştım. Daha doğrusu orada bir otel olduğunu bile bilmiyordum. Sonradan Drew söyledi.»

Julie başını eğdi. «Seni düş kırıklığına uğrattım, değil mi?» Aralarındaki sosyal konum farklılığı Julie'nin içinden bir türlü atamadığı bir ezikliktı.

«Julie, sana ne dememi istiyorsun?» dedi Dan öfkeyle. «Seni görür görmez neler hissettiğimi biliyorsun. Şimdi neler hissettiğimi de!»

Julie derin bir soluk aldı. «Artık gitmeliyim.»

«Gitmek istiyor musun?»

Julie ona baktı. «Sen?»

Dan başını iki yana salladı. Julie arkasını dönerek görmeyen gözlerle pencereden dışarı bakmaya başladı. Dan'le ilk karşılaşmalarının hiç de sandığı gibi bir rastlantı olmadığını öğrenmek, Dan'in burada durup teleskopuyla kendisini seyrettiğini hayalinde canlandırmak, içinde garip bir heyecan uyandırıyor, sırtında tatlı bir ürpertinin dolaştığını hissediyordu.

«Julie,» diye fısıldadı Dan. Ellerini omuzuna

koyup onu kendine doğru çektiğinde, Julie karşı koymadı. «Julie, beni ne hale getirdiğini biliyor musun?»

«Sanırım, çünkü ben de aynı şeyleri duyuyorum,» diye itiraf etti Julie. Başını arkasında duran Dan'in göğsüne yasladı. Dan hemen arkasında duran eski koltuğa çöktü, Julie'yi de kucağına çekerek, kollarının arasına aldı.

Dudakları hiç güçlük çekmeden Julie'nin dudaklarını buldu. Bu dudaklar öylesine sıcak, özlem doluydu ki, Julie kendini delice çağlayan bir akıntıya kaptırdı, gerçek dünya bir anda silinmişti. Ağzı, güneş ışıklarına yüreğini açan bir çiçek gibi aralandı, Dan'in soluk kesen öpücüklerine karşılık vermeye başladı. Dan'in dudakları bu kez kulaklarının çevresinde, boynunda geziniyordu. Julie uzun süren bir uykudan uyandırılmış yepyeni duyguların, en uzak köşelerine kadar tüm bedenini saran coşkuların uçsuz bucaksız denizine yuvarlanmıştı. Dan elbisesinin askılarını indirdi, dudakları çıplak teninde dolaşmaya başladı.

«Senden uzakta olmanın ne demek olduğunu bilemezsin,» diye mırıldandı Dan. «Anthea'nın davetiyeyi göndermesini beklemek, geri çevirebileceğin korkusuyla yaşamak...» Dudakları tekrar Julie'nin dudaklarına uzandı. «Dün Brad nerede olduğunu söyleyince seni öldürebilirdim.»

Julie konuşacak halde değildi. Yine de güçlükle fısıldadı. «Brad beni görmek istediğini söyledi. Çok korkuyordum.»

«Benden mi?» Dan onun yüzünü ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine baktı.

«Hayır, kendimden. Oh, Dan! Anla beni... Se-

ninle olduğum zaman doğru dürüst düşünme yeteneğimi yitiriyorum.»

Dan'in inanılmaz bir arzuyla bakan gözleri kısıldı. «O duyguyu çok iyi biliyorum,» dedi, parmağını yavaş yavaş boynundan aşağıya, göğüslerinin arasındaki çukura doğru indirdi. Sesi boğuklaşmıştı. «Sana duyduğum şeyleri daha önce hiçbir kadına karşı duymadım. Bana ne yaptın, bilmiyorum. Senden başka hiçbir şey düşünemiyorum.»

«Oh, Dan...» Julie ona uzandı. Dudakları Dan'in ağzı üzerinde dolaştı. «İçimde öyle şeyler uyandırıyorsun ki...»

«Nasıl şeyler?» Dan'in dudakları Julie'ninkiler üzerinde kenetlendi. Julie titreyen parmaklarıyla Dan'in gömleğinin düğmelerini çözdü, vücudunu sımsıkı onunkine bastırdı.

«Sana bakmak beni heyecanlandırıyor,» diye fısıldadı, ellerini Dan'in çıplak göğsünde dolaştırarak. «Tenin ne kadar esmer... Biliyor musun, ne kadar güzel...»

«Tanrım, Julie! Beni ne zannediyorsun, taştan bir heykel mi?» diye, isyan edercesine Julie'nin ellerini üzerinden çekti. Aynı anda Dan'i çağıran bir kadın sesi duyuldu. Merdivenleri hızlı hızlı tırmanıyordu. Julie dehşetle Dan'in dizleri üzerinden kalktı. Dan ona engel olmaya çalıştı, ama oturduğu yerden kalkmadı. Bir bacağını koltuğun koluna atmış, yüz çizgileri sert, gözleri Julie'ye dikilmiş, öylece oturuyordu. Julie acıyla, burada oluşunu, hiçbir açıklamanın haklı gösteremeyeceğini düşündü. Keşke burada, Dan'le birlikte olmaya hakkı olsaydı!

Küçük odaya telaşla giren kız Julie'nin göz-

lerini kamaştırdı. Kızıl, Afro saçları, vücudunu sımsıkı saran ve içine hiçbir şey giymediğini bir bakışta belli eden saten elbisesi, parlak mavi gözleriyle çarpıcı bir güzelliği vardı.

«Dan, hayatım, demek buradaydın! Bir saattir seni arıyorum.» Julie'ye şöyle bir göz attıktan sonra, önemsemeye bile gerek görmeden devam etti. «Annemin tepesini attırdın, konuklarla ilgilenme görevini unuttun mu?»

Dan'in sesi sert ve kesindi. «Corinne, görüyorsun yalnız değilim. Git, annene meşgul olduğumu söyle.»

Julie bu kızın Corinne Leyton, yani Dan'in kuzini olduğunu anlamıştı. Kız, Dan'in yanına gidip parlak kırmızı, uzun tırnaklı parmaklarıyla saçını okşadı. «Lütfen, hayatım, inatçılık etme, annemi tanırsın. Sonra kabahati bende bulur. Ben de senin nerede ve kiminle olduğunu söylemek zorunda kalırım.»

Julie kendini çok kötü bir duruma düşmüş hissediyordu. Zaten yeterince acı veren kendi utanılası davranışının üzerine, bir de bu kızın Dan'e sevgilisiymiş gibi davranması dayanılacak gibi değildi. Üstelik kızın pervasız tavırları Julie'yi kendine rakip bile görmediğini açıkça belli ediyordu.

«Eğer izin verirseniz, ben...» Julie daha sözünü bitiremeden Dan yerinden fırlayarak kuzinini bir kenara itti, canını acıtırcasına kolundan sımsıkı kavradı.

«Gitmeyeceksin,» diye öfkeyle soludu. Gözleri hâlâ dakikalar öncesinin aleviyle parlıyordu. Julie bir an için bu gözlerin buyruğuna boyun eğer gibi olduysa da, tereddüdü kısa sürdü. Bu-

raya gelmesinin ne kadar yanlış olduğu bilinci, aklını başına toplamasına yardımcı olmuştu.

«Yo, Dan. Gideceğim.» dedi boğuk bir sesle. «Adam beni bekliyordur.»

«Adam'ın canı cehenneme!» diye öfkeyle haykırdı Dan. Corinne'in şaşkın yüzünü görmemiş gibiydi. «Seni istiyorum, Julie! Yalnız seni!»

«Dan!» Corinne atılarak aralarına girdi. «Aptallık etme!»

«Çekil yolumdan, Corinne!» Dan'in sesi öfkeden tanınmaz haldeydi. Julie o an, her şeyin korkulu bir düş olduğuna, birazdan uyanıp kendini Adam'ın sunduğu güvenli ortamda bulacağına inanmak istedi. Dan ona bu güvenlik duygusunu veremezdi.

Bileğini hızla bükerek kolunu parmaklarından kurtardı. Dan arkasından koşmak üzereyken Corinne önüne geçerek onu durdurdu. Julie koşarak kulenin dönen merdivenlerinden aşağı inmeye başladı. «Julie!» Dan arkasından onu çağırıyor, ama Julie dönüp bakmıyordu bile.

Merdivenlerin sonuna geldiğinde, ayak seslerinden Dan'in durduğunu anladı, gözlerini kırpıştırıp baktığında, nedenini güçlükle kavrayabildi. Kendine gelerek ellerini kulaklarından çekti, merdivenlerin son bulduğu geniş salon insanla doluydu. Ansızın bastıran yağmur nedeniyle tümü içeri girmiş, salonda toplanmıştı. Ve perişan halde merdivenlerden inişini seyredenlerin gözlerinde şaşkınlık, kınama ve değişen ölçülerde düşmanlık vardı. Bunlar, Pam, David, Adam ve... Anthea Leyton'dı.

ALTINCI BÖLÜM

Sonraki saatler bir işkence gibi geçti. Başka türlü nasıl olabilirdi ki? O gece Julie yatağında acılar içinde döndü durdu. Olabileceklerin en kötüsü olmuştu, artık geleceği önünde başı sonu belirsiz bir boşluk halinde uzanıp gidiyordu.

Ona en çok acı veren hangisiydi bilemiyordu. Kendi bağışlanmaz davranışı mı, yoksa Dan'in şaşırtıcı bir çabuklukla kendini toparlayıp ev sahipliği görevini kusursuz bir biçimde yerine getirebilmesi miydi? Üstelik Corinne ile dans bile etmişti. Julie bir bıçak gibi yüreğine saplanan kuşkuyu duydu. Yoksa Dan kendisine karşı duydukları hakkında yalan mı söylemişti ona? Bu kadar rahat görünmesinin başka bir açıklaması olabilir miydi?

Tabii tüm bunlar, aşağı indiğinde, buz gibi karşılanmasından sonra olmuştu. Adam'dan özür dilemek, bir daha böyle bir şeyin tekrarlanmayacağını söylemek istemiş, ama o da, David de onunla konuşmaktan kaçınmışlardı. O sırada Pam tuvalete gitmelerini önermişti.

Boydan boya aynalarla kaplı bayanlar tuvaletine gittiklerinde, Julie iki erkeğin neden ona öyle kınayan gözlerle baktığını anladı. Darmadağın saçlarından, ruju tümüyle silinmiş dudaklarına kadar tepeden tırnağa Dan'in izlerini taşıyordu. Akıllarından geçeni hemen anladı. Onun-

la yattığını sanmışlardı. Ne yazık ki, onları haklı çıkaracak kadar uzun bir süre yukarda kalmıştı.

İlk konuşan Pam oldu. «Hiç değilse makyajını yenileyemez miydin?»

Julie tabureye çöktü. Neyse ki tuvalet hemen hemen boştu. Öteki iki kadın Julie'nin perişan haline dikkat etmeyecek kadar kendilerini konuşmaya vermişlerdi.

«Hayır,» diye çaresizlik içinde mırıldandı. «Pam, inan bana...»

Arkadaşı yavaşça sözünü kesti. «Beni hiçbir şeye inandırmaya çalışma, Julie. Seni çok iyi tanıyorum. Ama keşke yapmasaydın. Bu gece tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Buraya hiç gelmeyecektik!»

«Pam! Gelmek isteyen sendin.»

Pam içini çekerek yanındaki tabureye oturdu. «PekÂlâ. Kabahat bende. Ama Tanrı aşkına, söyler misin, neden gittin onunla?»

Julie başını önüne eğdi. «Beni anlayamazsın.»

«Belki de anlayabilirim. Sen bir dene.»

Julie derin bir soluk aldı. «Ya onu sevdiğimi söylersem?»

«Julie!» Pam tokat yemiş gibiydi.

«Biliyorum. Delice bir şey, değil mi?»

Pam ona pudriyerini ve rujunu verdi, Julie titreyen parmaklarıyla makyajını yenilemeye çalışırken dehşet dolu gözlerle onu izledi. «Böyle olacağını bilemezdim, inan bana Julie! Biliyorum, Dan Prescott konusunda seni ben yüreklendirdim, ama ciddi bir ilişkiye girmenizi amaçlamamıştım. Ben... ben yalnızca dünyada Adam

dan başka erkekler de olduğunu görmeni istemiştim.»

Julie ona baktı. «Başardın da.» Sonra arkadaşını teselli etmek için gülümsedi. «Üzülme, Pam. Seni suçluyor değilim. Tüm suç bende. Aptalca davrandım. Ama bundan sonra olmayacak.»

Pam dudaklarını ısırdı. «Julie, bir şey oldu mu? Şey demek istiyorum... yani...»

«Hayır.» Julie'nin sesi sakin,.ama çok kesindi. «Onunla yatmadım.»

«Oh, çok şükür!» Pam rahatlamıştı. «Julie, Anthea nerede olduğunu sorunca David'in ne hale geldiğini görmeliydin.»

«Nerede olduğumu mu sordu?»

«Evet, sen gelmeden on beş dakika kadar önce.» Pam ürperdi. «Oh Julie, o kadından nefret ediyorum. Korkunç bir kadın o!»

«Neden? Ne dedi?»

«İlk başta oldukça kibardı.» Pam bir süre susup pudriyeriyle rujunu çantasına koydu. «Önce, iyi vakit geçirip geçirmediğimizi sordu, geldiğimize sevindiğini, buna benzer şeyler söyledi. Sonra senin nerede olduğunu sordu. Ben, seni son gördüğümde yeğeniyle dans ettiğini söyleyince, bütün tavrı değişiverdi.»

. «Kabalık etti mi?»

«Ne kabalığı? Kadın düpedüz hakaret etti. Senin kendini alay konusu haline getirmeyeceğini umduğunu, çünkü Dan'in hep kısa süreli ilişkilere girdiğini, kendisiyle ciddi bir ilişkiye girmek için peşinden koşan kızları güçlükle atlatabildiğini,söyledi. Sonra da, neyse ki üvey kızının böyle şeyleri hoş görecek kadar özgür düşünceli olduğunu, yoksa hiçbir şeyin onların arasına gire-

meyeceğini sözlerine ekledi.»

Julie altüst olmuştu. «Üvey kızı mı? Yani Corinne Leyton?»

«Evet. Onu gördün mü?»

Julie başıyla onayladı. Pam onun daha da sarardığını fark etmeyerek sözlerini sürdürdü. «David çileden çıktı. Dan'in ilişkiye girdiği kızları tanımadığını, ama bir tek şeyi çok iyi bildiğini, senin peşinden koşanın Dan olduğunu söyledi. Tabii Anthea Leyton çok bozuldu. Adam da sonbaharda evleneceğinizi söyleyerek David'in sözlerini tamamladı.»

«Oh, Pam!»

Julie acıyla gözlerini yumdu. Pam devam ediyordu. «Ama bu konuşmadan on dakika sonra sen merdivenlerden indin. Öyle bir haldeydin ki, onun kollarından çıktığın gün gibi ortadaydı. Tabii hepimizin ne kadar kötü bir duruma düştüğümüzü anlatmaya gerek yok.»

«Oh, Tanrım!» Düşünebildiğinden çok daha kötüsü olmuştu. Tüm istediği, buralardan kaçıp bir yerlere saklanmaktı. Yaralarını ancak herkesten uzakta, tek başına sarabilirdi.

Ama ne yazık ki, partiye geri dönmek zorundaydı. Kayıtsız görünebilmek için var olan tüm gücünü kullandı. David ile Adam'ın kendisine karşı tavrına katlanmak çok zordu. İkisi de yüzüne bakmamışlar, ancak gerektiği zaman konuşmuşlardı. Yalnızca bir kez, biftek ve salata tabakları dağıtılırken Adam ona doğru eğilerek kendini iyi hissedip hissetmediğini sordu.

«Elbette iyiyim,» diye cevap verdi Julie. Ne yazık ki artık kendini Adam'ın yanında bile güvencede ve rahat hissedemiyordu.

Ayrılma zamanı geldiğinde hepsi de rahatlamışlardı. Maxwell Leyton onları uğurladı, iskeleye inerlerken, Julie merdivenlerin tepesinden onları izleyen uzun boylu adamı ve ona çok yakın duran ince, biçimli bir kadın vücudunu seçebildi.

Otele geldiklerinde Adam, Julie'ye, onunla konuşma fırsatı vermeden kabinine çekildi. Pam ve David'le yalnız kalan Julie, onlardan utanç içinde özür diledi.

«Unut hepsini, Julie,» dedi David. Yüzü biraz daha yumuşamıştı. «Seni Dan Prescott hakkında uyarmıştım. Şimdi bana inanıyorsundur, değil mi?»

«Evet, David.»

Julie onlara iyi geceler dileyerek kabinine kapandı. Tüm kararlılığına karşın, Dan'i unutmanın hiç de o kadar kolay olmayacağını hissediyordu.

Sabah kalktığında kendini bitkin hissediyordu. Tüm dileği, İngiltere'ye döndüğü zaman burada olan her şeyi unutabilmekti.

Adam yanına geldiğinde, restoranda, masasına oturmuş, kahve içiyordu. Adam telaşsız, sakin bir tavırla karşısındaki sandalyeye oturdu, yorgun gözlerle Julie'ye baktı. Julie gülümsemeye çalıştı, ama o kadar gergindi ki, başaramadı. Adam ona doğru eğilerek yumuşak bir sesle konuştu.

«Dün geceden sonra benimle konuşmak istemeyebileceğini düşündüm. Seninle kalmayıp hemen yattığım için bağışla, ama düşünmeye ihtiyacım vardı. Şimdi tavrımın ne olacağını biliyorum.»

Julie fincanını dikkatle masaya bıraktı, sonra ellerini kavuşturup gözlerini Adam'a dikti.

Tavrın ne olacak, Adam? Yargılanıp mahkûm mu edildim?»

«Hayır.» Adam'ın cevabı Julie'nin beklemediği kadar kesindi. «En azından, sen başka türlü olmasını istemediğin sürece. Bak, Julie, daha buraya gelirken, yolda, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım, sana da söylemiştim. O zaman neden bana karşı dürüst olmadın?»

«Dürüst olunacak hiçbir şey yoktu ki. Şimdi de yok.»

«Ama dün gece Dan Prescott'la birlikte eve girdiğini, onunla şu ya da bu ölçüde bir yakınlık kurduğunu inkâr edemezsin, değil mi?»

Julie başını öne eğdi. «Hayır, edemem.»

«O zaman anlat bana. Bu ilişki senin için ne ifade ediyor?»

Bu soruyu cevaplamak çok daha zordu. Julie baktı. «Cevabım hoşuna gitmeyebilir.»

«Zaten bu olanların hiçbiri hoşuma gitmiyor, Julie.»

Julie derin bir soluk aldı. «Ondan etkileniyorum.»

«Ona âşık mısın?»

«Belki de.»

«Anlıyorum.» Adam şaşırmış görünmüyordu. «Peki onun durumu ne? Sana karşı aynı şeyleri duyuyor mu?»

«Hayır.» Julie bundan emindi. «Halasının söylediklerini duymuşsun. Pam anlattı. Sanırım durumu en iyi o özetlemiş.»

«Evet.» Adam düşünceliydi. «Bu, Prescott'ların hoş karşılamayacağı bir ilişki.»

«Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?»

«Peki, bu ilişkinin yakınlık derecesi ne?»

«Eğer sormak istediğin buysa, onunla yatmadım.»

«Rahatladım. İş daha da basitleşti.»

Basit mi? Julie'nin yüreğini bir el sıkıyordu sanki. Keşke gerçekten basit olabilseydi!

«Peki, biz ne olacağız?» diye sordu Adam. «Sana olan duygularımı biliyorsun. Seninle ilişkimiz benim için her şeyden daha önemli. Sanırım baban bunu biliyor, buna güveniyordu.»

«Oh, Adam...»

«Bir şeyi ortaya koyalım.» Uzandı, Julie'nin elini ellerinin arasına aldı. «Şimdiye kadar senden hiçbir şey istemedim. St. Helena rahibeler okulundan seni alıp eve getirdiğim günden beri sana anlayışla, saygıyla yaklaştım, kendini toparlamanı bekledim.»

«Biliyorum, Adam.»

«Ama bu seni, benden daha genç herhangi bir erkeğin sevebileceğinden daha az sevdiğim ve arzuladığım anlamına gelmiyordu. Senden on yedi yaş büyük olduğumu biliyorum, senin yaşında bir genç kız için bunun ne kadar büyük bir yaş farkı olduğunu da biliyorum.»

«Adam, hayır!»

«Ama ben her zaman seni, yaşamımı, işimi, aşkımı paylaşabilecek olgun bir genç kadın, yaşamımdaki tek kadın, evimin sahibi, geleceğimin manevi güvencesi olarak gördüm. Sana verebileceğim tek şey bu. Bu, hâlâ senindir, eğer kabul edersen.»

«Adam... Adam...» Julie elini çekerek onun ellerini tuttu, sıktı. «Bana ne kadar iyi davrandı-

ğını biliyorum. Sensiz geçen son haftalarda tek başıma yürütemeyeceğimi de biliyordum, orada her zaman beni beklediğini, beni düşündüğünü bile bile.» İçini çekti. «Değiştiğimi sanmıyorum. Bu... bu mesele, sana bakış açımı değiştirmedi, hatta onu güçlendirdi bile. Hâlâ... hâlâ aynı insanlarız, sen ve ben, değil mi?»

«Elbette.» Adam'ın kuşkuları, kaygıları, bir anda dağılmıştı. Güvenli bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. «Oh, Julie... Öyle rahatladım ki... Ne kadar kötü bir gece geçirdiğimi bilemezsin.»

«Sanırım biliyorum. Benimki de kötüydü.»

«Ne düşünüyorum biliyor musun? Valizleri toplayalım, hemen buradan gidelim. Kaliforniya'ya gideriz, birkaç ay gezeriz, benim de bir tatile ihtiyacım vardı. Belki de yurda dönmeden evleniriz. Ne dersin?»

Julie birden içinin boşalıverdiğini, geriye müthiş bir umutsuzluğun tortu gibi çöktüğünü hissetti. Kendi kendine zaten istediğinin bu olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Ama neden büyük bir kedere boğuluvermişti? Neden burayı terk etme düşüncesi ona bu kadar acı geliyordu?

«Evet, ne diyorsun?»

Adam cevap bekliyor ve Julie hemen oracıkta bir karara varması gerektiğini biliyordu. 'Kimi aldatıyorum?' diye düşündü. Onu buraya bağlayan hiçbir şey yoktu. Burada onun için yalnızca acı, mutsuzluk ve aşağılanma vardı.

Sanki kararsızlığını saklamak ister gibi fincanı tekrar eline aldı. «Şey... eğer istediğin buysa, biliyorsun buradan ayrılmaya ben çok daha önce karar vermiştim.»

«Oldu öyleyse. Her şey çözümlendi. Bugün akşamüstü gideriz.»

«Bugün mü?» Fincanı tekrar tabağına bıraktı.

«Neden olmasın? David bizi arabasıyla havaalanına bırakır.» Saatine bakarak devam etti. «Bugün saat sekizde Toronto'dan Vancouver'a bir uçak var. Toplanmak için dünya kadar zamanımız kalıyor.»

Julie şok geçirmiş gibi kalakalmıştı. Adam'ın ertesi gün, ya da daha sonraki gün gitmeyi önereceğini umuyordu. Oysa bugün demişti!

«Şey, çok aceleye getirmiyor musun? Pam'le bu kadar çabuk nasıl ayrılırız?»

Adam kararlı gözlerle ona baktı. «Her şeyi kesin bir biçimde arkada bırakmak, yepyeni bir geleceğe başlamak. Her zaman böyle istemişimdir. İngiltere'ye döndüğümüzde Pam'le kocasını davet ederiz. Arkadaşlarını seve seve konuk ederim.»

Julie bir türlü kabul edemiyordu. Bir yanıyla Adam'ın amacına ulaşmada gösterdiği kararlılığa hayranlık duyuyor, bir yanıyla da düşünmeden hareket etmesine, elinde tuttuğu şeye sımsıkı yapışmasına kızmaktan kendini alamıyordu.

«Bugün olmasın,» diyebildi sonunda, gözlerini kaçırarak. «Adam, zamana ihtiyacım var, hazırlanmak için, dostlara veda etmek için.»

«Pekâlâ.» Adam yine de, bir zafer kazanmış gibi memnun, Julie'nin önerisini kabul etti. «O zaman yarın öğleden sonra. Söz veriyorum, Julie, pişman olmayacaksın. Seni mutlu edeceğim, göreceksin.»

Julie güçlükle gülümsedi. O sırada Adam'ın kahvaltı siparişini almak için garson gelmişti.

Julie de valizlerini toplamak için kalktı.

«Kahvaltıdan sonra ben de geleceğim,» diye arkasından seslendi Adam.

Ağaçların arasındaki yoldan, kabinine doğru yürürken buradan ayrılmanın kendisine neden bu kadar güç geldiğini düşünüyordu. Garipti, inanılmayacak gibiydi, ama burası ona kendi yurdu, yuvası gibi geliyordu.

Kabine girdiğinde, dışardaki parlak gün ışığından sonra her zamanki gibi içerisi çok loş geldiğinden, gözlerinin alışması için kısa bir süre duraksadı. Kapıyı kapayıp, sırtını yasladı. Kendisini bekleyen geleceği görmek istemiyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapadı.

«Merhaba, Julie!»

Julie'nin gözleri iri iri açıldı. Düş mü görüyordu yoksa? Dan yatağına uzanmış, ona bakıyordu. Belki kaybolur diye gözlerini kapayıp yeniden açtı, ama hâlâ oradaydı işte. Dan yataktan kalktı, ona doğru yürüdü. Julie müthiş bir paniğe kapılmıştı. Elleri arkasında, kapının kolunu arıyor, ama bulamıyordu. Daha dönüp kaçmasına fırsat kalmadan, Dan iki elini Julie'nin iki yanına dayayarak onu kollarının arasına hapsetti.

«Oh Julie,» diye fısıldadı. Gözleri loş ışıkta çelik gibi parlıyordu. «Seninle ne yapacağımı bilemiyorum.»

«Bu... burayı nasıl buldun?» diye kekeledi Julie, gözlerini kaçırarak.

«Brad gösterdi. Ama ona kızma, söylemesi için rüşvet verdim. Zorunlu olursa her türlü yolsuzluğu yapabilirim.»

«Bunu bilmiyor muyum sanki?» dedi Julie titrek bir sesle. «Bizden sonra, sen ve... ve Corin-

ne iyi vakit geçirdiniz mi?»

Dan cevap vermedi. Julie gözlerini kaldırdığında, onun yorgun bakışlarıyla karşılaştı. «Buna cevap vermemi gerçekten bekliyor musun? Ne yaptığımızı sanıyorsun? Yattığımızı mı?»

«Bu.. bu koşullar altında hiç de olmayacak bir şey değil.»

Dan derin bir soluk aldı. «Ne gibi koşullar?»

«Sen ve Corinne. Halan Pam'le David'e söylemiş.»

«Halamın ne söylediği umurumda değil, anlıyor musun, Julie?» diye öfkeyle bağırdı Dan. «Corinne ile benim aramda hiçbir şey yok, hiçbir zaman da olmadı...»

«Peki, o halde neden halan...»

«Neden sanıyorsun,» diye sözünü kesti Dan. Öfkesi geçmiş gibiydi. «Sana karşı duygularımı biliyor, aptal değil. Seni benden uzak tutmak için elindeki bütün silahları kullanmak istiyor.»

«Ve amacına ulaştı da,» diye mırıldandı Julie. «Ben, yani biz, Adam'la yarın buradan gidiyoruz.»

«Gidiyor musunuz?»

«Evet. Kaliforniya'ya. İngiltere'ye babamın bana bıraktığı eve dönmeden birlikte bir tatil geçirmemizi istiyor.»

«Baban, yani William Osbourne. Biliyorum,» dedi Dan, düşünceli bir tavırla. Sonra başını iki yana salladı. «Ama sen gidemezsin, Julie. Seni bırakmam.»

«Beni nasıl durduracaksın? Adam'la evleneceğim.»

«Öyle mi?» Dan küçük bir hareketle aralarındaki mesafeyi tamamen kapayarak ona yaslan-

dı, vücudunun bütün ağırlığıyla Julie'nin sırtını ezercesine kapıya yapıştırdı. «Peki, bana karşı duygularını da biliyor mu?»

«E... evet biliyor.» dedi Julie güçlükle. Göğsü sıkışıyor, soluk alamaz duruma geliyordu. «Dan... bırak beni Ben senin malın değilim...»

Dan sertçe sözünü kesti. «Ona ne söyledin? Nasıl karşılaştığımızı da anlattın mı? Kimbilir ne kadar eğlenceli bulmuştur. Ya kendini savunmak için ne söyledin? Peşini bırakmadığımı, yapmayı aklından bile geçirmediğin şeyleri yapmaya zorladığımı mı?»

«Hayır! O... ona senden etkilendiğimi söyledim.»

«Etkilenmek ha? Doğru, mesele böyle de ortaya konabilir. Peki, bunu bile bile seninle evlenecek mi?»

«Elbette.»

«Aman Tanrım! İnanamıyorum!»

«Dan, o senin gibi değil...»

«Evet, bu doğru işte.» Dan ellerini Julie'nin beline koyarak acıtırcasına sıktı. «Julie,» diye fısıldadı başını ona doğru eğerek. «Julie, bunu bana yapma. Bize yapma! Birlikte ne kadar iyiydik!»

«Senin için tek önemli şey bu mu? Birlikte 'iyi' olmak? Hayatta daha önemli şeyler de var... şeyden başka.»

«Seksten,» diye onun sözünü tamamladı Dan. «Neden bu sözcüğü söylemekten kaçınıyorsun? Yoksa söz dağarcığında yok mu?»

Julie dudaklarını ısırdı, yumruklarını göğsüne dayayarak onu itmeye çalıştı. «Bırak beni, Dan, lütfen. Adam kahvaltısını bitirir bitirmez bana

yardım etmeye gelecek.»

«Gitme hazırlığı için, öyle mi?»

«Evet.»

Dan'in gözlerinde ürkütücü bir ışık parladı. «Peki öyleyse, neden gelinceye kadar burada oturup onu beklemeyeyim? Onunla bir çift laf ederiz.»

«Hayır, yapamazsın!»

Sözcükler Julie'nin dudaklarından bir çığlık gibi kopmuş, başını arkaya doğru atmış, gözleri korkuyla irileşmişti. Bu haliyle öylesine çekiciydi ki, Dan'in yüz çizgileri belli belirsiz yumuşadı.

«Öp beni, Julie,» dedi boğuk bir sesle. «Yalnızca bir kez, sonra gideceğim, söz veriyorum.»

Eliyle Julie'nin boynunu tuttu. Dudakları, Julie'nin dudaklarını kavradığında, verdiği sözü tutmayacağı tüm açıklığıyla belli olmuştu. Dan'in ağzı, Julie'nin direnen dudakları üzerinde yavaş, yumuşak hareketlerle bir o yana ,bir bu yana dönüyor, benliğini tutsak alıyordu.

«Korkak,» diye fısıldadı Dan en sonunda. Soluğu Julie'nin yanağını yaladı. Julie bir şeyler söylemek için ağzını açtığında, savaşı çoktan kaybettiğini anlamıştı. Tüm bedenini bir elektrik akımı sarmış gibiydi, uyanan duygularına gem vuramıyordu artık. Dan'in ağzı dudaklarına uzandığında, direnci tümüyle kırılmıştı. Kolları açıldı, Dan'in geniş omuzlarına dolandı.

Dakikalar sonra Dan başını kaldırdığında, yüzünden tüm kan çekilmişti. Bir adım geri çekilip iki eliyle saçlarını geriye doğru attı. «Haydi, yat limanına kadar benimle yürü,» diye fısıldadı genç adam.

«Ama... ama anlaşmamız böyle değildi.» dedi Julie. Üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu. Dan'in hızla dönüp alev alev yanan gözlerle ona baktığını görünce, «Pe... peki, tamam. Ama çabuk dönmem gerek. Adam nerede olduğumu merak eder.»

«Tamam.»

Birlikte limana indiklerinde Julie, Brad'in aklını başından alan yatı gördü. Gerçekten görkemli bir tekneydi.

«Demek ünlü 'Atlantis Rüyası' bu, öyle mi?» dedi. Aralarında büyüyen tedirgin edici sessizliği bozmak istemişti. Yata yaklaştılar.

«Evet. Gezmek ister miydin?»

«Yo, hayır.» dedi Julie telaşla. Soğukkanlı olmaya çalışıyor, Dan'in içinde kopardığı fırtınayı dindirmeye çalışıyordu.

Dan tekneye atladı. Julie'nin elini tutarak, «Atla.» dedi.

«Dan, yapamam...»

«Neden?» Dan tekneyi iskeleye bağlayan iplerden birini çözmüştü.

«Dan, doğru olmaz.»

Dan onu kendine doğru çekti. Julie suya düşmemek için ona tutunmak zorunda kalmıştı. Bir anda ne olduğunu anlamadan kendini onun kollarında buldu, bir saniye sonra güvertede, Dan'le birlikteydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Julie güvertede donmuş kalmıştı. Suya atlayıp sahile yüzebilirdi, ama yapamamıştı. Şimdi ise, bir eliyle, üst güverteye destek olan demire tutunmuş, gittikçe uzaklaşan yat limanına korku dolu gözlerle bakıyordu.

«Çok mu öfkelisin?» diye sordu Dan, yumuşak bir sesle. Hemen arkasında duruyordu. Soluğu kulaklarını yalayıp geçti. Julie yavaşça ona döndü.

«Nasıl olmamı bekliyordun?» Sesinin titremesine engel olamamıştı. «Ben kaybolunca Brad her şeyi söylemek zorunda kalacak. Adam burada, seninle olduğumu öğrenecek.»

«Ne çıkar bundan?» Dan'in yüzü gergin, karanlıktı. «Sen Adam Price'ın malı değilsin.»

«Senin malın da değilim.»

«Bu doğru mu?»

«Evet!»

Dan geniş omuzlarını silkti. «Peki, görürüz.» Döndü, dümenin başına geçti.

Julie yumuşak minderli koltuklardan birine oturdu. Dan'in niyetinin yalnızca bir gezintiye çıkmak olduğunu, dönüşte Adam'a her şeyi açıklayacağını düşünerek kendini teselli etmeye çalışıyordu.

Tüm gerginliğine karşın, itiraf etmek zorundaydı ki, burada oturmak, gölün hafif hafif esen

serin rüzgârını yüzünde hissetmek hiç de o kadar tatsız değildi.

Kaptan köşkündeki modern donanım Julie'nin ilgisini çekmişti. Bir sürü gösterge, ölçüm araçları, değişik aygıtlar ve bir telsiz-telefon, karmaşık bir haberleşme sisteminin varlığını kanıtlıyordu.

Koltuktan kalkarak Dan'e doğru yürüdü. Dan onun hareketlerini göz ucuyla izliyor, ama ilgisiz görünüyordu. Julie heyecanını gizleyebilmek için ellerini ceketinin cebine sokarak ona yaklaştı.

«Bu ibreler, göstergeler ne işe yarıyor?» dedi en sonunda, bir şey söylemiş olmak için.

«Bunlar yakıt, yağ, sıcaklık göstergeleri, bu otomatik pilot, bu da radar.»

Yatta bir de radarın bulunması Julie'yi şaşırtmıştı. Elinde olmayarak Dan'in omuzu üstünden eğilip, aygıtları yakından incelemek istedi. Dan ona bakmak için başını çevirdiğinde yüzleri birbirine o kadar yakındı ki, Julie onun bakışlarının dudaklarına takıldığını hissedip aceleyle doğruldu. Sinirli bir hareketle parmaklarını ceketin yakasında dolaştırdı.

«Çıkar onu,» dedi Dan, rahatsızlığının farkına vararak. «Ve şunları da.» Pantolonunu gösteriyordu. «Yoksa öğleden sonra sıcaktan patlarsın.»

«Öğleden sonra mı?» Julie kulaklarına inanamamıştı. «Beni öğleden sonraya kadar burada tutmayı düşünemezsin!»

«Neden olmasın?» Başını ona doğru çevirdi. Yüzünde hiç de şakacı bir ifade yoktu. «Yapamaz mıyım? Pekâlâ yapabilirim.»

«Sen delisin!»

«Yalnızca çaresizim,» diye kuru bir sesle düzeltti Dan. «Şimdi bana bir iki dakika izin verirsen rotamızı çizeceğim.»

«Bizim değil, senin rotan!» diye öfkeyle patladı Julie. Ne kadar yararsız bir girişim olacağını düşünmeden, telsiz-telefona eli gitti. Dan doğal olarak hiçbir güçlük çekmeden aygıtı parmaklarının arasından çekti aldı.

«Gevşe biraz, Julie, neden bu kadar gerginsin? Eğer bir şeyler yapmak istiyorsan, git birer kahve yap, ya da buzdolabından bir bira ile Coca Cola al.»

Julie bir süre ona öfkeyle baktı. «Beni kendinden nefret ettireceksin.»

Dan kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti. «Nefret, hiçbir şey duymamaktan iyidir.» Sonra tekrar haritanın üzerine eğildi. «Ha, unutmadan, aşağıda dolapta bir bikini bulacaksın. Senin yerinde olsam giyerdim. Serinlersin.»

Julie bir an ne yapacağını bilemedi, gerçekten bu ceketle çok rahatsızdı, terliyordu. Sonunda boyun eğip merdivenlerden aşağı indi.

Ahşap kaplama duvarları, halıları, kadife perdeleriyle kamaralar çok lüks döşenmişti. Üç kamaradan ikisi çift kişilikti. Birinde iki kişilik bir yatak, diğerinde tek kişilik iki yatak vardı. Mutfağın yanındaki büyük banyodan başka her kamaranın kendi banyosu vardı.

Açtığı dolaplardan birinde bir blucin, kalın kazaklar ve bir erkek pijaması vardı. Diğerinde ise bir gömlek ve biri sarı, biri kahverengi iki bikini buldu.

Bunlardan kahverengisinde karar kıldı. Alıp

iki kişilik kamaraya girdi, hızla soyundu. Bikiniyi giyip aynaya bir göz attı. Çok açık olmasına karşın üzerine tam gelmişti. Çok küçük olan alt parça, yuvarlak kalçalarını ve uzun bacaklarının güzelliğini gözler önüne seriyordu. Dan'in karşısına böyle çıkamayacağını hissederek, tekrar blucinini giyip mutfağa geçti.

Mutfak da diğer bölümler kadar lüks donatılmıştı. Dolaplardan elektrikli aygıtlara, fırına kadar her şey kusursuzdu. Buzdolabından iki Coca Cola alıp yukarı çıktı.

Dan, Coca Colasını içtikten sonra, şişeyi geri verirken ona baktı. «Şimdi olmuş işte. Ama bikininin üstü var, altı yok. Altına ne oldu, merak ediyorum,» dedi alaylı bir gülümsemeyle.

Julie kızararak gözlerinin içine baktı. «Kuzininin tersine, ben yarı çıplak gezmem. Bikininin altını da giydim, ama kendimi teşhir etmekten hoşlanmadığım için üzerine pantolon giydim.» Dan'in gülerek tekrar haritasına döndüğünü görünce, telaşını belli etmemeye çalışarak sordu. «Nereye gidiyoruz? Öğrenmeye hakkım var sanırım.»

«Elbette.» Parmağıyla haritada bir noktayı göstererek cevapladı. «Şuraya.»

«Ama orası çok uzak!»

«Doğru. Bunlar Huronların gözetleme yerleri olarak kullandıkları adalar.»

«Yerliler mi?» Kayıtsız görünmeye çabalamasına karşın, Julie'nin ilgisini çekmişti.

«Evet.» Dan ona dönüp gözlerinin içine baktı. «Görüyorsun ki, benimle kavga etmekten vazgeçersen, gezinin tadını çıkarabilirsin.»

«Ama dönüp valizlerimi toplamam gerek...»

«Allah kahretsin!» Dan'in yüz çizgileri ürkütücü bir biçimde sertleşmişti. «Buradan gitmiyorsun, anladın mı, Julie?»

Julie çaresizlikle arkasını döndü. Onunla tartışmanın bir yararı yoktu. Burada kapana kısılmıştı. Karaya ayak basana kadar onunla iyi geçinmeliydi.

Üst güverteye çıktı. Burası daha serin, çevrenin daha güzel seyredilebildiği bir güneşlonme yeriydi. Uzandı, gözlerini kapadı. Biraz sonra, Dan'in geldiğini duyunca doğruldu.

«İyi vakit geçiriyor musun?»

«Senin dümende olman gerekmiyor mu?» diye gergin bir sesle sordu Julie.

«Otomatik pilota bağladım.»

Dan üzerindekileri çıkarmış, yalnızca mayoyla kalmıştı. Julie'nin bakışlarını yakalayınca, genç kız utanarak yüzükoyun döndü, başını kollarına dayadı.

Bir süre öyle yattıktan sonra bir gitar sesiyle irkildi, başını kaldırıp baktığında, Dan oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bir dirseği dizine dayalı gitar çalıyordu. Dan onun kendisine baktığını görünce gülümsedi ve yumuşak bir kuzey Amerika folk şarkısına başladı.

Julie, bir süre dinledikten sonra güneşin, gölün ve Dan'in yumuşak sesinin çevresinde ördüğü büyüleyici ağı yırtmak için çareyi tepki göstermekte buldu. «Pekâlâ, anlaşıldı, bu işi de beceriyorsun. Ama amacın nedir? Yaptığın kabalığı yumuşatmak mı?»

Dan güldü, cevap vermedi. Son bir parça daha çaldıktan sonra başını kaldırıp Julie'ye baktı, ayağa kalktı. Bir an için Julie'nin yüreği sıkıştı,

ama Dan onun bacakları üzerinden atlayarak merdivenlerden aşağı indi.

Julie de kalkıp onu izledi. Bir adaya yaklaşıyorlardı. Hemen önlerinde, bir burnun gizlediği çok güzel bir koy vardı. Julie ilgi ve merakla çevreyi seyre daldı. Yat iyice yavaşladı, süzülürcesine dar boğazdan geçti. Kıyıya az kala Dan motorları tamamen durdurarak demir attı. Ortalık birden derin bir sessizliğe gömülmüştü.

«Iroquois Koyu,» dedi Dan, dönüp ona bakarak. «Huron yerlileri, Iroquoi'lar tarafından yok edilmiş. Oysa her iki kabile de aynı kökenden geliyorlar, aynı dili konuşuyorlardı. İnsanoğlu hep böyle değil midir? Kendisine, gerçekte var olmayan düşmanlar yaratır.»

«Anlaşmazlıkları bence mutlaka bir nedene dayanıyordur.» Julie koyun hemen gerisinde yükselen çamlarla kaplı yamaçları seyre daldı.

«Doğru, onları birbirine düşüren kürk ticaretiydi. Ama Huronlar daha uygar bir topluluktu. Fransızlarla dostluk kurmuşlardı. Cizvitler birçok Huron'u Hristiyan yapmayı başarmışlardı. Oysa Iroquois'lar vahşi bir kabileydi, sanırım uygarlaşmak onlara pek de çekici gelmemiş.»

«Tüm bunları neden anlatıyorsun bana?»

Dan gülümsedi. «Düşmanca tutumu sürdürmenin, gelişmesi mümkün bir dostluğu engelleyeceğini göstermek için.» Aygıtlara son bir kez göz attı. «Haydi kıyıya çıkalım.»

Küçük motoru suya indirdiler. Az sonra kıyıya ulaşmışlardı. Julie bir an evvel kıyıya çıkmak için ayağa kalktı, o sırada dengesini yitirerek birden kendini buz gibi suyun içinde buldu. Pantolonu hemen suyu emmiş, ağırlaşmıştı. Ken-

dini toparlayıp yüzeye çıkmaya çalışırken Dan yetişti. Onu kucağına alarak kıyıya götürdü, kumlara yatırdı. Julie soluk soluğa kalmıştı, dirseklerine dayanarak doğrulmaya çalıştı. Dan eğildi, Julie'nin ıslak pantolonunun beline uzandı.

«Ne yaptığını sanıyorsun sen?» dedi Julie dehşetle, elleriyle belini kapamaya çalıştı.

Dan onun ellerini iki yana itti. «Uslu dur,» diyerek önce metal düğmeyi açtı, sonra fermuarı indirdi. «Islak pantolonla duramazsın. Eğer çok istiyorsan, yata dönüp sana benim yedek pantolonlarımdan birini getiririm.»

Julie'nin dudakları titriyordu. «Buna hakkın yok!»

«Yok mu dersin?» Gözleri alaylı bir gülümsemeyle parlıyordu.

Gerçekte, ellerinin teması Julie'nin bedeninde titreşimler yaratıyor, içini ısıtıyordu. Ona her dokunuşunda ne kadar mutlu olduğunu inkâr etmek yararsızdı.

Dan pantolonu çıkardıktan sonra ayağa kalkıp ona baktı. Bu bakışlar öylesine tedirgin ediciydi ki, Julie uzun süre ona bakamadı.

«Kendini nasıl hissediyorsun? Giyecek bir şeyler getireyim mi?»

«Hayır, istemem.»

«O zaman gel yüzelim.»

«Sen yüz, ben güneşleneceğim.»

«Julie, birazdan yemek yiyeceğiz. Tok karnına yüzemezsin. Şimdi söyle, kendin mi suya girersin, yoksa seni ben mi kucağımda götüreyim?»

Julie o saniye ayağa fırlayıp, üzerindeki kumları silkti.

Dan onu beklemeden suya yöneldi. Julie onun arkasından baktı. Birden kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Onunla yalnızca birlikte olmak bile tanımlanması güç bir heyecan veriyordu.

Ateş basmış vücudunu serin suların okşayışı Julie'ye tatlı bir ferahlık verdi. Dan geniş kulaçlarla yanına gelip, çevresinde dönmeye, üzerine su atıp onu neşelendirmeye başlayınca, öfkesi saman alevi gibi sönüverdi.

«Nasıl, daha iyi misin?» Dan suda sırtüstü dönüp, gözlerini gökyüzüne dikmişti.

«Evet, sanırım...» Julie içini çekti, sonra ona dönüp sordu. «Halan nereye kaybolduğunu merak etmez mi?»

«Nerede olduğumu biliyor, daha doğrusu kiminle birlikte olduğumu.»

«Nereden bilebilir?»

«Söyledim.»

«Söyledin mi?» Julie'nin gözleri iri iri açılmıştı.

«Haydi, kıyıya kadar yarışalım,» dedi Dan gülerek. Julie şaşkınlığını ve içinde yükselen tepkiyi bir şekilde dışa vurma dürtüsüyle elini kaldırdı, var gücüyle Dan'e vurdu. Sonra arkasına bakmadan son hız kıyıya yüzmeye başladı.

Soluk soluğa sudan çıktığında öfkeyle çevresine bakındı. Dan'i göremedi. Demek her şeyi önceden planlamıştı? Keşke şu küçük motoru çalıştırmayı bilseydi, alıp kaçar, onu da burada bırakırdı.

Çok geçmeden öfkenin yerini telaş almaya başladı. Dan ortalarda görünmüyordu. Yoksa ona çok hızlı mı vurmuştu?

«Dan!»

Su yüzeyinde en ufak bir kıpırtı yoktu. Aklı başından gitmişti. Birkaç kez daha bağırdı. Artık iyice paniğe kapılmıştı. Gözlerinde yaşlar, içinden ona bir şey olmaması için yalvarıyordu. Birkaç kez daha haykırdı.

«Beni mi çağırıyordun?»

Sesi tam arkasında duyar duymaz hızla döndü. Gözleri büyümüş öylece bakakaldı. Tüm duyguları olduğu gibi yüzüne yansımış, içinde olup biten her şeyi bütün açıklığıyla anlatıyordu.

«Neredeydin?» diye hıçkırdı. Birden eli ayağı kesilmişti.

Dan eliyle kayaların arkasını işaret etti. «Beni özleyecek misin diye merak ettim.»

.Julie ağlamaklı bir sesle haykırdı. «Boğulduğunu sanmamı istedin, değil mi?» diyerek, iki eliyle Dan'in göğsünü yumrukladı.

Dan'in yüzündeki gülümseme birden dondu kaldı. «Hey, sen gerçekten telaşlanmışsın,» diye mırıldandı. Onu omuzlarından tuttu. «Julie, canım benim! Seni korkutmak istemedim. Allah kahretsin! Ben aptal herifin tekiyim. Benim için üzülmene bile layık değilim.»

«Evet, değilsin,» diye burnunu çekti Julie. Dan içini çekerek onu kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. Yüzünü Julie'nin boynuyla omuzunun arasına gömdü.

«Seni hiçbir zaman incitemem, Julie,» dedi inler gibi. Sonra başını omuzlarından kaldırdı, geri çekilerek gözlerinin içine baktı. «Haydi, yemek yiyelim.»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yemeği yatta, arka güvertede yediler. Dan, Julie'yi bambu koltuklardan birine oturttuktan sonra yemeği hazırlamak için aşağı indi. Bir süre sonra burnuna kızarmış et kokuları gelmeye başlayınca Julie de kalktı.

Aşağı indiğinde, Dan biftekleri kızartıyordu. Bir kenarda da tepsi içinde salatalar hazırlanmıştı. Julie birden ne kadar çok acıktığının farkına vardı. Gerginliği, öfkesi geçmiş, kendini çok daha rahat hissediyordu. Yürüdü, Dan'in yanında durdu.

Dan işine devam ederek sordu. «Beni affettin mi?»

«Tabii,» dedi Julie omuzlarını silkerek.

«Tabii mi?» Dan başını kaldırdı, gri gözleri Julie'ninkilerle karşılaştı. Julie kızardığını hissederek aceleyle konuyu değiştirdi.

«Nefis kokuyor, çok acıkmışım.»

Az sonra, arka güvertede karşılıklı oturmuşlar, Dan'in getirdiği kırmızı şarapla birlikte bifteklerini yiyorlardı. Şarap Julie'nin başını tatlı tatlı döndürüyor, tüm kuşkularını, tedirginliklerini alıp götürüyordu. Zaten bir düşü andıran, böylesi güzel bir ortamda başka türlüsü de olamazdı. Yat, sakin sularda hafif hafif sallanıyor, masmavi gökyüzüne bakmak bile insanı dinlendiriyordu. Julie nasıl olduğunu anlayamadan,

tatlı bir söyleşiye daldılar. Önemli, önemsiz, her şeyden konuştular. Julie biraz da şaşırarak, eğer tartışmaya zorlanmaz, suçlamalar yöneltilmezse, Dan'in ne kadar cana yakın, beraberliği güzel bir arkadaş olabileceğini gördü. Çok yerler gezmiş, çok deneyler geçirmişti. Güney Afrika'da altın, Alaska'nın buzlarla kaplı uzak köşelerinde petrol arama serüvenlerini dinlerken büyülenmiş gibiydi.

«Babam, bankacılığın karanlık koridorlarına dalmadan önce gerçek yaşamın ne olduğunu bilmek gerektiğine inanır,» diye sözlerini sürdürdü Dan. «Neler pahasına, nasıl kazanıldığını bilmeden paraya egemen olmanın, onu yönetip değerlendirmenin olanaksız olduğunu savunur. Ona göre, gerçek yaşam deneyinden yoksun bir sürü insan okuldan çıkıp salt kuramsal bilgilerle donatılmış olarak sermaye piyasasına atlıyor. Bankacılığın özelliklerinden biri de, büyük miktarlarda parayla uğraştığın zaman bu paraların kazanılmasında ne kadar emek, ne kadar alın teri sarf edildiğini kolayca unutabiliyorsun.»

Julie gülümsedi. «Peki, sen emek, alın teri sarf ettiğini söyleyebilir misin?»

«Elbette, buna inanmanı isterim. Bütün bu konuşmalarla seni sıktıysam kusura bakma, ama bunlar gerçekten inandığım şeyler.»

Julie telaşla atıldı. «Yo, hayır! Sıkılmıyorum, inan. Tersine, dünyada öğrenmem gereken ne kadar çok şey varmış, bunu daha iyi anlıyorum.»

«Gerçekten mi? O zaman babam seni çok sevecek. Kendini içtenlikle dinleyen birini bulduğu zaman dünyanın en mutlu insanı olur. Maliye

alanında onun kadar bilgili birini daha tanımadım.»

«Yaa...»

Julie başını önüne eğdi. Dan'in son söylediği sözler, birden onu çok sarsmıştı. Kendi babasının başına gelenleri ima etmek ister gibiydi Dan. Julie bunun doğru olmadığını bilmesine karşın, yine de içinde derin bir acı duymuş, dostça hava birden bozuluvermiş, aralarındaki doğal engel tüm somutluğuyla yeniden belirmişti.

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sessizliği Dan bozdu.

«Şimdi sen anlat. Kaç yaşındasın? Yirmi? Bu yılları nasıl geçirdiğini senden dinlemek istiyorum.»

«Yirmi iki yaşındayım,» dedi Julie alçak sesle. «Hem... İnan bana, benim yaşamım hiç de ilginç değil. Senin yaptıklarının hiçbirini yapmadım.»

«Ne güzel işte. Kafanı dinlemişsin. Hadi, Julie, bana babandan söz et. Bilmek istiyorum.»

Julie içini çekti. «Babamın kim olduğunu bildiğini söylemiştin.»

«Olayı duydum, ama gerçeği senden dinlemek istiyorum.»

Julie şarap kadehini masaya bırakıp arkasına yaslandı. Ağır ağır, alçak sesle konuştu. «Kendini vurdu. Tabancayı ağzına dayadı ve tetiği çekti. Hepsi bu...»

«Hayır, değil.» Dan son derece ciddiydi. Oturduğu yerde, kollarını dizlerine dayamış, öne doğru eğilmişti. «Bu olayın perde arkasını bilmek istiyordum. O zaman sen nerdeydin? Adam Price'ın bu işte rolü neydi?»

Julie duraksadı. Adam'ın adının geçmesi ona nerede olduğunu, kiminle oturup konuştuğunu hatırlatmıştı. Ama Dan'in ciddi, içten yüz çizgileri isteksizliğini yok etti.

«Pekâlâ,» dedi sakin bir sesle. «O sırada Fransa'da okuyordum. Adam gelip beni aldı.»

«Peki, ondan önce?»

Julie kuruyan dudaklarını ıslattı. «Adam'la babam bir hukuk bürosunda ortaktılar. Bunu bildiğini sanıyorum.»

«Evet.»

«Babam ölen kişilerin mal varlığının, vasiyetleri onaylanıncaya kadar yönetimi ve miras gibi işlere bakıyordu. Ayrıca, müşterilerin yatırımları, kredi sorunlarıyla da ilgileniyordu.» Julie bir süre sustu. Sözcükleri dikkatle seçerek devam etti. «Annem hastalandığında hastane masrafları büyük bir tutara ulaşmıştı. Babamın ise o kadar parası yoktu.» Derin bir soluk aldı. «Sonra ne olduğunu anlatmama gerek yok sanırım.»

«Tahmin ederim, müşterilerin kaynaklarından ödünç alma çaresine başvurdu.»

«İlk başta değil. Önceleri bankalardan alabildiği kadar borç aldı. Olanak tükenince bir kredi şirketine başvurdu.»

«Anlıyorum.»

«Bütün bunlardan benim haberim yoktu tabii. Annem ölünce babam beni rahibe okuluna gönderdi, artık onu yalnızca tatillerde görebiliyordum. Okul sorunlarımla ilgilenen, spor ya da kültürel etkinliklerimizi izlemeye gelen, mektuplarıma cevap yazan hep Adam'dı.»

Dan başını salladı. «Sanırım senin üstünde kesin söz sahibi olduğunu düşünmesinin nedeni

de bu.»

«Adam daima beni sevmişti. Galiba babam bu işten pek de memnun değildi, ama annem öldükten sonra hiçbir şey onu derinlemesine ilgilendirmedi.» Sözlerinin sonunda Julie sesinin titremesine engel olamamıştı.

«Sevgilim...» Dan uzandı, Julie'nin elini ellerinin arasına aldı. «Seni üzmek istemedim. Yalnızca, anlatırsan baskısından kurtulursun diye düşündüm.»

Julie başını öne eğdi. «Hiçbir zaman kurtulamayacağım.»

«Neden? Her şey bitti artık.» Dan parmaklarını acıtırcasına sıktı. «Tatlım, inan bana, yaşam seni bekliyor. Her şey geride kaldı. Geçmiş ölüdür, onu tekrar canlandıramazsın.»

Julie'nin cansız gülümseyişi pek de ikna olmadığını gösteriyordu. Dan gittikçe kötüleştiğini anlamıştı. Ayağa kalktı, onu da kollarından tutarak kaldırdı. «Haydi, tabakları mutfağa taşıyalım, sonra da yeniden kıyıya çıkarız, tamam mı?»

Julie uysallıkla onu izledi. Artık otele dönmek istemiyordu. Otelde Adam vardı ve o anda Adam unutmak istediği her şeyin canlı bir tanığı, geçmişin ete kemiğe bürünmüş bir simgesiydi. Julie bu anı yaşamak, sonuçlarını da hiç düşünmemek istiyordu. Zamanı geldiğinde bu sonuçlara katlanacaktı. Şimdi ise dolu dolu yaşamak, özgür olmak ve onu üzen her şeyden kaçmak istiyordu.

Sahile çıktılar. Dan beraberinde gitarını da getirmişti. Julie havlusunun üzerine uzanmış, müziğin büyüleyici etkisine kendini bırakmıştı. Yalnızca o an için var olmak, zaman ve yer kavra-

mının silindiği bir dünyada soluk alıp vermek ne güzeldi. Gitarın sesine, adayı yalnızca kendi yuvaları sayan yabanördeklerinin çığlıkl..ı karışıyordu. Sanki onların varlığından yakınır gibiydiler.

Bir süre sonra Dan gitarını bıraktı. Julie'nin yanına uzanıp, gözlerini kapadı. Julie yavaş yavaş bastıran uykuya direnmedi.

Bir süre sonra, genç kız uyandığında Dan hâlâ uyuyordu. Kalktı, kendini serin sulara bıraktı. Çıktığında, otelde geçirdiği haftaların ona kazandıramadığı mutluluğu birkaç saat içinde bulmuş gibiydi.

Dan uyanmamıştı. Bir kolunu kaldırmış, güneşten korumak için yüzünü örtmüştü. Gövdesi öylesine yaşam dolu, öylesine canlıydı ki ona bakmak bile Julie'ye tatlı bir heyecan veriyordu. Herhalde sabahları yatakta da böyle yatıyor olmalıydı. Birden, onu kendi yatağında düşledi. Sonra, düş gücünün tehlikelerinden kendini korumak ister gibi kollarını sımsıkı kovuşturdu.

Dan'in yanına çöktü, bağdaş kurup oturdu, ona bakmaya devam ediyordu. Sonra tekrar bacaklarını uzatarak dirseğine yaslandı. Rahatsızdı. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

Dan kolunu kaldırınca mayosunun beli aşağı doğru çekilmiş, apandisit ameliyatından kalan yara izinin ucu görünüyordu. İradesi dışında, neredeyse bilinçsizce eli yara izine doğru uzandı.

«İstersen gösterebileceğimi söylemiştim.» Julie, Dan'in sesiyle irkildi, hızla elini çekti. Dan mayosunun belini biraz daha aşağı indirdi. Şimdi yara izinin tümü ve göbeğinin hemen altında yoğunlaşan tüyleri görünüyordu.

Julie panik içinde gözlerini kaçırdı. Dan elini uzattı, Julie'nin ensesini yavaşça kavradı. Yumuşak bir sesle, «Öyle ürkmüş gözlerle bakma, çoktan geçti, artık acımıyor,» dedi.

Julie ürperdi, gözleri elinde olmadan yine yara izine kaydı. Sonra, nasıl oldu kendi de bilmiyordu, uzanıp dudaklarını yara izine dokundurdu, arkasından hafif dokunuşlarla yukarı doğru çıkarak esmer teninin üzerinde gezdirdi. Dudaklarının dokunuşuyla Dan'in bedeninin ürperip gerildiğini hissetti.

«Julie,» diye inledi Dan, başını tutup yukarı doğru çekerek. «Lütfen aklını başına topla.» Oysa Julie, artık aklının egemenliğine baş kaldırmıştı sanki. Ağzını Dan'in aralık dudaklarının üzerine bastırdı. Evet, saatlerdir özlemle beklediği buydu işte!

Dan'e bakmak yetmiyordu artık. Ona dokunmak istiyordu. Onun da kendisine dokunmasını istiyordu. İçinde, ona acı veren ve yalnızca Dan'in doyurabileceği bir özlem, bir açlık vardı. Ona böyle yakın olmak, hem de bikini ve mayonun elverdiğinden daha da yakın olmak istiyordu. İçgüdüsel bir hareketle bacaklarını Dan'in bacaklarının arasına çekti.

«Julie!» diye boğuk bir sesle mırıldandı Dan, derin bir soluk alarak döndü, Julie'yi üzerinden çekip yere yatırdı, nemli vücudunu kendi vücuduyla örttü. «Gidip kendimi soğuk suya atmalıyım, yoksa sonuçlardan ben sorumlu olmayacağım.» Onu bir kez daha öptükten sonra kalktı, arkasına bakmadan kendini suya attı.

Julie doğruldu, güneşin batıya doğru alçalışını izledi. Birazdan gitmeleri gerekiyordu. Bugün

başka bir dünyadan, başka bir zaman parçasından çalınmış bir gündü. Ama sona ermek zorundaydı. Adam'la konuşacak, ona yokluğunu açıklayacak, sonra da birlikte İngiltere'ye gideceklerdi. Gerçeklere karşı direnmenin ne yararı vardı?

Yata çıktıklarında, Dan'in motorları hemen çalıştıracağını umuyordu. Ama yapmadı, onun yerine aşağı indi. Bir süre sonra ıslak bikinisi içinde Julie üşümeye başlamıştı, o da aşağıya inmek zorunda kaldı. Dan giyinmiş, ocakta çorba pişiriyordu. Julie'nin geldiğini ve soğuktan tüylerinin diken diken olduğunu fark etti.

«Üşüdüysen giyin. Birazdan çorba hazır olur.»

Julie bir an için, ne zaman gideceklerini sorup sormamakta tereddüt etti. Giyinip Dan'le karşılıklı çorbalarını içmek, bozmaya kıyamayacağı kadar güzel bir olaydı. Kamaraya gidip kurulandı, giyindi.

Dan mutfakta sofrayı hazırlamıştı. Julie bir süre durup gümüş çatal bıçakları, zarif kristal kadehleri hayranlıkla seyretti. Her şey, içinde bulundukları ortama uygundu.

Çorbanın yanında jambon, kızarmış patates ve salata da vardı. Dan bu kez beyaz şarap çıkarmıştı.

«Yakında hava kararacak,» dedi Julie masaya otururken. Dan yalnızca başını sallamakla yetindi. Göl kıyısındaki o gerilimli andan itibaren hemen hemen hiç konuşmamıştı. Julie bastırılmış duyguların, elle tutulup gözle görülmeyen, ama bir o kadar da somut olan varlığını hissederek ürperdi.

«Şarap al,» dedi Dan. Julie kadehini uzattı

Şarabın buruk tadı gerçekten çok güzeldi.

«Nefis,» diyerek, dilini dudaklarında gezdirdi. «Her şey, bugün her şey inanılmayacak kadar güzeldi, Dan.»

Dan ona bakmadan çorbasını içmeye devam etti. Julie acıkmıştı, ama dönüş zamanının yaklaşması ve onu nelerin beklediğini bilmek iştahını kapatıyordu. Birkaç kaşık çorbadan sonra artık yiyemeyeceğini anladı.

Dan tabağının hâlâ boşalmadığını fark etmişti. Julie jambondan yemeye çalıştı, ama boğazına bir şey düğümlenmiş, yutmasını engelliyordu. Sonunda başaramayacağını anladı, çatalını bırakarak arkasına yaslandı.

«Sevmedin mi, yoksa acıkmamış mıydın?» diye sordu Dan en sonunda. Julie yerinden kalktı, dolaşmaya başladı.

«Artık dönmek zorundayız,» dedi lavaboya dayanarak. Aslında bunu söylemek istemiyordu, düşünmek bile istemiyordu, ama zorunluydu.

Bir süre konuşmadılar. Sonra Dan, «Gitmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?» dedi yavaşça.

Julie hızla arkasını döndü, elleri hâlâ lavabonun kenarındaydı. «Mesele bu değil. Bunu sen de biliyorsun. Seni suçlamaya hakkım yok. Beni kaçırman dışında, bana karşı davranışların övgüye değerdi. Biliyorum, benimkiler pek de öyle değildi. Ama, hiç saklamadım, beni sana çeken bir şeyler var.»

«Oh, Julie...» Dan başını iki yana sallayarak ağır ağır söze başladı. «Mazeretler bulmaya çalışma. Birlikte mutlu oluyoruz. Bu daha önce de belliydi. Ama bu kadar basit de değil. İkimiz de bugünün burada bitmemesi gerektiğini biliyo

ruz.»

Julie gözlerinde karmakarışık duygular, ona baktı. Dudakları heyecanla aralanmıştı. Dan yerinden kalktı, ona doğru yürüdü.

Julie ona engel olmak ister gibi ellerini kaldırdı, ama bu yalnızca Dan'in onu bileklerinden tutup kendine çekmesine yaradı. «Dan... bana dokunma.»

«Dokunmamak mı?» Dan derin bir soluk alarak yüzünü Julie'nin saçlarına gömdü. «Julie. sana dokunmak zorundayım. Seni kollarıma almak zorundayım.» Başını kaldırdı, gözlerinin içine baktı. «Seni seviyorum, Julie, duyuyor musun, seni seviyorum!»

«Beni... sevmek mi?»

«Evet, seni seviyorum.» Dan başparmağını Julie'nin dudaklarında gezdirdi. «Seni seviyorum ve seninle sevişmek istiyorum.» Gözleri sanki renk değiştirmiş, koyulaşmıştı. «Senin bir parçan olmak istiyorum. Bunu istemediğini söyleme bana.»

Dan'in, genizden gelen boğuk bir sesle yaptığı bu itirafı Julie beklemiyordu. Bir anda tüm gücünü yitiriverdi sanki . Dan'in dudaklarının yaklaştığını, kendi dudaklarını yavaşça kavradığını hissettiğinde, ona sımsıkı sarılıp öpüşlerine coşkuyla karşılık vermekten başka bir şey yapamazdı. Bütün gün kendisini yiyip bitiren, iliklerinde duyduğu o dinmeyen arzu, varlığını sürekli hissettirmişti. Dan'in dudakları, var gücüyle bastırmaya çalıştığı duygularını alevlendiren bir kıvılcım gibiydi. Bu duygular şimdi sınırlamaların, yasakların zincirini kırmış, bir orman yangını gibi engel tanımadan tüm bedenini sar-

mıştı.

Dan onu kucağına alıp kamaraya götürdü. Yatağa yatırdıktan sonra kendisini, Julie'nin yumuşak vücudunun üzerine bıraktı. Julie bu adaleli, güçlü gövdenin ağırlığı altında duyduğu hazdan ürktü.

Artık öpücükler yetmiyordu. Dan hızla tişörtünü çıkardı, elleri pantolonunun beline gittiğinde Julie onu durdurdu, düğmesini kendi açtı. Bu arada gözlerini onunkilerden hiç ayırmamıştı.

«Julie...» diye inledi Dan. Duygularıyla savaşıyordu sanki. Ama Julie onu nasıl mutlu edeceğini, ne şekilde uyaracağını içgüdüsel olarak biliyor gibiydi.

Dan gittikçe artan bir istekle Julie'yi soydu. Julie ilk kez Dan'in çıplak vücudunu kendi çıplak teninde hissediyor, bu ona benzersiz bir haz veriyordu. Dan hafifçe geri çekilip onu seyrettiğinde kızararak kollarıyla vücudunu örtmek istedi.

«Utanma,» diye fısıldadı Dan. «Birbirimizden saklayacak hiçbir şeyimiz yok artık.»

Dudakları yeniden birleşti ve Dan, gövdesini, ezercesine Julie'nin gövdesine bastırdı.

Garipti, ama Julie korkmamıştı.

Yıllar önce rahibe okulunda kızların anlattıklarını dinlerken, hatta biyoloji derslerinde gerekli temel bilgileri öğrenirken böylesi bir beraberliğin insanlara zevk vereceğine inanamamıştı. Giderek bu tür şeyleri kafasının gerilerine atmıştı.

Daha sonraları evliliğin bu yanı aklına geldikçe hep bir çekingenlik duymuş, ama Adam'ın ona karşı ölçülü davranışları sayesinde, zamanı gelince yavaş yavaş buna da alışacağını düşünmüştü.

Ama Dan'in ilk kez onu kollarına aldığı andan itibaren, onunla birlikte olmanın bir kadına çok farklı duygular duyuracağını sezmişti. İşte şu anda haklı olduğunu anlıyordu. Bir insana yakın olmak, onun bir parçası olmak, yapay zorlamalarla gerçekleşemezdi. Doğru insanı seçince, bu, aşkın doğal bir uzantısına dönüşüyordu. Ve Julie, Dan'le her şeyi, bu beraberliğin eksiksiz her yanını yaşamak istiyordu. Onun kollarının arasında olmak yeterli değildi, onunla tam anlamıyla bütünleşmek istiyordu.

Her şey o kadar büyük bir doğallıkla olup bitti ki, o an bedeninde duyduğu keskin acıyı bile sonradan çok zor hatırlayabildi. Tüm gövdesi onun olmaya hazırdı.

Ama o zaman bile bir erkeğin, kadının bedeninde yaratabileceği benzersiz hazları henüz tüm boyutlarıyla düşleyemiyordu. Beklentileri fiziksel bir gerçeklik tarafından sınırlandırılmıştı. Oysa şimdi Dan vücudunda, daha önce düşünü bile kuramadığı bir duyarlılığı uyarıyordu. Ve yükselişin başladığını, içinde bir şeylerin hızla doruğa doğru tırmanışa geçtiğini hissettiğinde, artık kendini tanıyamaz olmuştu. Kendi iniltileri kulağına bir başkasının sesi gibi geliyor, tırnaklarının nasıl olup da Dan'in etine gömüldüğünü anlayamıyordu.

Az sonra fırtına dindiği, tüm gövdesi gevşediği zaman onu yine de bırakmadı. Tersine, daha sıkı sarıldı, dudakları Dan'in dudaklarında kenetlendi.

Dakikalar sonra Dan başını kaldırdı. Yarı karanlıkta gözlerindeki hâlâ sönmemiş alev kolaylıkla seçilebiliyordu. «Güzeldi, değil mi?» diye fı-

sıldadı.

Julie parmaklarını onun dudaklarında gezdirdi. Dan avuçlarının içini öperken mırıldandı. «Seni seviyorum. Ama nasıl olsa bunu biliyorsun, değil mi? Duygularımı saklamayı hiç beceremiyorum.»

«Buna ne kadar memnunum bilsen!» Dan onu tekrar, aynı coşkuyla öptü. «Ama bana çok kötü anlar da yaşattın.»

«Sahi mi?» Julie, Dan'in alnındaki saçları arkaya doğru attı, yüzünü okşadı.

«Evet, örneğin parti gecesinde. O gece hiç uyuyamadım, Julie.»

«Ama bu gece uyuyacaksın.» diye fısıldadı Julie.

«Evet, sen yanımda olduğun için. Sabah döndüğümüzde, herkese evleneceğimizi duyururuz.»

«Evlenmek mi?»

«Niye o kadar şaşırdın? Yoksa hayatından erkeklerin gelip geçmesine alışık mısın?»

«Bunun doğru olmadığını biliyorsun.»

«Hmmm...» Dan mutlulukla gülümsedi. Sonra onu bir kez daha öperek sordu. «Benimle evleneceksin, değil mi?»

Julie'nin boğazına bir şeyler düğümlenmişti. «Oh Dan, bunu ne kadar istediğimi biliyorsun, ama...»

«Ama ne?» Dan dirseğine yaslanarak doğruldu. Yüz çizgileri birden gerilmişti. «Adam Price'la evleneceğini sakın söyleme!»

«Elbette hayır. Ama Dan, ailen, halan...»

Dan onun sözünü kesti. «Hepsi seni çok sevecekler. Julie... daha önce hiçbir kıza evlenmeyi düşünmemiştim. Bana hayır deme.»

«Yo, öyle bir şey demeyeceğim. Mümkün olsaydı hemen yarın evlenirdim. Yalnız lütfen... lütfen...»

Dan'in dumanlı gri gözleri kısıldı. «Ne?»

«Benimle bir kez daha seviş.» diye fısıltıyla sözünü tamamlayabildi Julie. Dan tükenmeyen bir arzuyla yeniden sarıldı ona.

Gece yarısı, kalan şarabı da içip bitirdiler. Yatağın içinde oturuyorlardı. Birlikte duş almışlar. Julie'nin üzerine tatlı bir uyku çökmüştü.

«Beni kaçırdığın için ne kadar mutluyum...»

«Bu sabah öyle söylemiyordun ama.»

Julie onun göğsüne sokuldu, yüzünü sıcak tenine yasladı. «Sanırım korkuyordum. Hem senden, hem de kendimden. İncitilmekten korkuyordum.»

«Peki, seni incittim mi?»

«Biraz.» diye itiraf etti Julie. «Oh, Dan! Bütün bu olanlar gerçek, değil mi? Uyanıp da her şeyin bir düş olduğunu görmeyeceğim, değil mi?»

«Hayır. Sen artık benimsin. Şimdi söyle, daha şarap ister misin, yoksa ışığı söndüreyim mi?»

Julie mutluluktan pırıl pırıl bir yüzle cevapladı. «Söndür, sevgilim.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

'Atlantis Rüyası' sabah Kawana otelinin yat limanına girdiğinde saat dokuzu geçiyordu. Julie kolunu, dümen başındaki Dan'in beline dolamış, mutluluğun tadını çıkarıyordu.

O sabah altıda telsiz telefonun sesiyle uyanmışlardı. Arayan Anthea Leyton'dı. Gece yarısı Adam, Leyton'ları aramış ve Julie'nin nerede olduğunu sormuş, yatta Dan'le birlikte olduğunu öğrenince de, yatla temas kurmaları için ısrar etmişti. Maxwell Leyton gecenin o saatinde onları rahatsız etmemek için aramamış, sabahı beklemişti. Julie yaptığının Pam, David ve Adam için ne büyük bir şok olduğunu ancak o zaman tam anlamıyla kavrayabilmişti.

Limana girerlerken yine de Julie için en önemlisi Dan'in kendisini sevdiğini, ertesi gün, ya da daha sonraki gün ailesiyle tanışmak üzere New York'a gideceğini bilmesiydi. Bunun mutluluğuyla her şeyin üstesinden geleceğinden emindi. Dan ise onu otele geri götürmek zorunda olduğu ve bütün ısrarlarına karşın Julie, Adam'la yalnız konuşmak istediği için öfkeliydi. Ertesi güne kadar gerekli vize işlemlerini ve hazırlıkları tamamlayacaktı.

Yolculuklarının sonuna geldiklerinde, Dan ona sıkıca sarıldı. «Julie, lütfen Adam Price'ın senin fikrini değiştirmesine izin verme, sana ne söy-

lerse söylesin. Böyle bir şey yaparsan çıldırabilirim.»

«Oh, Dan!» Julie'nin sesi titriyordu. «Şu son yirmi dört saat içinde hayatımın en mutlu anlarını geçirdim. Seni seviyorum. Bu gerçeği ne değiştirebilir ki?»

«Öğleden sonra geleceğim. Ve benim olduğuna ancak o zaman inanabileceğim.» Onu son bir kez öptü. «Seni seviyorum.»

Julie iskeleye çıktı, yat limandan ayrılırken Dan'e uzun uzun el salladı.

Otele çıkarken ne David'i, ne de Adam'ı görebildi. Oysa yatın geldiğini mutlaka görmüş olmalıydılar.

Merdivenlerde Brad'le karşılaştı. Nasıl davranacağını bilemiyordu. Çekinerek gülümsedi. Oğlan heyecanla ona koştu. «Merhaba, Julie!»

Julie, Brad'in onu yine eskisi gibi dostça karşılamasına sevinmişti.

«Merhaba, Brad!»

«Mr. Price sana çok kızdı. Deli gibiydi. Annemle babam da öyle. Neredeydin? Geceyi yatta mı geçirdin?»

Julie derin bir soluk aldı. «Evet.»

«Dan'le mi?»

«Evet.»

«Ne güzel! Müthiş bir şey olmalı. Seni kıskanıyorum.»

«Evet, Brad, gerçekten güzeldi.»

«Ben de bir gece yatta kalmayı isterdim.»

«Yeter, Brad.» David'in sert sesiyle irkildiler. İkisi de onu fark etmemişlerdi. «Git, Pietro'yu bul, birkaç fıçı bira daha istediğimi söyle.»

Julie son anda Brad'i durdurdu. «Sanırım se-

nın için bir şeyler yapabilirim. Bir gece yatta kalma konusunda yani. Eğer annenle baban izin verirlerse.»

Brad'in gözleri parladı. «Sahi mi diyorsun?»

«Yeter dedim, Brad,» diye bir kez daha araya girdi David. «Yat gezintisi falan yapmayacaksın. Julie gidiyor. Sana yardım edemez.»

Brad uzaklaşır uzaklaşmaz, Julie kesin bir tavırla David'e döndü, gözlerini kırpmadan ona baktı. «Sanırım yanılıyorsun, David. Ben Adam'la gitmiyorum. Dan Prescott'la evleneceğim.»

David dondu kaldı. Ama kendini çabuk toparlayabildi. «Önce Adam'la konuşman, onun söyleyeceklerini dinlemen gerek. Bizim evde seni bekliyor.»

Julie derin bir soluk aldı. «Adam fikrimi değiştiremez, David. Sen ve Pam de.»

Pam onları karşıladı. Kocasının bakışlarını görmezden gelerek Julie'ye doğru yürüdü, kendini iyi hissedip hissetmediğini sordu.

«İyiyim, Pam,» dedi Julie, sevgiyle arkadaşına bakarak. «Tüm yaşamımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.»

«Peki, ne düşünüyorsun? Yani, şey...»

David araya girdi. «Bunları Julie'yle Adam'ın konuşması gerek.»

Adam pencerenin önünde ayakta duruyor, aşağıda tenis oynayan çiftlere bakıyordu. Başını çevirdiği zaman yüzündeki ifade Julie'nin yüreğini sızlattı.

Adam sanki sabahlara kadar onu bekleyen kendisi değilmiş gibi sakin bir tavırla Julie'yi selamladı. «Günaydın, Julie. Seni iyi gördüğüme sevindim.»

Julie zaman kazanmak ister gibi, kendine bir kahve aldı. Sonra, kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir yararsızlığını düşünerek söze başladı.

«Özür dilerim, Adam. Seni merakta bıraktığım, böyle bir olaya meydan verdiğim için gerçekten çok üzgünüm.»

Adam ellerini arkasında kavuşturarak odanın içinde dolaşmaya başladı. «Brad nerede olduğunu söyledi bize.»

«Söyleyeceğini tahmin ediyordum.» Julie sinirlerini yatıştırmak için kahvesinden büyük bir yudum aldı. «Özür dilerim.»

Adam kayıtsız bir tavır takınmıştı. Julie onu hıç bu kadar sakin ve kendine güvenli görmemişti. «Olanlar geride kaldı artık. Tek umudum, bu olayın aklını başına getirmiş olması.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Gayet açık! Ben o kadar saf değilim, Julie. Aranızda neler geçtiğini görebiliyorum. Olayların bu noktaya varmasının benim için çok can sıkıcı olduğunu saklayacak değilim. Ama belki de böyle bir deneye ihtiyacın vardı, gerçekle yüz yüze gelmen gerekiyordu. Sana ne söylesem pek etkili olmayacaktı, ama nasıl bir adamla ilişkiye girdiğini kendin görünce...»

Julie daha fazla dayanamadı, sözünü keserek atıldı. «Adam, sandığın gibi değil! Biz... biz birbirimizi seviyoruz. Dan ve ben. Benimle evlenmek istiyor!»

«Yaa, öyle mi?» Adam hiç de şaşırmış görünmüyordu. «Peki, ailesi bu işe ne diyecek?»

«Nereden bilebilirim?» Julie çaresizlikle başını iki yana salladı. «Adam... gerçekten çok üzgünüm, ama ben... ben onunla evleneceğim. Ö-

nümüzdeki günlerde ailesiyle görüşmek üzere New York'a gideceğiz.»

«Sahi mi?» Adam gülümsedi. «Senin yerinde olsam bu kadar umutlanmazdım.»

«Neden?»

«Dün gece telefon ettiğimde, Anthea Leyton üvey kızından başka hiç kimsenin Dan'le evlenme şansının bulunmadığını söyledi. Bu konuda güvence verdi.»

« Dan, Corinne Leyton'la evlenmeyecek!» Julie'nin sesi inançla, güvenle çınlıyordu. «Ondan hoşlanmıyor bile!»

«Prescott'lar, Leyton'lar türünden insanlar için evlilikte hoşlanma değil, toplumsal konum, ekonomik durum açısından uygunluk önemlidir.»

«Anthea Leyton'ın düşünceleri konusunda haklı olsan bile, Dan ile ikimiz hakkında yanılıyorsun.» Julie derin bir soluk aldı. «Bunun senin için ne kadar üzücü bir şey olduğunu biliyorum, ama başka birini sevdiğimi bile bile benimle evlenmek istemezdin, değil mi?»

Adam duraksadı, kaşları çatıldı. Sonra ona doğru yürüdü. «Julie,» dedi ellerini omuzuna koyarak. «Neler hissettiğini biliyorum, inan bana. Ve bu adamı sevdiğini söylerken, sana inanıyorum. Ama o sana layık değil...»

«Böyle konuşamazsın!» Julie silkinerek ondan uzaklaştı. «Dan şimdiye kadar benim tanıdığım en kişilikli, en duyarlı erkek.»

«Peki, hayatında kaç erkek tanıdın?» Adam'ın sesi sakin, yumuşaktı. «Yalnızca birkaç tane. O kadar.»

«Bunu bildiğin halde, seninle evlenmekle doğru kararı vermiş olacağıma inanıyorsun ama.»

Adam içini çekti. «Birbirimizi tanıyalı ne kadar oluyor, Julie? Tam on beş yıl. Üç dört haftadan oldukça fazla, değil mi?»

«Dan'i tanıyorum,» diye diretti Julie.

«Sen yalnızca onun söylediklerini biliyorsun. Onun geldiği çevreyi, yaşam biçimini bilmiyorsun.»

«Öğreneceğim.»

Adam başını salladı. «Düşüncemi söyleyeyim mi? Senin, düş dünyasında yaşayan romantik bir kız olduğunu anladı. Bir aşk macerasına razı olmayacağını da biliyordu. Sana daha fazlasını vaat etmeliydi. Bu, düşlerini ve umutlarını kurabileceğin somut bir şey olmalıydı. Bu amaçla sana evlenme vaadinde bulundu.»

«Bu doğru değil!» Julie'nin gözleri öfkeyle iri iri açılmıştı. «Nasıl olduğunu bilmiyorsun. Eğer Dan'in istediği bir macera olsaydı, bunu elde edebilecekti.»

Adam'ın dudakları gerildi. «Ne demek istiyorsun?»

Julie kızararak sözlerini sürdürdü. «Demek istiyorum ki, yakın bir ilişkiye girmekten kaçınan ben değil, o oldu.» Derin bir soluk aldı. «Evlenmeyi... şey... önce değil, sonra önerdi.»

Adam ilk kez soğukkanlılığını yitirme belirtileri göstermeye başladı. «Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde.»

«Ama gerçek bu.» Julie titreyen parmaklarını birbirine kenetledi. «Adam... seni kırmak istemiyorum. Senin dostluğunu da yitirmek istemiyorum, ama bana inanmalısın. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.»

«Peki, babanın başına gelenleri duyunca tavrı

ne olacak, hiç düşündün mü?»

Julie başını önüne eğdi. «Biliyor.»

«Biliyor mu?»

«Ona ben anlattım.»

«Anlıyorum.» Adam kendine güvenli havasını koruyabilmekte gittikçe daha çok güçlük çekiyordu. «Ama başkaları bilmiyor, değil mi? Halası, eniştesi, anne ve babası?»

«Sanırım bilmiyorlar.» Julie hafif bir tedirginliğin içini sardığını hissetti. «Ama Dan aldırmadıktan sonra...»

«Oh, Julie...» diye sözünü kesti Adam. Kendini yeniden toparlamaya başlamıştı. «Ne kadar safsın!»

Bu söz üzerine söylenecek hiçbir şey yoktu. Julie çaresizlikle omuzlarını silkerek çıkmak üzere kapıya yöneldiği sırada Adam son bir soru daha sordu.

«Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Öğrenmeye hakkım var mı?»

Julie döndü, kuruyan dudaklarını ıslattı. «Dan öğleden sonra buraya gelecek. New York'a gitmek üzere gerekli işlemleri tamamlıyor.»

«Öyleyse ben de kendi programımı yapmak için yarına kadar beklerim.»

Nedenini bilmiyordu ama, Adam'ın her şeye karşın kendisi için kaygılanması Julie'yi etkilemişti. Belki de Dan'e olan inancını belli belirsiz zayıflatan da Adam'ın bu tavrıydı.

«Yolculuğunu ertelemen gerekmez,» dedi, sesine rahat bir hava vermeye çalışarak. «Büyük bir olasılıkla yarın New York'a hareket edeceğiz.»

«Ama beklemeyi ben istiyorum,» dedi Adam, kararlı bir tavırla. «Dan Prescott yarın hareket

edebilir, ama seninle mi, yalnız mı, orasını ben...»

Julie sözünün sonunu dinlemeden, ceketini kaptığı gibi odadan fırladı. Salonda birkaç saniye durdu, buraya geldiği zaman duyduğu o güveni, inancı yeniden toparlamaya çalışıyordu.

Resepsiyon salonunda Pam onu bekliyordu. Julie olanları arkadaşına açıklaması gerektiğinin bilincindeydi. Pam'in arkasından hemen hemen bomboş olan restorana girdi.

«Başınıza bir sürü iş açtım, değil mi?» dedi acı bir sesle. «David çok mu kızgın?»

«Yalnızca kaygılı. Kuşkucu bir kafa yapısına sahiptir hep.» Pam arkadaşını bir sandalyeye oturttu, kendisi de karşısına oturdu. «Şimdi söyle bana. Dan gerçekten seninle evlenmek istediğini söyledi mi?»

«Evet, Pam, gerçekten.» Julie içinden, bu gerçeğin neden bir saat önceki kadar inandırıcı gelmediğini bulmaya çalışıyordu. «Bu o kadar inanılmaz bir şey mi?»

«Hayır... Neden olsun?»

«Oh, bilmiyorum. Adam öyle düşünüyor da.»

«Böyle düşünmesi doğal. Öyle değil mi? Aslına bakarsan, dün gece hiç de kendinden emin görünmüyordu.»

«Sahi mi?»

«Evet. Galiba senin onunla evlenmek üzere kaçtığını, bir daha dönmeyeceğini sanıyordu. Kendinde değildi.»

«Kendinde değil miydi? İnanamıyorum.»

«Biliyorum. Çok duygusuz görünüyor, değil mi? Ama dışa vurulmayan, bastırılan duygular da vardır, bilirsin. Sana gerçek düşüncemi söy-

leyeyim mi, Julie? Adam'la evlenmeyeceğin için seviniyorum.»

«Çünkü çok yaşlı, biliyorum.»

«Hayır. Başka bir şey. Tanımlayamıyorum. Ama içimde çok güçlü bir duygu var.»

«Oh, Pam!»

«Dinle beni. Ne söylediğimin farkındayım. Mr. Price'ın senin düşündüğün kadar iyi bir insan olduğunu sanmıyorum.»

«Pam, o benim için daima bir baba gibidir.»

«İşte mesele de burada ya! Bir baba gibi, ama gerçekte değil. Seni istiyor, Julie...»

«Biliyorum.»

«Ve ne olursa olsun seni elde etmeye kararlı.»

«Pam... ağzının içinde neler saklıyorsun? Adam'ın beni istediği, bir sır değil ki!»

«Peki, baban onunla evlenmeni onaylıyor muydu.»

Julie duraksadı. «Sanırım. En azından karşı çıkmamıştı.»

«Ama, hiç bu konuyu aranızda konuşmuş muydunuz?»

«Şey... Hayır.» Julie babasının Adam hakkındaki düşüncelerini hatırlamaya çalışıyordu. «Galiba bu işi kaçınılmaz bir sonuç olarak kabullenmişti.»

«Mmmm...» Pam düşünceliydi. «Bundan kuşkuluyum.»

«Neden kuşkulusun?»

Pam omuzlarını silkti. «Emin değilim. Yalnızca... babanın hayatta olmasını isterdim.»

«Ben de!»

David yanlarına geldiğinde, ikisi hâlâ orada oturuyorlardı.

«Julie, telefon. Sanırım Dan Prescott.»

«Oh!» Julie fırladı. «Nereden konuşabilirim?»

«Büromdan. Ben burada beklerim.»

Julie koştu, David'in masaya bıraktığı almacı titreyen parmaklarıyla alıp kulağına götürdü.

«E... evet?»

«Julie!»

Dan'in sesi Julie'ye öylesine yakın, öylesine sıcak geldi ki, yüreği ezilerek koltuğa çöktü. «Dan? Oh, Dan, aradığına öyle sevindim ki!»

«Neden? Ne oldu!» Julie'nin sesindeki gerginliği neredeyse doğaüstü bir sezgiyle anlamıştı. Julie her şeyi anlatmamak için kendini güç tuttu. Adam'la yalnız konuşmakta, Dan'in isteğine karşın direten kendisiydi. Şimdi onu sorunlarıyla boğmaya hakkı yoktu. Görüşünce nasıl olsa anlatırdı.

«Hiçbir şey olmadı. Şey... neden aradın?»

«Sesini duymak için dersem inanır mısın?» Julie'den bir cevap alamayınca devam etti. «Yo, hayır. Onun için aramadım. Julie, bugün öğleden sonra New York'a gitmek zorundayım. Oraya gelemeyeceğim.»

Julie kulaklarına inanamıyordu. Dan, New York'a mı gidiyordu? Onsuz? Bunda bir yanlışlık olmalıydı. Ama yoktu, doğruydu işte! Dan kendi ağzıyla söylüyordu. Adam'ın tüm söyledikleri, en ince ayrıntısına kadar beynine hücum etti.

«Julie? Söylediklerimi duydun mu?»

Julie her şeyi bir sis perdesinin ardından duyuyor gibiydi. Kendisine ne yaptığının farkında olmadığını anlayarak, tüm gücünü topladı. «Duydum,» dedi.

«Julie!» Dan'in sesi şimdi daha derinden geliyordu. «Bunu kasıtlı yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi? Babam hastalanmış. İnan bana, gitmek zorundayım, anlıyor musun?»

Julie'yi bu gerekçe ikna edemezdi. Adam'ın göstereceği tepkiyi çok iyi biliyordu. Haklıydı da. Haber tam zamanında gelmişti.

«Geçmiş olsun,» dedi kuru bir sesle. Dan'in bu cevaptan tatmin olmadığı belliydi.

«Adam Price sana neler söyledi? Kafanı karıştıracağından, seni bana karşı zehirleyeceğinden emindim. New York'a gidişimin, beni senden uzaklaştırmak için halamla babamın tezgâhladığı bir oyun olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?»

«Öyle değil mi?»

Dan öfkeyle bağırdı. «Allah kahretsin, hayır! Bunu yapamam, seni seviyorum, Julie! Ama senin bana duyduğun sevgi nasıl bir şey anlamıyorum. En küçük bir kışkırtmayla her şeyi tehlikeye atabildiğine göre haklıyım da.»

«Ama... haksızlık ediyorsun.»

«Peki, hiç bir kanıt olmadan beni suçlaman, başka birinin sözlerine, benimkilerden daha fazla inanman haksızlık değil mi?»

«Evet, ama...»

«Ya bana tümüyle inanırsın, ya da hiç inanmazsın!»

«Dan, Adam senin Corinne'le evleneceğini söylüyor.»

«Buna inanıyor musun?»

«Dan... ben sana inanmak istiyorum.»

«O zaman inan!» Julie, Dan'in derin bir soluk aldığını duydu. «Julie, bunu bana yapmak için tam zamanını seçtin.»

«Oh, Dan...»

«Gitmeliyim. Bir saatim bile kalmadı. Barrie'den Toronto'ya, oradan da New York'daki Kennedy havaalanına uçacağım. Oraya gelip seni görmeye zamanım yok.»

«Anlıyorum. Ne zaman döneceksin?»

«Kesin olarak bilemem ki! Bekle beni Julie! Kimsenin seni ikna etmesine izin verme. Söz ver bana!»

Julie kuruyan dudaklarını ıslattı. «Bekleyeceğim. Ama lütfen çok gecikme.»

Telefonu kapadıktan sonra, bir süre orada oturdu kaldı Julie. Sonra David'in bürosunda daha fazla kalamayacağını anlayıp kalktı.

Hiç istemese de Galloway'lere Dan'le ne konuştukları hakkında bir açıklama yapmak zorundaydı. Bunu ondan bekliyorlardı. Ne kadar perişan olduğunu anlamamaları için toparlandı, güvenli bir tavır alarak yanlarına gitti.

Sesine endişeli bir hava verdi. «Dan'in babası hastalanmış. Ne kadar kötü bir zamana rastladı, değil mi? Dan'in de çok canı sıkıldı.»

Pam kocasıyla kısa bir süre bakıştıktan sonra, «Hay Allah, ne şans!» dedi. Sesinden gerçekten tedirgin olduğu belliydi. «Hastalığı ciddi miymiş? Yani sen şimdi New York'a gitmiyor musun?»

Julie, Dan'e babasının nesi olduğunu sormayı akıl edememişti. Kızararak açık bir cevap vermekten kaçındı. «New York'a gidemeyeceğim. En azından şimdilik. Dan'in gitmesi gerek tabii. Ne de olsa babası.»

«Tabii,» dedi Pam, yeniden kocasıyla bakıştılar. «Neyse, hiç değilse bizimle birkaç gün daha

kalacaksın demektir.»

Julie'nin asıl korktuğu, Adam'la karşılaşmaktı. Öğle yemeğinde Adam, Julie'nin masasına geldi.

«Sana katılabilir miyim?» Julie'nin başıyla onayladığını görünce karşısına oturdu. «Sen ne yemek ısmarladın? Belki ben de ondan isterim.»

«Ben bir omlet söyledim, ama sen sevmezsin.»

«Julie, birbirimizi ne kadar iyi tanıyoruz, değil mi? Yıllardır sana bakar bakmaz neler hissettiğini anlamışımdır. Neşeli mi, kederli mi, endişeli mi, rahat mı olduğunu bilirim. Tıpkı şimdi Dan Prescott hakkında kanımın doğru olduğunu bildiğim gibi.»

«Adam...»

«Julie, bu adam sana göre biri olsaydı, hiç engel olmaya çalışır mıydım?»

«Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum.»

«Neden? Çünkü haklı olabileceğimden kuşkulanıyorsun, gerçeği kabul etmekten korkuyorsun.»

«Hayır!» Julie'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. «Adam, Dan beni seviyor! Bundan en küçük bir kuşkum yok.»

«Ama seni bırakıp gitti.»

«Nereden biliyorsun?»

«Gerçi yüzün her şeyi anlatıyor, ama itiraf etmeliyim ki, Galloway'lerden sorup öğrendim.»

Julie içini çekti. «Adam, Dan babası hastalandığı için gitti, yarın ya da öbür gün gelecek. Benim için kaygılanmana gerek yok.»

«Yo, var, Julie.» Adam düşünceli bir tavırla çatalıyla oynuyordu. «Prescott'lar hakkında senden çok şey biliyorum. Örneğin Anthea Leyton'

ın dün erkek kardeşiyle telefonda konuştuğunu ve hastalanmak şöyle dursun gayet sağlıklı olduğunu biliyorum.»

Julie onun buna benzer bir şeyler söyleyeceğini tahmin etmiş ve kendini hazırlamıştı. Ama bu, yüreğine bir bıçak gibi saplanan acıyı engelleyemedi.

«Bak Adam,» diye ağır ağır, kararlı bir ses tonuyla söze başladı. «Ben aptal değilim. Bu evliliğin bir sürü sorun yaratacağını biliyorum. Bunu her ikimiz de biliyoruz. Ama biz birbirimizi sevdiğimiz sürece...»

«Ne kadar romantiksin, Julie,» dedi Adam, küçümseyen bir ifadeyle. «Neredeyse seni hiç tanımamış olduğuma inanacağım. Ayakların biraz yere bassın. Her şeye egemen olan para, aşk değil! Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar az acı çekersin.»

O sırada Pam uzaktan Julie'nin kızarmış yanaklarını, sıkıntılı halini fark etmişti. Adam'ın surat asmasına aldırmadan, elinde bir fincan kahveyle masalarına geldi.

«Oturabilir miyim?» dedikten sonra davet beklemeden oturdu. «Kahvaltıdan beri koşturup duruyorum. Eğer oturmazsam, bayılabilirim.»

ONUNCU BÖLÜM

Pam sayesinde yemek olaysız geçti. Julie, Brad'le yüzmeyi, o günü mümkün olduğunca fazla düşünmeden geçirip kafasındaki kuşkuları bir yana atmayı planlıyordu. 'Hiçbir şey değişmiş değil ki,' diye düşünüyordu. Georgian Bay eskisi kadar güzel, kendisi de aynı Julie'ydi.

Ama sakin bir gün geçirme planını gerçekleştirmeye fırsat kalmadan başka bir olay oldu. Resepsiyonun önünde, oğlunu aramaya çıkan Pam'i bekliyordu ki, içeri Corinne Leyton'ın girdiğini gördü. Bu kez beyaz bir pantolon, üzerine de vücudunu saran eflatun bir tişört giymiş, yine de partideki kadar çarpıcı olmayı başarmıştı.

«Rastlantıya bak!» diyerek Julie'ye doğru yürüdü. «Görmek istediğim insan hemen de karşıma çıktı.»

Oysa Corinne, Julie'nin görmek istediği en son insandı. Yerinden kıpırdamadan buz gibi gözlerle ona baktı.

«Beni mi görmek istiyordun?»

«Aslında ben değil, şekerim, annem seni görmek istiyordu. Seni Forest Bay'e çaya davet etmemi istedi. Çayı seversin, değil mi, Julie? Bütün İngilizler sever.»

Julie tedirginlikle, derin bir soluk aldı. «Nazik daveti için annene teşekkür ederim, fakat...»

«Oh, lütfen hayır deme,» diye sözünü kesti Co-

rinne. «Annem çok kırılır. Seni tanımak istiyor. özellikle eğer ailemize katılacaksan...»

Julie'nin yüzüne ateş bastı. Corinne'in, bu son söylediği şeye hiç inanmadığından emindi. Söylenenler doğruysa, Dan'le evlenmek isteyen Corinne'di. Dan'in ona karşı niyeti ne olursa olsun, Corinne rakibine dostluk eli uzatacak kızlardan değildi.

«Annene çaya gitmek benim için hiç de cazip bir öneri değil, Corinne.» Ona özellikle 'Miss Leyton' dememişti. «Lütfen ona benim adıma teşekkür et ve...»

«Peki, onun buraya gelmesinden hoşlanır mıydın?» diye, yapmacıklığı çok belli olan bir tatlılıkla sordu Corinne. «Sen gelmezsen, emin ol, o kalkıp gelir. Arkadaşlarının da senin bu teklifi geri çevirmenden memnun olacaklarını hiç sanmıyorum. Annem iyi bir dost olacağı gibi, çok kötü bir düşman da olabilir.»

«Beni tehdit mi ediyorsun, Corinne?»

«Hayır,» diye başını salladı Corinne. Resepsiyondaki görevliye anlamlı bir göz atarak devam etti. «Ben yalnızca, annemle ters düşmenin hiç de akıllıca bir davranış olmayacağını söylemek istiyorum. Unutma, Galloway'ler sen gittikten sonra da burada yaşamayı sürdürecekler.»

Julie'nin tepesi atmıştı. «Buna şantaj derler!»

Bir kahkaha attı Corinne. «Yo, hayır! Siz İngilizler her şeyi amma da ciddiye alıyorsunuz. Basit bir şeyi hemen kişiselleştirmeye bayılırsınız. Sen yalnızca bir çaya davet edildin. Bu o kadar kötü bir şey mi?»

Julie başını iki yana salladı. «Ben aptal değilim, Corinne. Annen benimle Dan hakkında ko-

nuşacak, öyle değil mi? Onu ilgilendiren, Dan'le olan ilişkimiz. Dan'in buradan gitmesini fırsat bildi...»

«Gittiğini biliyor muydun?» diye sözünü kesti Corinne. Şaşırmış görünüyordu. Julie ona dik dik baktı.

«Elbette biliyorum. Bu sabah beni telefonla arayıp kendisi söyledi.»

Corinne güldü. «Beni sevdiğini söyleyen bir adamın kalkıp bensiz Miami'ye gitmesi hiç de hoşuma gitmezdi.»

«Miami'ye mi?» Julie kulaklarına inanamamıştı. Ama kendini çabuk toparladı. 'Bu da oyunun bir parçası,' diye düşündü. Şimdi de, Dan'in, babası için gitmediğini, başka bir macera aramak için Miami'ye gittiğini söyleyeceklerdi.

«Bilmiyor muydun?» diye kaşlarını kaldırdı Corinne. «Annem bilmediğini tahmin etmişti, ama onun da Dan'in seni aradığından haberi yoktu. Neyse, yine de Dan'e zekice davranma konusunda tam not vermek gerek.»

«Lütfen buradan gider misin, Corinne?» Julie daha fazlasına dayanamayacaktı. Patlamak üzere olduğunu hissediyordu. «Senin de, annenin de yalanlarını artık dinlemek istemiyorum. Dan'e inanıyorum. Nereye, ne nedenle gitmiş olursa olsun, geri dönecek. Bunu biliyorum.»

Corinne'in yüzü birden değişti. «Bir kez yapıştığı şeyi bir daha bırakmayan kızlardansın, değil mi, Julie? Dan de böyle söylemişti, ama ona inanmamıştım. Senin bu yaptığını, öleceğimi bilsem ben yapamam. Dan'in seninle evlenmeye niyeti olmadığını bilmene karşın, küçük pençelerinle ona yapışmış, bırakmıyorsun. Git, ait ol-

duğun yere dön, git o kafası örümceklenmiş avukatınla evlen de kendini bu kadar küçültme!»

Julie onu daha fazla dinleyemedi, hızla dönüp binadan çıkarak koşarcasına merdivenleri indi. Ağaçlıklı yola geldiğinde, açık hava onu biraz olsun yatıştırmıştı. Kabinine girip kendini yatağa attı. Dan'in telefonundan beri tutmaya çalıştığı gözyaşları şimdi sel gibi boşanıyor, sanki içini yakıyor, tüm pisliklerden arındırıyordu.

Başını kaldırdığında akşam olmak üzereydi. Gözyaşlarının verdiği bitkinlikle uykuya dalmıştı. Uyandığında her yanı uyuşmuş, gözleri de alev alev yanıyordu. İçine müthiş bir umutsuzluk ve yalnızlık duygusu çöreklenmişti.

Kalktı, elini yüzünü yıkadı. Aynada kendi görüntüsüyle karşılaştığında dehşete düştü. Yüzü perişandı. Sonra kederle, buna aldıracak kimsenin olmadığını düşündü. Yine de insan içine böyle çıkamazdı. Oturdu, geçirdiği sarsıntının yüzünde bıraktığı izleri kapatacak biçimde özenli bir makyaj yaptı.

Saçlarını fırçalarken işi olumlu yanıyla ele almaya çalıştı. Ama bu hiç de kolay değildi.

Ne yapması gerektiğini düşünmekten kafası yorgun düşmüştü. Dan kendisini beklemesini söylemişti, ama ya gelmezse ne olacaktı? Pam ve David'in kendisine acıyarak bakmasına ne kadar dayanabilecekti? Bu kadar aşağılanma karşısında, valizlerini toplayıp buradan gitmesi için daha ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu?

Pencereye gidip, uzayan gölgelere baktı, akşam oluyordu. Birazdan gecenin karanlığı çökecekti.

Akşam yemeğini tek başına yedi. Adam onu rahat bırakmaya karar vermiş olmalıydı ki, yanına gelmedi. Julie erkenden kabinine dönüp televizyonu açtı. Ama bir süre sonra ikide birde araya giren reklamlar sinirini bozup, televizyonu kapatıp karanlık geceyi seyre daldı.

Sabah biraz daha kendini toparlamış olarak kalktı. Kahvaltıda Brad de ona katıldı. Onunla konuşmak, yaptığı şakalara gülmek bir süre için sorunlarını unutturdu.

«Su kayağı yapalım mı, Julie?» diye hevesle sordu Brad.

Julie kısa tereddütten sonra gülümseyerek, «Olur.» dedi. Gülümseyince yüzü biraz olsun canlanmıştı. Brad heyecanla yerinden fırlayıp hazırlık için koştu.

Odasında bikinisini giyerken, son kez mayo giydiği günü acıyla hatırladı Julie. Dan'le geçirdiği o gün şimdi Julie'ye gerçek dışı gibi geliyordu. Yoksa Dan'in o duyarlığı, o sevgi dolu davranışları yalnızca düş gücünün bir ürünü müydü?

Su kayağındaki beceriksizliği devam ediyordu. Otele döndüklerinde, sarf ettiği çabadan yorgun düşmüştü. Ama Brad pek eğlenmişti. Güle konuşa merdivenlerden çıkarken Julie, Adam'ın kendilerini beklediğini gördü.

Adam, Brad'i bir baş hareketiyle yanlarından uzaklaştırdıktan sonra Julie'ye döndü. «Seni bekliyordum. Forest Bay'den bir mesaj aldım. Sanırım hemen okusan iyi olur.»

«Mesaj mı? Dan'den mi?» Julie birden telaşlanmıştı. «Nerde? Versene!»

«Burada.» Zarfı Julie'ye uzattı. «Sen çıktıktan

sonra üniformalı bir şoför getirdi.»

«Dan'den geldiğini nereden biliyorsun?» dedi Julie, zarfı yırtarcasına açarken.

«Prescott'tan geldiğini söylemedim ki, Forest Bay'den dedim yalnızca. Ondan mıymış?»

Julie ilk önce imzaya baktı. Mektup Dan'den geliyordu. Gözlerini mektubun başlangıcına çevirirken yüreği duracak gibi oldu. Kısa ve son derece açık bir biçimde yazılmıştı. Gitmeden önce yazdığı anlaşılıyordu. Kısaca, ona yalan söylediği için özür dilediğini, ama onu kırmak istemediğini, mektupla her şeyin daha kolay çözümleneceğini yazıyordu. Evet, ondan hoşlanmıştı, ama ailesinin isteklerine karşı çıkacak kadar güçlü bir duygu değildi bu. Belki Julie birlikte mutlu olacaklarına inanıyordu, ama o bu işin yürümeyeceğini biliyordu. Eğer bunları kendisi anlatacak olsaydı, ona karşı çıkacak, tersine ikna etmeye çalışacaktı. Oysa zaten ciddi bir niyetle başlamamış olan bu ilişkiyi daha fazla uzatmanın bir yararı yoktu. Julie mektubun son cümlelerini okurken satırlar gözlerinin önünde birbirine karışmaya başlamıştı. Mektup, Adam'la evlenecek olursa ona mutluluklar dilediğini, her zaman Julie'nin iyiliğini istediğini belirten cümlelerle sona eriyordu. Julie ayakları altından yerin kaydığını hissediyordu. O an, bir köşeye kıvrılıp orada ölmek istedi.

«Haberler kötü mü?»

Adam'a baktığı zaman, onun gözlerinde umulmadık bir yumuşaklık gördü.

«Söylemek zorunda değilsin,» dedi Adam yavaşça. «Kafandan neler geçtiğini her zaman anlamışımdır. Gel benimle, Julie. Buradan gidelim.

Hemen. Başka bir şey olmadan.»

«Başka ne olabilir ki?» dedi Julie boş gözlerle elindeki kâğıda bakarak. «Peki, Adam. Seninle geleceğim.» O anda tek istediği kaçmaktı. Nereye, kiminle olursa olsun, oradan kaçmak! «Yalnız, şimdi beni yalnız bırak. Düşünmeye ihtiyacım var.»

«Elbette.» Gülümseyerek döndü. Julie arkasından gözleriyle onu izledi. Yapılı Kanadalıların yanında zayıf, ufak tefek ve hatırlayabildiğinden daha yaşlı görünüyordu.

Odasına gidip yatağına uzandı. Buruşturduğu kâğıdı açtı, düzeltti ve mektubu yeniden okudu. Dan'in yazısı hiç de ondan beklediği gibi değildi. Onun el yazısını, kendisi gibi sert hatlı, aynı kararlılığı yansıtan bir yazı olarak hayal edebilirdi. Oysa bu mektuptaki yazı son derece yumuşak hatlıydı. Harfler neredeyse bir kadının elinden çıkmış gibi özenle yazılmıştı. Sonra bir şey daha vardı. Mektubun Dan'den geldiğine, salt Adam'ın sözü üzerine inanmıştı. Dan'in el yazısını bilmiyordu ki, Dan'den geldiğine nasıl emin olabilirdi?

Kafası süratle çalışmaya başladı. Anthea Leyton böyle bir şeye cesaret edebilir miydi? Onu, bu mektubu vermek için mi çağırmıştı Corinne? Ama, işin iç yüzünü nasıl anlayabilirdi? Ne kadar çaresizdi!

Yataktan kalkıp aynanın önünde durdu, gözlerini aynadaki görüntüsüne dikti. Her şeyden kuşkulanan bir aptal mıydı yoksa?

Ne yapacağını, kimden yardım isteyeceğini bilemiyordu. Ne Pam, ne de David'in bir yararı olabilirdi. İkisi de mektuba inanacaklardı. Adam'

ın ise bu kanıta dört elle sarılacağı ortadaydı

Zarfı eline aldı, daha önce gözüne çarpmaya bir şeyi daha fark etmişti. Zarfın üzerine kend adı değil, adres olarak Kawana oteli yazılmışt Tıpkı üç gün önce gelen davetiye gibi.

Gözlerini kırpıştırarak zarfa tekrar baktı. Dü gücü onu yanıltıyor muydu yoksa? Bu, davetiye nin zarfı değil miydi? Eğer... eğer davetiyenin zarfıysa, o zaman bu mektubu otelden biri yaz mıştı.

Yüreği gittikçe daha hızlı çarpıyordu. El yazı sını tekrar inceledi, Adam'ın yazısına benzemi yordu. Ama bu doğal değil miydi? Elbette böyle bir şeye niyetlenen insan, yazısını değiştirecekti. Belki de bu nedenle harfler bu kadar özenli, fazlasıyla dikkatli yazılmıştı.

Adam böyle bir şey yapabilir miydi? Evet, ona çok kızgındı, öfkeliydi, ama böyle bir oyuna kalkışmak! Aptalca bir şeydi bu. Eninde sonunda ortaya çıkacağını düşünmemiş olamazdı.

Hava soğuk olmamasına karşın titremeye başlamıştı. Banyoya gidip sıcak bir duş aldı. Sonra fikrini değiştirmek için kendisine zaman tanımadan hızla hazırlandı, buraya gelirken giydiği süet takımını aceleyle üzerine geçirdi. Çantasına pasaportunu koyup çıktı.

David'in motoru iskeleye bağlı duruyordu. İyi ki önceden kullanmayı öğrenmişti. Az sonra motor masmavi sularda Midland'e doğru yol alıyordu.

New York'a gidebilmek için sıkıntılı on iki saat geçirdi. Vizesi yoktu, alabilmek için ise Toronto'daki konsolosluktа uzun süre beklemesi

gerekti. Ama çektiği sıkıntılara değmişti. Akşam geç vakit Kennedy havaalanına indi.

New York'a gidip Dan'le yüz yüze konuşmaya karar verdiği andan itibaren geçirdiği uzun saatler sinirlerini çok yıpratmıştı. Havaalanında taksi beklerken, kendisini her şeyden, herkesten uzaklaşmış, boşlukta hissediyordu. Bir yanda bildiği, tanıdığı dünya, bir yanda ise hiç bilmediği, kendisine yabancı, hatta belki de düşman bir dünya vardı.

New York'ta çok az otelin adını bildiğinden, şoföre, kendisini Pierre oteline götürmesini söyleyerek arkasına yaslandı, kentin hızla gelip geçen ışıklarını seyre daldı. .Bütün gerginliğine, heyecanına karşın bu kentin görünümü insanı etkiliyordu. Triborough köprüsünden geçip, Manhattan'ın dış mahallelerinden kent merkezine doğru yol alırken çevreyi ilgiyle izliyordu.

Pierre oteli Beşinci Cadde ile Altmış Birinci Sokağın köşesindeydi. Az sonra Julie, önceden ayırttığı odasında, pencereden uykuya dalmış kenti seyrediyordu. O sırada bir polis arabasının sirenini duyunca bir kentte daima uyumayan insanların bulunduğunu düşündü.

Karşılaşacağı olaylara hazırlıklı olmak için onun da uykuya ihtiyacı vardı. Elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra kendini rahat yatağa bıraktı.

Uyandığında oda gün ışığıyla aydınlanmıştı. Dışardan trafiğin bitmez tükenmez gürültüsü geliyordu. Kentte yaşam başlamıştı.

Oda servisini arayarak tost ve kahve istedi, duş aldıktan sonra yine süet takımını giydi. Kahvaltı tepsisi odasına getirildiğinde, telefon rehbe-

rini araştırmış ve kent merkezinde oturan Prescott soyadlı ne kadar çok kişi olduğunu görerek düş kırıklığına uğramıştı.

Kahvesini içtikten sonra bankaya telefon etmekten başka çaresinin olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Dan'in adresini verirler miydi bilmiyordu, ama en azından denemesi gerekiyordu.

Rehbere göre Scott National Bank'in genel müdürlük binası Altıncı Caddedeydi. Rehberdeki bankaya ait ilk numarayı çevirdi, cevap alamadı. Saatine bakınca nedenini anladı. Saat dokuzu henüz birkaç dakika geçiyordu. Bu saatte banka açık olamazdı ki.

Kahvaltısını bitirdikten sonra otelden çıktı. Beşinci Caddede amaçsız yürümeye başladı. Bir yandan da vitrinlere bakıyordu. Kentte yerleşim, dört köşe alanlar ve bloklar halinde düzenlenmişti. Son derece düzenli sokaklarla caddeler, birbirlerine eşit aralıklarla sıralanıyor, böylece insan bunları sayarak belli bir yerden ne kadar uzaklaştığını hesaplayabiliyordu. Julie, Amerikalıların neden gündelik yaşamda uzaklık kavramını bloklarla ölçtüklerini şimdi daha iyi anlıyordu.

Bunun yanı sıra sokakların temizliği hemen dikkati çekiyordu. Sık sık karşısına çıkan büyük fıskıyeli havuzlar, kentin dört bir yanını su sesleriyle şenlendiriyordu.

Saat on buçuk sıralarında otele döndü. Kapıdaki görevli, gezintisinin nasıl geçtiğini sordu. O da, «Çok teşekkürler, güzeldi,» diye cevaplayarak odasına çıktı.

Bankanın numarasını ikinci kez çevirdiğinde, karşısına santral görevlisi çıktı. Julie, adını söy-

eyip, Mr. Daniel Prescott'ı rica ettiği zaman karşı tarafta bir hareketlenme olduğunu sezdi.

«Mr. Daniel Proscott mı, Miss Osbourne?» diye tekrar sordu kız. Julie soluğunu tutarak kısık bir sesle onayladı.

Bir süre hiç ses gelmedi, Julie hattın kesildiğini düşünürken bir başka kadın sesi duyuldu.

«Miss Osbourne?»

«Evet?» Julie güçlükle yutkundu. «Kiminle görüşüyorum?»

«Ben Mara Elliot, Miss Osbourne. Mr. Lionel Prescott'ın sekreteriyim. Sanırım, siz Miss Julie Osbourne'sunuz.»

Julie çok şaşırmıştı. «Şey, evet, be... beni nerden tanıyorsunuz?»

«Mr. Prescott şu anda yerinde değil,» diye devam etti Mara Elliot, Julie'nin sorusunu cevapsız bırakarak. «Ama sizinle mutlaka görüşmek isteyeceğinden eminim, Miss Osbourne. Eğer saat on iki otuzda gelebilirseniz, sizin için randevu alabilirim.»

Julie kuruyan dudaklarını ıslattı. «Dan'le görüşmek üzere mi?»

«Hayır, Miss Osbourne. Dan'in babası Lionel Prescott'la görüşmek üzere.»

Julie birden çok kötü sarsılmıştı. Bir yandan, kızın Lionel Prescott'ın kendisiyle görüşmek isteyeceğinden emin olmasına çok şaşırmıştı. Ama en kötüsü, Dan'in hasta olduğunu söylediği babasının, işini yürütecek kadar sağlıklı olduğunu öğrenmişti sonuç olarak.

«Ben, şey, Mr. Prescott'ın rahatsızlandığını sanıyordum,» dedi güçlükle.

«Benim bildiğim kadarıyla böyle bir şey yok,»

dedi Mara Elliot, kibar bir tavırla. «On iki otuz sizin için uygun mu?»

«On iki otuz mu? Yo, hayır.» Julie doğru dürüst düşünemiyordu bile. «Yani gerekmez demek istedim, teşekkür ederim. Galiba bir yanlışlık oldu. Meşgul ettiğim için özür dilerim...»

«Bir dakika!» Kız, Julie'nin kapamak üzere olduğunu anlamış, onu durdurmaya çalışıyordu. «Eğer Dan'i bulabilirsem...»

«Hayır, gerekmez. Yardımınız için teşekkürler.»

«Dan buraya gelirse, sizi nerede bulabileceğini söyleyeyim?»

«Beni bulamaz,» dedi Julie kuru bir sesle. «Hoşça kalın.»

Tekrar uzun uzun, daha büyük bir acıyla ağladı. Kalkıp makyajını sildi, ağlamaktan şişmiş kıpkırmızı gözleri, şimdi daha da belirginleşmişti. Aynada yüzüne bakarken ne hale geldiğini düşündü. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış, yaşamını da altüst etmişti. Mutsuz olmak Osbourne ailesinin değişmez yazgısı mıydı?

Öğle olmuştu, ama canı yemek istemiyordu, yatağa uzandı, ne yapacağını düşünmeye başladı. Son olanlar mektubu ikinci plana itmişti. Ama onu yazan Adam ise, aralarındaki son bağı da koparmış olacaktı.

Uyuya kalmış olmalıydı ki, telefonun ziliyle uyandı. Onu buradan kim arayabilirdi? Otel idaresinden arandığını sanarak almacı kaldırdı, resepsiyon görevlisinin sesiyle karşılaştı.

«Miss Osbourne? Bir ziyaretçiniz var, lobide bekliyor. Yukarı göndermemi ister miydiniz?»

Julie'nin soluğu tıkanmıştı. «Ki... kimmiş?»

«Mr. Prescott efendim.»

«Oh! Dan?» Julie bir an için yüreği durdu sandı. «Beklesin, hemen geliyorum.»

Onu nasıl bulmuştu!

Yataktan fırladı, aynaya baktığı zaman korkunç bir görüntüyle karşılaştı: Sapsarı bir yüz, içeri çökmüş gözler, şişmiş gözkapakları! Onun karşısına böyle nasıl çıkacaktı?

Hızla hafif bir makyaj yaptı. Allık sürerse, bu solgun yüzde yama gibi duracaktı. Bu yüzden fazla boyanmaktan kaçındı. Saçlarını bir güzel fırçaladı. Yüzünün bitkinliğini gür, ipeksi saçları kapatabilirdi. Süet takımı da üzerinde kalmak zorundaydı, çünkü yanına başka hiçbir şey almamıştı. Çantasını alıp odadan çıktı, halı kaplı koridordan geçerek asansöre yöneldi.

Lobiye indiğinde heyecanla çevresine bakındı. Ona habersiz yakalanmak istemiyordu. Onun için resepsiyona gidip görevliye ziyaretçisinin nerede olduğunu sordu. Genç adam, «Şurada bekliyor, efendim,» diyerek barı gösterdi.

Julie bara doğru yürüdü. Burası daha loştu. Çevresine bakınırken, birinin hafifçe koluna dokunduğunu hissetti. Aynı anda tanımadığı bir erkek sesi, «Julie, siz misiniz?» dedi.

Julie döndü. Bu gözleri tanıyordu, ama yüz yabancıydı. Yine de, benzerlik gözden kaçmayacak kadar belirgindi. Yer yer kırlaşmış olsa da aynı hafif dalgalı, gür saçlar, alt dudağı daha dolgun aynı etkileyici ağız... Bu adamın Dan'ın babası olduğuna hiç kuşkusu kalmamıştı.

Lionel Prescott, Julie'nin cevabını bekliyordu. Aptalca bir şeydi, ama Julie kimliğini gizleyip oradan kaçmak istedi. «Yo, hayır!» dedi Sonra

aksanının kendisini ele verdiğini anlayarak derin bir soluk aldı. «Evet, ben Julie'yim. Ama sizi karşımda göreceğimi ummuyordum Mr. Prescott.»

«Bu iyi işte,» dedi sevecen bir tavırla Lionel Prescott. «Kim olduğumu biliyorsun demek. Şimdi gel de şurada oturup biraz konuşalım.»

«Ama ben, şey...»

Julie için hiçbir kaçış yolu yoktu. Çaresiz onu izledi. Lionel Prescott onu masaya oturttu, kendi de yanına yerleştikten sonra garsondan iki martini istedi. İçkileri geldiğinde Julie'ye dönüp gülümsedi.

«Eveet... Sonunda tanıştık işte.»

«Beni nasıl buldunuz?»

«Özel bir dedektif tuttuğumu söyleyebilirim. Ama hakkımdaki, zaten pek olumlu olmadığını tahmin ettiğim düşüncelerini daha da bulandırmak istemem.» Bir süre sustuktan sonra, Julie'ye bakıp gülümsedi. «Onun için itiraf etmeliyim. Dan söyledi.»

«Dan mı?»

«Evet. İnanmayacaksın ama, Kanada'daki konsolosluktan öğrenmiş.»

Julie kafasını toplamaya çalıştı. Vize için form doldururken, nerede kalacağını da bildirmesi istenmiş, o da bu oteli yazmıştı. Ama eğer Dan onu bulabilmişse, demek Georgian Bay'e geri dönmüştü!

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lionel Prescott tekrar söze başladığında, Julie gözlerini boşluğa dikmiş, uyur gezer gibi bakıyordu. «Seni nasıl bulduğum önemli değil. Önemli olan seni bulmuş olmam. Ne kadar rahatladığımı saklamayacağım. Oğluma karşı hatalarım olmuştur, ama onun yaşamına el atmak gibi bir yanılgıya hiç düşmedim.»

Julie merakla dönüp ona baktı. «Yani Dan... ikimizden, şey, beraberliğimizden size söz etti mi?»

«Bilmiyor muydun?»

Julie başını salladı. «Ben... ben ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.»

«Dan ilişkinizden bana söz ettiği zaman onun duygularını çok iyi anladım...»

«Mr. Prescott, Dan sizin hasta olduğunuzu söylemişti.» diye sözünü kesti Julie. «Ama değilsiniz, öyle değil mi?»

«Ah...» Lionel Prescott ağır ağır başını salladı. «Demek bunu öğrendin? Kim söyledi? Anthea? Corinne? Dan, kendisi ortadan kaybolur kaybolmaz onların bu işe burunlarını sokacağını tahmin etmişti.»

«Peki, neden beni uyarmadı?» Julie'nin gözleri dolu dolu olmuştu. Geçirdiği duygusal sarsıntının etkisinden hâlâ kurtulamamış, sinirleri yay gibi gerilmişti. «Ve... ve neden bana gerçeği söy-

lemedi?»

Lionel içini çekti. «Korkarım o benim kabahatimdi. Söylememesini ben istemiştim.»

Julie hiçbir şey anlamamıştı. Lionel gülümsedi. «Böyle şeyleri konuşmak için uygun bir yer değil, ama söylemek zorundayım yine de. Dan'i çağırmamın nedeni bana gönderilen bir mesajdı.»

«Mesaj mı?»

«Mr. Price'tan geliyordu.»

«Adam mı?»

«Sanırım adı buymuş.»

Julie iki eliyle başını tuttu. «Ama... ama Adam size neden mesaj göndersin? Size söylemek isteyeceği ne olabilir?»

«Tahmin edemiyor musun?»

Julie'nin soluğu tıkanır gibi oldu. «Aman Tanrım!» Başını iki yana salladı. «Ama Dan'e anlatmıştım ben!»

«Biliyorum.»

«İyi ama, Adam niye böyle bir şey yapsın?»

«Sanırım bizi senin aleyhinde etkilemek için.»

Julie duraksadı. «Ve... ve siz bunun için Dan'i yanınıza çağırdınız, öyle mi?»

«Kısmen.»

«Ama yine de anlayamıyorum. Dan nerede? Neden benimle konuşmak istediniz? Bana ne söylemek istiyorsunuz?»

«Sabırlı ol,» dedi Lionel yumuşak bir sesle. «Şu anda,» Kol saatine bir göz attı. «Dan'in Kennedy havaalanına doğru havalanan uçakta olması gerek. Birkaç saat içinde burada olacak. Ben de, senin bir kez daha ortadan kaybolmaman için buradayım.»

Julie'nin kafası karışmıştı. «Öyleyse büronuzu aradığımı biliyorsunuz.»

«Tabii. Mara hemen beni aradı. Az önce de Dan, Forest Bay'den telefon etmiş, senin ortadan kaybolduğunu söylemişti.» Gülümseyerek Julie'ye baktı. «Senden haber alınca hepimiz çok rahatladık, inan.»

«Dan her şeyi bana açıklasaydı, bunlar olmazdı.»

«Neyi açıklayacaktı? Price'in bana gönderdiği haberi mi? Price'ın yaptıklarını, bunların ağızdan ağıza dolaştığını mı?»

«Hangi yaptıklarını?» Julie dehşete düşmüştü. «Mr. Prescott, bilmediğim başka şeyler mi var? Lütfen söyleyin...»

«Bu bana düşmez, Julie,» dedi Lionel yumuşak bir sesle. Sonra Julie'nin dehşet dolu, ürkek gözlerle kendisine baktığını görünce ekledi. «Her şeyi yakında öğreneceksin.»

«Mr. Prescott, lütfen...» Julie'nin aklına bin bir kötü şey geliyordu. «Bu, Dan ve benimle mi ilgili? Dan benimle evlenmek istediğini size söyledi mi?»

«Söyledi.»

«Ve... ve buna karşı değilsiniz, öyle mi?»

«Julie!» Lionel onun elini ellerinin arasına aldı. «Dan kendi yaşamını seçmekte özgürdür. Sana karşı dürüst olmamı mı istiyorsun? Pekâlâ, gerçeği söyleyeceğim. Annesi ve ben Dan'in, bizim çevremizden, iyi bir Amerikalı genç kızla evlenmesini istiyorduk. Ama ben de bizim çevremiz dışından ve Amerikalı olmayan bir kızla evlendim. O neden evlenmesin?»

«Ama kız kardeşiniz ve Corinne böyle düşün-

müyor...»

«Biliyorum, biliyorum. Ama benim üç kızım olmasına karşılık bir tek oğlum var ve onu kaybetmek niyetinde değilim. Oysa biliyorum ki, onun yoluna çıkacak olursam onu kaybederim. Genellikle sorun çıkarmayan, geçinmesi kolay bir çocuktur. Ama eğer ona ters gitmeye kalkarsan, o zaman her şey bir anda değişir.»

Julie başını salladı. «Evet, biliyorum.»

«O halde anlaştık. Bak, Dan'in annesi seni kollarını ardına kadar açıp, coşkuyla karşılayacak demiyorum sana. Zaten bu, onun genel tavrına da uymaz. Öyle bir kadın değildir. Fakat Dan' in isteklerine saygı duyar. Ama biliyor musun, eminim seni çok sevecek.»

Julie güçlükle yutkundu. «Öyleyse, Dan ile ikimizi ilgilendiren bir şey değilse, Adam'ın, yaptıklarından söz ederken neyi kastediyordunuz?»

Lionel içini çekti. «Julie...»

«Benimle ilgili, değil mi? Mr. Prescott, benimle ilgili bir şeyi bilmeye hakkım yok mu?»

«Evet, sanırım var. Ama Julie, bunlar hukukçuların işi. Ben yalnızca bankacıyım. Sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.»

«Öyleyse yalnızca ne olduğunu söyleyin,» dedi Julie yalvarırcasına. «Yoksa... yoksa babamla mı ilgili? Yoksa intihar değil de cinayet miydi?»

«Hayır.» Lionel tekrar Julie'nin elini tutup sıktı, sonra bırakarak devam etti. «Hayır, baban intihar etmiş. Ama sorun kendini öldürme nedeniyle ilgili.»

Julie, Lionel'in gözlerinin içine bakarak sordu. «Bunun Adam'la bir ilgisi mi var? Ama onunla dosttular. Sonra, siz bütün bunları nereden öğ-

rendiniz.»

Lionel bir süre Julie'nin solgun yüzüne baktıktan sonra kararını verdi. «Pekâlâ. Olanları sana anlatacağım, en azından bildiğim kadarını. Price'dan bir mesaj aldığımı söylemiştim, değil mi? Bundan... dur bakayım... dört gün önceydi. Sanırım Dan ile birlikte yatta geçirdiğiniz gündü, değil mi?» Julie başıyla onayladıktan sonra Lionel sözlerini sürdürdü. «O gün Adam Price'in, Anthea aracılığıyla bana gönderdiği mesajı aldım. Anthea mesajı telefonda iletti. Kısaca senin aile yaşamındaki karışıklıklar ve olumsuzluklara karşı uyarılıyorduk.»

«Anlıyorum:»

«O sırada senin varlığından pek de haberdar sayılmazdım. Dan'in annesiyle birlikte Miami'de tatildeydik...»

Miami'de!... Demek Corinne'in sözünü ettiği buydu!

«Ve her ne kadar Anthea bize birkaç kez telefon edip, Dan'in orada bir İngiliz kızıyla gezdiğini söylediyse de, bunu ciddiye almamıştık.»

Julie ürperdi. Dan'in onu gerçekten ciddiye aldığına hâlâ tam olarak inanamıyordu.

«Neyse, babanın adını duymuştum. Ve bir rastlantı sonucu Adam Price'ın da işin içinde olduğunu öğrendim.»

«Adam, babamın ortağıydı.»

«Evet, kızım, biliyorum. Ama onu ne ölçüde tanıyorsun?»

«Çok iyi tanırım, ta çocukluğumdan beri. Annem... annem öldükten ve babam bir anlamda işlerden elini eteğini çektikten sonra, Adam ona yardım etti.»

«Hmmm...» Lionel kuşkulu görünüyordu. «Babanın borçları vardı, anladığıma göre.»

«Doğru. Şirketi iflastan Adam'ın parası kurtardı.»

«Gerçekten öyle miydi?» Yine anlamlı bir suskunluk oldu. «Bunları nereden biliyorsun?»

«Adam anlattı, babamın ölümünden sonra Babam birkaç bin sterline ulaşan borçlarını ödeyemez olmuştu. Hapse girmeyi hazmedemediğinden canına kıydı.»

Lionel dikkatle Julie'nin yüzüne baktı. «Canına kıymak, sorunu nasıl çözecekti?»

«Hayat sigortası vardı. İşlemlerle Adam ilgilendi. Borçlar böylece temizlendi. Adam, babamın o koşullarda başvuracağı tek çözüm yolunu seçtiğini söyledi.»

«Anlıyorum.» Lionel derin bir soluk aldı. «Ve sen söylediklerinin doğru olup olmadığını hiç araştırmadın.»

«Hayır. Ama neden araştırmam gerekiyordu ki?» Julie'nin kafası yine karışmıştı.

«Julie, sigorta şirketleri, intihar durumunda ödeme yapmaz.»

«Oh, evet, ben de biliyorum. Ama Adam bunun özel bir durum olduğunu söylemişti.»

«Özel bir durum mu?»

«Evet.»

«Julie, eğer intihar söz konusuysa, özel durum diye bir şey yoktur. Düşünsene, o zaman mali çıkmaz içinde olup da intihara karar veren herkes kendini çok yüksek ücretlerle sigorta ettirip işin içinden çıkardı. Böyle bir şey olamaz, hayatım. Sigorta şirketleri hayır kurumu değildir. İnan bana, bu işlerin içindeyim.»

Julie, gözleri iri iri açılmış Lionel'a bakıyordu.
«Ama eğer, borçların ödenmesini sağlayan o para sigortadan gelmediyse...»

«İşte sorunun can alıcı noktası burada. Para nereden geldi?»

«Evet?»

«Adam Price dersem inanır mısın?»

«Adam?» Julie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. «Eğer bunu yapabilecek maddi olanakları var idiyse, o zaman neden...»

«... zamanında yapmadı, değil mi?»

Julie yutkundu. «Evet.»

Lionel derin bir soluk aldı. «Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama, duyduğuma göre Adam, babanın iflas noktasına gelmesinden çok önce babanı kendisine karşı borçlandırmıştı...»

«Olamaz!»

«Görünüşe göre, gerçek bu.»

«Ama siz bütün bunları nereden öğrendiniz?»

Lionel duraksadı. «İngiltere'de tanıdıklarım, dahası akrabalarım var. Birkaç telefon konuşması, olayı ana hatlarıyla öğrenmeme yetti.»

«Adam'ın size gönderdiği mesajdan sonra mı araştırdınız?»

«Evet, gerçeği saklamıyorum. Dan'in ilgilendiği kız hakkında daha ayrıntılı bilgi edinmek istemiştim.»

Julie başını salladı. «Peki, Adam'ın yaptıklarının ağızdan ağıza dolaştığını söylerken ne demek istiyordunuz? Herkes bunları nasıl öğrenebilir?»

«Bu gibi şeyler kolayca yayılır, Julie. Sanırım, Adam her şeyi çözümlediğini sandıktan sonra

dikkatli davranmaya özen göstermedi. Her neyse, şu anda İngiltere dışında olmak, planlarına çok uygun düşüyor.»

Julie yavaş yavaş parçaları birleştirmeye başlıyordu. Gerçekten de doğruydu, Adam o çok sevdiği evinden ayrılmak ve Kanada'ya gelmek için olağanüstü istekli davranmıştı. Oysa uzun yurt dışı seyahatlerden hiç hoşlanmazdı. Ama nasıl olurdu? Nasıl olur da babasının dostu görünüp sonra da onu arkasından hançerleyebilirdi?

«Ama neden?» diye mırıldandı. Düşüncelerini yüksek sesle söylediğini ancak son anda fark etmişti. Lionel yumuşak bir sesle cevapladı.

«Belki de bu işte senin de katkın olmuştur. Bunu hiç düşünmüş müydün?»

«Ben?»

«Evet. Dan, Adam'ın seninle evlenmek istediğini söylemişti.»

«Doğru. Ama babam bunu biliyordu.»

«Peki, bu evliliği onaylıyor muydu?»

Julie bir an düşündü. «Şey, sanırım.»

«Senin için çok yaşlı olduğunu düşünmüyor muydu? Dan'in söylediğine göre, Adam senden en az on yedi yaş büyükmüş.»

«Evet, öyle, ama...» Julie ne diyeceğini bilemeyip bir süre duraksadı. «Öylece kabullenilmişti işte...»

«Adam Price tarafından mı?»

«Ben... benim tarafımdan da...» Kendisini tümüyle yanlışın dışında göstermek haksızlık olurdu.

Lionel martinisine uzandı. «Neyse, gerçeği hiç bir zaman tümüyle bilemeyiz. Ama şurası ger-

ek ki, bu Adam çok aşağılık biriymiş. Sen de yle düşünmüyor musun?»

Julie bir şey söylemedi. Söyleyemedi. Herhangi bir yargıda bulunamayacak kadar sarsılmıştı. Üstelik sonuca bağlanması gereken bir şey daha vardı. Çantasını açtı, bir gün önce eline geçen mektubu çıkarıp Lionel'a uzattı.

«Dün bu mektubu aldım.»

Lionel mektubu okudu. «Aman Tanrım! Bunu Dan'in yazdığını düşünmüyorsun, değil mi?»

Julie kuruyan dudaklarını ıslattı. «İlk önce neye inanacağımı şaşırdım. Altında onun imzası vardı. Bu yazının ona ait olup olmadığını da bilemezdim.»

Lionel başını salladı. «Onun yazısı değil. Bunu bir bakışta anlayabilirim.» Bir süre düşündü. «Bu Forest Bay'de yazılmış olsaydı, kâğıttan hemen anlaşılabilirdi. Anthea'nın bütün kâğıtları monogramlıdır. Köşelerinde soyadlarının baş harfinden oluşan bir arma basılıdır.» Zarfı incelediğinde kaşları çatıldı. «Ama bu zarf monogramlı.»

«Biliyorum.» Julie içini çekti. «Sanırım bu zarf kardeşinizin parti davetiyesi olarak otele gelen zarf.»

Lionel zarfı elinde evirip çevirdi. «O halde bu mektubun başkası tarafından yazıldığını düşünüyorsun. Kim olabilir? Adam mı?»

«Galiba.»

«New York'a gelmenin nedeni bu mu?»

Julie başıyla onayladı. «Dan'le konuşup gerçeği kendim öğrenmek zorundaydım. Ama sizin hasta olmadığınızı anladığım zaman...»

«En kötüsü aklına geldi, değil mi?»

«Evet.»

«Oh, Julie!» Lionel yavaşça Julie'nin yanağına dokundu. «Çok kötü günler geçirdin. Üstelik bunun sorumlusu da benim. Hasta olduğumu söylemesini Dan'den ben istedim. Onu Adam hakkında uyarmak istemiştim ve buna senin nasıl tepki göstereceğini de bilmiyordum. Onun için Dan'le yalnız konuşmalıydım.»

Çok kısa zamanda o kadar çok şey olmuştu ki, Julie olayları birleştirmekte güçlük çekiyordu. Ama bütün bu kargaşa içinde, ortaya çıkan bir gerçek vardı ki, Julie için en önemlisi de buydu: Dan onu seviyordu. Artık Dan'e bütün benliğiyle inanabilirdi.

Adam hakkında işittiklerine gelince, bunlara inanmak Julie için çok güçtü. Ama yine de elinde çok somut bir kanıt vardı. O mektubu nasıl da büyük bir duygusuzlukla, kendi elleriyle verebilmişti ona? Zaten Julie'nin kaygılar, kuşkular içinde olduğunu biliyor, bu ruh hali içinde o mektuba inanıp fikrini kolayca değiştireceğini umuyor olmalıydı. 'Dürüst olmak gerekirse,' diye düşündü Julie, 'planı neredeyse başarıya ulaşıyordu.' Eğer Dan'e olan aşkı bu kadar derin ve güçlü olmasaydı, kolay yolu seçerek, Adam'la gidecekti. Ve bir kez Georgian Bay'den ayrıldılar mı, onları bulmak mümkün olmayacaktı.

Bu düşünceyle Julie iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Tıpkı babası gibi onun da yaşamı acılar içinde geçecekti. Babasının o borçlar altında ne kadar büyük bir umutsuzluğun içine düştüğünü şimdi daha iyi anlıyordu. Adam'ın planlarına karşı babasının nasıl bir tavır aldığını hatırlamaya çalıştı, ama belleğinde kalan tek

şoy, kendisine karşı kayıtsızlığıydı. O zaman Julie bunu, annesinin ölümünden duyduğu üzün tüye bağlamıştı.

Yüzündeki bitkin, acılı ifade Lionel'ın gözünden kaçmamıştı. «Seni eve götürmek isterdim, Julie ama Dan'le yalnız kalmaya ihtiyacınız olduğunu biliyorum.» Sonra onu neşelendirmek istercesine gülümsedi. «Daha çok zamanımız var, seni bizim işyerimize götürmemi ister miydin? Dan'e bir mesaj bırakırız.»

Julie, kafasını arı kovanına çeviren düşüncelerden bir süre uzaklaşma fırsatını tanıyacak olan bu öneriyi hevesle kabul etti. Az sonra Prescott şirketler grubunun bürolarının bulunduğu dev gökdelene gelmişlerdi. O saatte artık bürolar kapanıyordu. Cam duvarlı koridorlardan geçip, asansöre bindiler.

«Mark Twain ne demiş biliyor musun?» dedi Lionel. O sırada Julie olağanüstü lüks donanımlı çalışma odasına göz gezdiriyordu. 'Hayır,' anlamına başını sallayınca Lionel devam etti. «'Boston'da insana, ne kadar bilgisi olduğunu, New York'ta ise ne kadar parası olduğunu sorarlar,' demiş.» Gülümseyerek Julie'ye baktı. «Burası seni bir anlamda ürkütmüş olmalı.»

Julie omuz silkti. «Pek sayılmaz.»

«Ama yine de etkilenmediğini söyleyebilir misin?»

«Mr. Prescott, çok iyi tahmin edebiliyorum ki, Dan'in zengin bir kızla evlenmesini isterdiniz...»

«Dan'in doğru bir seçim yapmasını tercih ederdim. Ve biliyor musun? Sanırım bunu başarmış.»

Julie, Lionel'ın gözlerinin içine baktı. «Beni si-

namak mı istediniz, Mr. Prescott?»

Lionel omuzlarını silkti. «İtiraf edeyim, burasını görünce tepkinin ne olacağını merak etmiştim.»

«Ya farklı bir tepki gösterseydim?»

«Ama göstermedin,» dedi Lionel. Elini omuzuna koydu. «Ne yalan söyleyeyim, bunu baştan beri biliyordum. Ne de olsa, Dan ne öğrendiyse benden öğrenmiştir.»

Otele döndüklerinde, Julie sandığından çok daha fazla yorgundu. Dan'in onu bağışlayıp bağışlamadığını da bilmiyordu. Evet, babası ona karşı çok iyi davranmıştı. Ama belki de Julie, Dan'le olan ilişkilerinden çok şey bekliyordu. Geçen zaman ve olaylardan sonra kendisine olan duyguları değişmiş olamaz mıydı?

Birden, salonun uzak bir köşesinde Dan'i gördü. Duvarda asılı tablolara bakıyordu. Değişmişti, ama yine de aynı Dan'di. Georgian Bay'deki gündelik bir pantolon, yakasız bir tişört yerine şimdi üzerinde füme rengi bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravat vardı. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Adaleli, uzun bacakları ilk bakışta dikkati çekiyordu. 'Tanrım,' diye düşündü. 'Onu ne kadar seviyorum, ne kadar çok!' Merdivenlerin ortasında durdu kaldı. O sırada Dan döndü, onu gördü.

«Julie...»

Sözcük, ağzından neredeyse bir ses olarak değil, bir soluk gibi çıkmıştı. Öyle ki Julie, adını söylediğini daha çok dudak hareketlerinden anlamıştı. Dan hızla ona doğru yürüdü, babası dahil herkesi görmezden gelerek onu deli gibi kollarının arasına çekti. Ağzı Julie'nin dudaklarını

bulduğunda, üç gün boyunca çekilen tüm acılar silinmişti.

Öpüşmeleri kısa sürdü, ama aşk ve özlem doluydu. «Aklımı kaçırmak üzereydim,» dedi Dan soluk soluğa.

Julie sevgiyle yüzüne dokundu. «Ben de.»

Dan'in bakışları, Julie'nin aralık dudaklarına takılmış, gözleri bastırmakta güçlük çektiği bir özlemle kısılmıştı. Orada daha fazla konuşamayacaklardı; Julie'nin omuzu üzerinden babasına baktı. Lionel o sırada tablolardan birini zorlama bir ilgiyle izlemekteydi.

«Bunu sana borçluyum galiba,» dedi Dan babasına. Julie de dönüp, gelecekteki kayınpederine çekingen bir tavırla baktı.

«Her zamanki gibi.» Lionel, Julie'ye göz kırptı.

«Neredeydiniz?» diye sordu Dan. «Yirmi dakikadır burada sizi bekliyorum.»

«Mesajımızı almadın mı?» dedi Lionel kaşlarını çatarak.

«Evet, aldım.» Dan, Julie'yi tekrar kendine çekip, vücuduna yasladı. Sanki ondan ayrı kalmaya artık dayanamıyor gibiydi. «Ama neden bu kadar geciktiniz?»

«Julie'ye büyükbabanın bürosunu gösteriyordum.»

«Yaa... Şimdi anladım. Julie'yi bir sınavdan geçirdin.»

Lionel omuzlarını silkti. «Julie'yle ikimiz birbirimizi anlıyoruz.» Sevecen bir gülümsemeyle onlara baktı. «Bunu bana çok görmüyorsundur umarım.»

Dan ışıl ışıl gözlerle Julie'ye baktıktan sonra tekrar babasına döndü. «Yemeğe seni de çağır-

mamı beklemediğin sürece, hayır. Birbirimize söyleyeceğimiz o kadar çok şey var ki.»

«Anlaşıldı, açıkça atlatılıyorum.» Julie'ye dönüp gülümsedi Lionel. «Daha sonra seni eve bekliyoruz.»

«Yarın,» dedi Dan kesin bir seslé. Julie ürperdiğini hissetti. «Anneme merak etmemesini söyle, kaçıp kendi başımıza evlenmeye kalkmayız. Ona gerçek bir düğün için söz vermiştim, sözümü de tutacağım. Söyle ona, her şeyi istediği biçimde düzenleyebilir.» Sonra Julie'ye döndü. «Artık sen de bizim ailenin bir parçasısın. Her şeyi usulüne uygun yapmalıyız, değil mi?»

Julie konuşamayacak kadar altüst olmuş, heyecandan tıkanmıştı. Yalnızca başını sallamakla yetindi. Lionel, «O halde, yarın görüşmek üzere,» dedi. Kısa bir tereddüt anından sonra eğildi, Julie'yi yanağından öptü. «Seni dört gözle bekleyeceğiz.»

Babası gittikten sonra Dan, Julie'yi kendine doğru çevirdi. Lobinin loş ışıkları altında yüz çizgilerinin gergin olduğu seziliyordu. «Daire mi tuttun, oda mı?» diye sordu. Julie, heyecandan kısılmış sesiyle bir oda tuttuğunu söyledi.

«İyi o halde, gidelim,» dedi Dan.

Birlikte asansöre yürüdüler. On dördüncü kata çıktılar.

Koridorda yürürlerken Dan ona hiç dokunmadı. Julie çantasını karıştırarak anahtarı güçlükle bulabildi, sonra da düşürdü. Dan eğilip aldı. Odanın kapısını da o açtı. İçerde, kolun üzerindeki 'Rahatsız Etmeyiniz' yazısını alarak dışarı astıktan sonra kapıyı kapadı. Dönüp Julie'nin yanına geldi.

«Julie,» diye fısıldadı onu kollarına alıp göğsüne bastırarak. «Oh, Julie, bir daha bana böyle bir şey yapma!»

«Yapmam.» Julie kollarını boynuna doladı, dudakları kendiliğinden birbirini buldu.

Dan'in öpüşlerinde sonsuz bir açlık, alev alev yanan bir özlem vardı. Julie'nin nerede olduğunu bilmediği saatlerde çektiği işkencenin acısını çıkarıyor gibiydi.

Julie ise yaşadığı acılı anlardan sonra kendisini yine Dan'in kollarında bulunca, yaşamdan bundan öte hiçbir şey beklemediğini düşündü. Konuşacakları, birbirlerine açıklamaları gereken çok şey olmasına hiç aldırmadan bedenini Dan'inkine daha büyük bir güçle bastırarak, ona sımsıkı sarıldı. Onu istiyordu, Dan'in de kendisini istediğini biliyordu. İçinde duyduğu bu güçlü özlemi başka hiçbir şey doyuramazdı.

Dan onu yatağa götürdüğünde Julie hâlâ gerginliği üzerinden atamadığını hissetti. Dan'in ceketine dokunarak, «Elbiseni buruşturacaksın,» dedi.

Cevap anında geldi. «Eğer seni kaygılandırıyorsa, hemen çıkarırım.» Dan'in sesi yumuşacık, okşar gibiydi. Ceketini çıkarırken, Julie korkularının birden uçup gittiğini hissetti.

«Bırak ben yapayım,» dedi Dan'in ellerini iterek. Kravatını gevşetip, gömleğinin düğmelerini çözerken Dan hiç karşı koymadı.

«Biliyor musun, dün neler çektim?» dedi en sonunda Dan, Julie'yi yatağa yatırarak. Kendini yavaş yavaş Julie'nin titreyen vücudunun üzerine bırakıp, onu gövdesiyle örttü. «Çaresizdim. Nereye gittiğini, başına neler gelmiş olabileceği-

ni bilmiyordum. Eğer burada, New York'ta olduğunu bilseydim...»

«Hiçbir şey söyleme,» diye fısıldadı Julie, kollarını boynuna dolayarak dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı. «Şimdi değil...»

Sevişmeleri, Julie'nin belleğinde kaldığı gibi soluk kesici ve coşkuluydu. Dan her defasında olduğu gibi tüm sinir uçlarını uyarmayı başarıyor, gövdesinde duyarsız tek bir nokta bırakmıyordu. Julie onunla doyum anının benzersiz mutluluğunu paylaştığında artık bambaşka bir evrendeydiler.

Neden sonra Dan yüzünü Julie'nin nemli omuzundan kaldırdığında soluk soluğa fısıldadı. «Hiç kimse, ama gerçekten hiç kimse bana senin duyurduğun duyguları verememişti. Julie... seni çok seviyorum. Seni terk edebileceğimi nasıl düşünebildin?»

«Babanın hasta olduğunu söylemiştin,» dedi Julie parmaklarını Dan'in bacaklarında dolaştırarak.

«Sana anlatmadı mı? Benimle Adam hakkında konuşmak istemiş.»

«Biliyorum,» dedi Julie, onu okşamaya devam ederek. «Ama tek neden o değildi.»

«Başka ne olabilir?» Dan, Julie'nin rahat durmayan parmaklarını avuçlarında hapsetti. «Julie, lütfen uslu durur musun? Başka ne neden olabilir, onu söyle!»

Julie içini çekti. «Bırak da göstereyim.»

«Seni bırakmayı hiç istemiyorum.»

«O zaman bırakma.»

Bir süre odanın içinde birbirine karışan coşkulu soluklarından başka bir şey duyulmadı.

Ancak çok sonra Dan sırtüstü dönerek Julie'nin yataktan kalkmasına izin verdi, gözleriyle onun kendi gömleğini giyişini, kollarını kıvırarak birkaç düğmesini ilikleyişini izledi. Julie çantasını açıp içinden mektubu çıkardı.

«Al. Belki şimdi daha iyi anlarsın.»

Dan doğruldu, saçlarını geriye atarak mektubu aldı. Okudukça kaşları daha çok çatılıyordu. Dişlerinin arasından, «Yılan!» diye fısıldadı, güç zaptettiği bir öfkeyle. Mektubu avucunun içinde buruşturdu. «Alçak herif, demek ağzının içindeki buymuş!»

Julie yatağın ayakucuna oturdu. «Adam'dan mı söz ediyorsun?»

«Tabii. Keşke onun ağzını burnunu kırsaydım!»

«Onunla konuştun mu?»

«Elbette. Babam söylemedi mi?»

«Hayır.»

Dan ensesini ovuşturdu. «Sanırım benim söylememin daha kolay olacağını düşünmüş. Ama Allah kahretsin, hiç de değil.» Julie'ye dönüp sevgiyle baktı. «Julie, hayatım, unutamaz mıyız?»

«Neyi?»

«Adam Price'ı. Bize yaptıklarını! Nasıl olsa onu bir daha görmeyeceksin.»

«Yani... gitti mi?»

Dan başıyla onayladı. «Aramızda geçen küçük tartışmadan sonra her şeyini topladı, gitti. Nereye diye sorma, çünkü bilmek bile istemiyorum.»

Julie uzandı, sıcacık elini Dan'in dizine koydu. «Dan...» Sevgi dolu gözlerle ona bakıyordu. «Eğer babamla ilgiliyse, bana söylemelisin. Birbiri-

mizden gizlimiz saklımız olmamalı, değil mi?»

Dan elini tuttu, dudaklarına götürdü. «Galiba haklısın. Eğer gerçeği bilmezsen, belki Adam hep aramıza girecek.» Derin bir soluk aldı. «Adam'ın babanı kendisine borçlandırdığını öğrendin, değil mi?» Julie başını sallayınca devam etti. «Ama babanın neden kendini öldürdüğünü bilmiyorsun.»

«Biliyorum. Borçları nedeniyle.»

Dan başını iki yana salladı. «Ben de ilk başta öyle sanmıştım. Ama pek de inandırıcı gelmemişti. Baban uzun süredir borçlarıyla yaşıyordu. Neden bu, birdenbire yaşamına son verecek kadar ağır gelsin?»

«Nedenini sen biliyor musun?»

«Bilmiyordum. Adam Price kendi ağzıyla söyledi.»

«Adam mı?»

Dan içini çekti. «Julie, deli gibiydim. Sen birden ortadan yok olmuştun. Neden gittiğini bile bilmiyordum. Galloway'ler de bilmiyordu. Onların mektuptan haberleri yoktu, değil mi? Yalnızca iki kişinin haberi vardı: Sen ve yazan kişi.»

«Adam!»

«Her şeyin altından o çıkıyor, değil mi?» Dan ellerini alnının üzerine bastırdı. «Evet, sonra Adam'ı aramaya çıktım. Senin kabinindeydi, bir şey arıyordu. Şimdi anlıyorum ki, mektupmuş aradığı. Beni görünce allak bullak oldu.»

«Karıştırdığı işleri bildiğini söyledin mi?»

«Elbette. Ağzıma geleni söyledim, hem de en ağır sözlerle. Çileden çıktı. Amacım da buydu zaten. Çünkü insanın soğukkanlılığını kaybedince baklayı ağzından daha kolay çıkaracağını bi

liyordum. Bütün yaptıklarını senin en kısa zamanda öğreneceğini söylediğimde yıkıldı. Çünkü artık ona dönmeyeceğini anlamıştı.»

«Yazdığı mektuptan söz etmedi mi?»

«Hayır. Ama olanlardan sonra senin bir daha beni görmek istemeyeceğini söyledi. Ne demek istediğini anlamamıştım, ama o anda üzerinde durmadım. Ona, İngiliz basınının, yaptıklarıyla yakından ilgilendiğini, hakkında soruşturma açıldığını söyledim. Artık yapacağı hiçbir şey kalmamıştı. Onun üzerine, her şeyi senin için yaptığını söyledi.»

«Benim için mi?»

Dan başını salladı. «Anlaşıldığına göre, babana verdiği o para senin içinmiş. Yani seni... nasıl derler... babandan satın almış. Paranın yarısını da seninle evlendikten sonra verecekmiş.»

«Tanrım! Olamaz!»

«Üzgünüm, sevgilim, ama doğru. Baban böyle bir pazarlığa girmeyi hiçbir zaman istememiş, ama başka çıkar yolu yokmuş. Her şeyi denemiş.»

«Girdiği çıkmazdan kurtulamayınca da...»

Dan parmağını Julie'nin dudaklarına bastırarak onu susturdu. «Kendini suçlama, sevgilim. Senin elinden bir şey gelmezdi. Adam Price acımasız biriydi. Sanırım, birkaç ay sonra okulunun biteceğini ve eve döneceğini biliyordu. İstediği şeyi elde etmek için son bir ültimatom vermiş, ya da babanın kabullenemeyeceği başka türden bir şantaj yapmış olmalı ki, olay bildiğin şekilde sonuçlandı.»

«Keşke bana anlatsaydı!»

«Herhalde söyleseydi...»

«Benim ona değil, Adam'a inanacağımı
lenmekte ayak direteceğimi biliyordu,» diye Dan
ın sözlerini tamamladı Julie.

Dan onu kollarının arasına aldı. «Julie, ba-
ban hapse girebilirdi.»

«Buna izin vermeyeceğimi, hapse girmemesi
için Adam'la evleneceğimi de biliyordu.»

«Ve yapabileceği tek şeyi yaptı.»

Julie'nin gözleri yaşlarla doldu. «Ama o öldük-
ten sonra, yine de Adam'la evlenebilirdim. Olan-
ları bilmeyecektim ki...»

Dan, Julie'nin başını omuzuna yasladı. «Ama
başka bir kişiye her şeyi anlatmıştı, ona güve-
niyordu.»

«Kim?» Julie başını kaldırarak merakla ona
baktı.

«Mrs. Collins.»

«Kâhyamız mı?»

Dan başını salladı. «Evet.»

«Ama bana hiçbir şey söylemedi.»

«Çünkü sen Kanada'ya gidince artık evlenme-
yeceğinizi sanmıştı. Ama Adam Price, Kanada'
ya gelmeden önce eve gitmiş, evleneceğinizi söy-
lemiş. Kadın bunun üzerine, yaptıklarını herke-
se anlatmış. Böylece olay ortaya çıkarak gazete-
lere, sonra da polise kadar ulaşmış.»

«İnanamıyorum.»

«Adam'ın yaptıklarına mı?»

«Hayır. Babamın böyle bir pazarlığı kabul et-
mesine.»

«Julie, düşünsene, çaresizdi. Hatırlıyor musun,
Midland'deki iskelede babanın intihar ettiğini
söylemiştin ya, ben o zamandan babanın başına
gelenleri biliyordum. Maxwell enişteden seninle

ilgili her şeyi öğrenmesini istemiştim.»

«Ve bunu bilmene rağmen benden uzaklaşmadın, öyle mi?»

Dan onu alnından öptü. «Hiç öyle bir halim var mı?» Sonra ciddileşerek devam etti. «Adam bunları bilmeme karşın seni istediğimi öğrenmişti. Onun için bir an evvel seni alıp gitmek istiyordu.»

«Nerede şimdi?»

«Bilmiyorum. Belki de onu tutuklamışlardır. Ne olursa olsun, hiçbir şey babanı geri getiremez.»

«Evet.»

Dan üstlerine çöken kederli havayı dağıtmak için gülümsedi. «Yemeğe ne dersin?»

O gece yemeği odalarında yediler. Dan onu hiç kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Geç vakit Julie, başı Dan'in göğsünde, uykulu bir sesle mırıldandı. «Yarın annenle tanışacağım. Çok mu korkunçtur?»

Dan gülerek cevap verdi. «Pek de o kadar değil. Üstelik işin içinde ben varsam.»

«Sen onun tek oğlusun ama.»

Sen de onun tek gelini olacaksın.»

Sekiz hafta sonra, Julie, Karayipler'in mavi sularından çıkmış, bir palmiyenin gölgesinde oturan kocasına doğru yürüyordu. Dan onun geldiğini görünce, kucağındaki gitarı bir yana bıraktı. Onu elinden tutarak yanına çekti.

«Mmmm, ne hoş tadın var, tuzlu tuzlu,» diye fısıldadı, boynundan öperken.

Julie onu göğsünden itti. «Hey, gömleğini ıslatacaksın!» Dan aldırmadan kuma uzanıp onu

da üzerine çekti.

«Olsun. hoşuma gidiyor. İyi yüzdün mü?»

«Hem de nasıl. Beni mi seyrediyordun?»

«Her zaman, hiç bıkmadan.»

Julie kurulanırken, Dan parmaklarını sırtında gezdirerek kederli bir sesle mırıldandı. «Yalnızca dört günümüz kaldı. Dönmek istemiyorum. Seni ailemle bile paylaşmak istemiyorum.»

Julie gülümsedi. «Ama sevgilim, kendi evimiz olacak. Eğer istersen zamanımızın çoğunu baş başa geçiririz.»

Dan onu kendine doğru çekti. «Babam ilkbaharda Toronto'daki işin başına geçebileceğimi söyledi. Toronto'yu seveceksin. New York kadar yorucu değildir. O zaman birbirimize ayıracağımız daha çok zamanımız olacak.»

«Benden bıkabilirsin...»

«Asla. Sana hiçbir zaman doyamayacağım. Sen benim etimde, kanımdasın. Sen mutluluğumsun. Karım olduğuna hâlâ inanamıyorum.»

«Artık inansan iyi edersin,» dedi Julie, Dan'in elini karnına götürerek. «Toronto'ya taşındığımızda üç kişi olacağız.»

«Biliyorum.» Dan elini yavaşça Julie'nin karnında dolaştırdı. «Üzülüyor musun bu kadar çabuk olduğuna?»

«Sen?»

«Oh, sevgilim...» Dan onun yüzünü öpücüklere boğdu. «Çocuğumun, senin bedeninde büyümekte olduğunu düşünmek kadar güzel bir şey olamaz. Neler hissettiğimi bilemezsin.»

«Bilirim,» diye içini çekti Julie. «Bu bebek, bizim. Senin, içimdeki bir parçan.»

Dan'le böylesi duygusal bir konuşma, göze alı-

namayacak kadar tehlikeliydi. Bir süre yalnız deniz kuşlarının çığlıkları duyuldu. En sonunda Dan onu serbest bıraktığı zaman, Julie oturup, kollarını bacaklarının çevresinde kavuşturdu.

«New York'a döndükten sonra Pam'le David'i ziyaret edebilir miyiz?» Gözleri uzakta koyulaşan bir gölge halinde görülen Martinik adasına takılı kalmıştı.

«İstersen, tabii!» dedi Dan uykulu bir sesle. «Ama bilmiş ol, annem özgürlüğünü oldukça kısıtlayacak. Ne de olsa, ona ilk torununu vereceksin. Korkarım, her şeyin onun denetimi altında olacak artık.»

Julie güldü. «Galiba senin de ondan pek farkın olmayacak.» Sonra ciddileşerek devam etti. «Brad'i bir gece 'Atlantis Rüyası'nda konuk edebilir miyiz? Bunu senden isteyeceğime dair ona söz vermiştim. Ama verdiğim sözüde tutamadım Atlantis Rüyası! Onun için de, benim için de bir düşler ülkesiydi!»

«Tabii, sevgilim. Ama unutma, orada Anthea ve Max'le birlikte kalmak zorundayız. Düğünde Anthea'nın senden hoşlandığını hissettim. Sanırım, gösterdiğin direnç hoşuna gitti. Nasıl olsa Corinne de İngiltere'de.»

Julie mutlulukla gülümsedi. «Seninle birlikte olduktan sonra her yerde kalırım.»

Akşam, Prescott'ların St. Lucia adasındaki villalarının verandasında oturmuş, denizin sesini dinliyorlardı. Dört haftalık balayları güneş, kum, deniz ve aşk dolu gecelerden oluşan bir düş gibiydi. Julie'nin güzelliğine güzellik katan, yüzünü pırıl pırıl aydınlatan, salt güneşin yakıcı ışınları değildi. Dan onun biçimli, kıvrak vücu-

dundan gözlerini alamıyordu. Birbirlerine âşıktılar, bu kadar basitti. Ve başka hiçbir kimseye, hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorlardı.

Yine de Julie'nin düşünceli bir havada derin derin içini çekmesi üzerine, onunla ilgili hiçbir şeyi gözden kaçırmayan Dan, eğilip dikkatle yüzüne baktı.

«Biliyorum.» dedi yumuşak bir sesle. «Adam'ı düşünüyorsun.»

«Ona ne yaparlar?»

«Ne yapabilirler ki? Ne de olsa babanın ölümüne doğrudan doğruya o neden olmadı. Yolsuzluk iddiasıyla açılan soruşturmadan da pek bir şey çıkacağını sanmıyorum.»

Julie başını salladı. «Onun için üzüldüğümü söylesem, aptallık ettiğimi düşünür müsün?»

«Hayır.» Dan onun elini tutup sıktı.

«O da çok acı çekmiş olmalı. Onun hapse girmesini yine de istemezdim.»

Ben de zaten seni bu yanınla seviyorum.» dedi Dan. Sonra kalktı. «Gel, yürüyüşe çıkalım. Tam dört günümüz var, yani doksan altı saat! Her dakikasını değerlendirmek istiyorum!»